MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தநாதசரணாயநம:.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

இஃது,

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சூளை, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீமாந

யாழ்ப்பாணம்,

தி, குமாரசாமிச்செட்டியாரவர்கள்

பெருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS:

MADRAS.

உ

சிவமயம

அச்சிற்பதிப்பித்த புத்தகங்கள்.

:o:

		ரூ.	அணா.
சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி.... பாரததாற்பரியசஙகிரகம .. சமரசஞானதீபம.......... சித்தாநதபூஷணம .... உத்தமவாததூலவாதூலம தணிகாசலஸ்தவம......... ஆளுடையபிளளையாாஅநதாதி..	ஒரே கட்டடம	3	8
ஆபாசஞானநிரோதம்...... சிததாநதசேகரம..........	do.	1	12
சிவதத்வசிந்தாமணி............... சிவாதிசயரதநாவளி-முதறபாகம do. உ-வது பாகம	do.	2	8
சைவசூளாமணி. ...	...	1	8
சித்தாநதவுந்தியாா.	...	0	2

மெயகண்டானதிருவடிவாழக.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தநாதசரணாயநம:

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

காப்பு

நீர்பூத்தவேணி நிமலனைத்தன்னைப்பரமென்
றோர்பூத்தவேதியர்வம்புமுறை - சீர்பூத்த
சைவசூளாமணியைச் சாற்றவமாவானைமுகனைத்
றெய்வமலர்த்தாண்முடியிற் சேர்த்து.

நூல்.

வேத சிவாகமங்களாகிய பதிநூல்களாற் பெறப்பட்ட பரம்பதியாவார் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்றுணராமல் சைவநிந்தையிற் பழுத்துத்திரியும் வன்னெஞ்சக்கள்வர் வாய்மதமடங்கும் பொருட்டுச் சிவாதிக்யரத்நாவளி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சித்தாந்தரத்நாகரம் முதலிய பெருநூல்களை யாம்செய்து வெளியிட்டிருப்பது யாவருமறிந்த விஷயமே! சிவநிந்தையையே பெருந்தவமெனக்கொள்ளு மன்னோர் வெளியிட்டிருக்கும் வழுத்திரட்டுகளில் பெரும்பாலாயுள்ளன நிரசனம்பெற்றொழிந்தமையால், எஞ்சிநிற்பவற்றையும் பெயர்த்தெறிதலெமக்கின்றியமையாப் பெருங்கடனெனத்துணிந்து முடிச்சூர்முதலியென்பவரொருவரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் (லிங்கமதகண்டனம், கூரேசவிஜயம்) என்னுஞ் சிறுநூல்களைக்கண்டித்து முறையே,(சைவசூளாமணி, கூரேசவிஜயபங்கம்) என்னும் பெயர் புனைந்

என்னும்
இரண்டுநூல்களை யாம் செயதிருக்கின்றனம். அவற்றுண் முன்னையதாகிய சைவசூளாமணியை மீண்டுப்பிரகாசப படுத்துவாம்.

அம்முடிசசூர் முதலியென்பவர் தான் குறைத்த மூத சைவகண்டநத்தில (லிஙகமதகணடநம்) என்னு ஞ சுவடியைத தானெழுதியதறகுக காரணம விஷ்ணு மதத்தை நிந்தித்துச சைவாகள் சிவனுககுப பரதவங் கறபிததுப பிரசாரஞ்செயதிருபபதை மறுததற்பொருட டேயெனறு வாயமணககபபேசினா இது நிஜமாயின அவரெழுதியகணடநம ஒருசைவநூலினமே லேற வேண்டும். அஙஙனமின்றிததானேவருவிதது முன்பின ஸமபந்தஙகளையும யோசியாமல வீணே சிவநிந்தையைக கொட்டி யளந்தாராகையால, அவருடைய துஷ்டத தனததைககொண்டாடி மகிழும பாவிசா குணபபடுமாறு அவரெழுதிய வாபாசஙக ளொவவொனறினை யுமெடுத்துககாட்டி முறையே பரிகரித்திடுவாம.

அவர் தன்னுடைய மாலப்பிரபந்தததுக கிட்ட திருபபெயரைச் சறறே பரியாலோசிபபாம. (இலிஙக மதகண்டநம) என்பதே அதுவாகையால், அப்படியோா மதமிருகக வெஙகு கண்டாரோ வறிநதிலம. உலகததி லெண்ணிறந்த மதங்களிருககின்றன. அவற்றுள், இலிஙக மதமெனவொன்றிருப்பதாகபபுலப்படவில்லை. பிரமாண மூங்காணேம். சைவதூஷணஞ்செயதுதிரிநதவேதப்புற சமயத்துமுனரேரும் இந்தபபெயரா லிதுவரையில சைவத்தைபபிரஸ்தாபிதது மறுததுமகிடையாது. இங ஙனமாக, அந்தபபேயத்தாதாகண்டுபிடிததவருமையே! அருமை!! (இலிஙகததி—டபுராணததிருஞசமணருஞ்சாக்கியரும், மலிநதுவாதுசெய்வீர்களும மற்றுநநதெய்வமாகின்ருன.) என று சடகோபர் கூறினாராகையால, அதையே ஆதரவா கக கொண்டாமெனின், இலிங்கபுராணம் என்றதே

யன்றி இலிங்கமதமென்றதில்லை. இலிங்கபுராணம் என்பது சிவபுராணம் பத்தனுளொன்றாகையால் அதுபொருந்தும். இலிங்கமதம்என்பதுசமயகோடிகளொன்றினுஞ் சேராமையால அதுபொருந்தாது! பொருந்தாது!! இலிங்கம் என்பது சிவனுக்கு ரிஷிகளால்நேரிட்ட சாபத்தாலிறறுவீழ்ந்த ஆண்குறியென்பது வைஷ்ணவஸித்தாந்தமாகையால், அவ்வாண்குறியாகிய விலிங்கத்தையே தெய்வமென வழிபடுஞ்சமயமென்பதுபோதர இலிங்கமதமெனறு பேரிட்டுக்கொண்டதெனின், மோகினி வேடந்தாங்கிச சென்ற விஷ்ணுவாகியபெண்ணுக்கு அமமுனிவர்சாபததால யோனியறுந்து விழுந்திருக்கு மாகையால, யோனிமதம் எனவேயன்றோ வைஷ்ணவமதத்தையினிக் கோடல் வேண்டும்? விஷ்ணுவாகிய மோகினிக்குச்சாபம் நேர்ந்ததின்றெனின், ரிஷிகளை மோகிப்பித்தவர் விஷ்ணுவும், ரிஷிபத்தினிகளை மோகிப்பித்தவர் சிவனுமென்பது திண்ணமாக, மோகிப்பித்த விருவரில் ஒருவருக்குமாத்திரஞ் சாபமுண்டான விதமென்னை? சாபம் பலிப்பினும், பலியாது விடினு மிருவருக்குமே சாலும். உண்மைதான்யாதெனின், இருவருக்குஞ்சாபம் நேர்ந்தது கிடையாது. எங்ஙனமெனின், சாபத்தாலிருவர்குறிகளு மற்று விழுந்திருக்குமாயின், ரிஷிகளுடைய தவமழிந்த பின்னர் மோகினியாகிய பெண்ணைச சிவன் புணர்ந்து சாஸ்தாவைததருதல் கூடாது. அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த பிள்ளையை ஹரிஹர புத்திரன் என்று மேலோர் கூறுவதாலும், ஐயனார் என்னும் பெயர்தாங்கி அந்தப்பிள்ளை யுலகமெங்குந் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யுலகத்தவரால் பூசிக்கப்பெற்று வருவதாலுமே யுண்மை நிலையுதல் பெறும். மோகினியைப் புணர்ந்து சிவன் சாஸ்தாவைப்பெற்றருளினனென்பதில அருவைகொண்டு சிவன் மோகினியைத் தழுவச் சென்றானெனவும், அந்தமோகினி சிவன்கையிற் றட்டுப் படா

என னு ம
மல் வெளியா யிருந்தமையால், சிவனுக்குக் காமம் அதி
கரித்து வீரியங்காலின்வழி யொழுகிய தெனவும, அத
னிடத்தில சாஸ்தா பிறந்தானெனவும் பாஞ்சராத்திரி
கள் கூறி மகிழவர். அப்போதுஞ சிவனுக்குக குறியறற
புதுமை கூற விடமில்லை. எவ்வாறறானுஞ் சாப முண
டாயினமைககு நியாயம் புலபபடாமையால, அமமு
டிசகூர்ககவி யெழுகிய மூண்டை வாசகம் முதலறுங
துபோயிறறென்க. இன்னும் பரியாலோசிக்கில, ஜலஸ்
பரிசததாற் றணிந்துபோன வக்கினி சுடமாடடாதற
போலத் தவககேடுற்ற ரிஷிகளுடைய சாபம் சிவனைச
சேர்ந்து பலிககமாட்டாது. அனறியும், அவ்விருடிகள்
கேவலங் கர்மப்பிரம்ஹவாதிகளாவதறியாது,அவரிடட
சாபம் சிவனைப்பற்றியதென்பது எனன மூடத்தனம ?
அவர்சாபம் பலித்தது சத்தியமாயின அவரேவியவியா
க்கிரம் - ஸர்ப்பம் - மான் - மழு முதலியவற்றாலசிவ
னரிடம் நிகழ்ந்தது யாது ? இனனும அவரனுபபியமு
யலகனென்னுமசுரனு லவ்வெமபெருமானுக்குநேரிடட
துன்பம்யாது ? இவைகளெல்லாம அவலத்தை யடைந்
தமையால், அப்புசுபிராயர்களாகிய ரிஷிகளிட்டசாபம்
சிவனைப்பறறியதென்பது ஸர்வாஸங்கதமாயிற்று.(ஏனை
பெருஞ்சாபமிட்டார் முனிவரென - வானூாதிஸ்யப பழிககவாசை
யே - சீநாயே - மின்மினியோவெய்யோனை மேல்விழுநது காயு
முனக் - கென்மதியோ போநாசுககே.) என்று சிவதத்வ
சிந்தாமணியிற் பெறப்பட்டவாறுங கண்டுதெளிக. அப
பாஞ்சராத்திரப் புல்லர் தாமெடுத்துககொண்ட விஷய
த்தைச்சாதிபபான் றொடங்கித் (திருமாணிகுழி) என்
னுஞ் சிவக்ஷேத்திரமே சிவனுக்கு மாணியறுநத விட
மென்றும் பிதற்றுகிற்பர். (மாணி) என்பது பிரமசாரி
யெனப் பொருள தாலால்,பிரமசாரிப படிவங்கொண்டு
வந்த வாமனனாகிய விஷ்ணு பூசித்தவிடமென் றறியத்
தக்கது.அந்தவாமனன்பூசித்தது சிவலிங்கப்பெருமானை

யே யாகையால் அவ்வாமனனைத்தெய்வமென்று கொண
டாடு மபபாஞ்சராத்திரிகள் தஙகள் தெயவததுக்குச்
சிவனுடைய பிரஜாபதியைத தெயவமாகத தேடிவைத
தது அவாகளதிஷ்டமாகவே முடிந்தது. சிவனுடைய
பிரஜாபதி விஷ்ணுவுககுக கிட்டுவது துாலபமனறு.அவ
விஷ்ணுமூாததி பரமசிவபகதராகையாலும,சிவனுககுக்
காமககிழததியாய வருபவராகையாலும அவருககுச
சிவனாது பிரஜாபதி யெட்டும! எட்டும!! புல்லறிவாள
ாகளாகிய வபபாஞசராததிரிகள அதனைவேண்டித் தவ
ஞசெயயினும கிட்டாது! கிட்டாது!! பாஞசராததிரிக
ளுககுக கிட்டாதெனவே,சிவனடியாாகளுககுக கிட்டும்
போலுமெனவவா பரிஹஸிபபரன்றே? பொனனாற்செ
யயப்பட்ட வோாவிககிரகததி லெலலா வவயவஙகளும்
பொன்னுகவே முடிவதால எநத வவயவமுந தாழாது,
மாற்றுரைகளிற சமமாகவே நிற்கும. இவறறுளொனறு
தாழ்வு, மறறொன்றுயாவு எனறு கூறுதல யாண்டமை
யும? இபபடியே அருட்பிழமபாகிய சிவனது திருவுரு
வததி லெலலாம அருளேயாக முடிவது திண்ணமாகை
யால, அபபரனது ஸாஙகோபாஙகஙகளிடத்துமே யன்
றே மேலோா தாரதமயபுததி வைகக மாட்டார்கள் ?
பொன்னே பூஷணமாககசகாரியபபட்டதுபோல பரனது
அருவமே யனறே வுருவமாயிறறு? பூஷணம மீண்டும்
பொன்னாயிடதது முனனோாந்தவுருவஙகளொனறுமின்
றிப் பிரகாசிப்பதுபோலவேயனறே பரனது உருவத்
திருமேனி மீணடும அருவமாகுஙகால முன்னோாந்த
வெவ்வித வங்கங்களு மின்றிப பிரகாசிககும்? இரண்டு
காலத்திலும் பொனனே பிரகாசிதத வுண்மையைத தெ
ளிந்திடுவாா பரனிடததுண்டாகிய வுருவத்திற போந்த
வவயவஙகளில தாரதம்யங்காண்பது எங்ஙனங் கூடும் ?
மலநீககிகளாகிய ஆன்மகோடிகளிடத்து மாததிரமே
அவர்க்குண்டாகுக் திரிவித மாயாகாரிய ஸம்பந்தங்க

என னும்

ளால் அன்னோரவயங்களுககுத தாரதமயம் புகலுதல கூடும்? இநத ஸாமாநயதிருஷ்டி யதிகரித திருபபதனல் பரணிடததும அவயவ தாரதமய தோஷங் கூறுமாறு நேரிடுவதன்றி வேறிலலே. இநதநியாயம சிவனுரிட மாததிரமே யனறி விஷ்ணுமூாததியிடததும் பாஞசரா த்திர வித்தாநதபபடி ஸாதிக்கபபடுமாகையா லினிப் பாஞ்சராத்திரிகள வாயடஙகிககிடப்பாராக. நின்மலனு கிய பரனிடத்து அவயவதாரதமயஙகூறவருங்கால் ஸம லனுதல பெறப்படடுச சிவைகதேசியெனச சாதிககப படும. இந்த நியாயங்களை யறியாமல சைவாகளுககு அதுகிட்டும்போலுமென்றுபேசுவது சரிநதுபோயவிட டது. இனனும விரிககிறபெருகும.

சிவநிந்தைசெய்வோரும்,அதைத்தடுக்காதோரும, அதற்குடன்படுவோரு மடையுங்கதியைத தட்சனகதை யாலறிந்தடங்காது வீணேமனபபால்குடிக்கு மவ்வெறி ந்தாதர் பின்விவரணத்தைசசற்றே யூகிபபாராக.சிவநி ந்தைசெய்த தக்ஷனேத் தடுககவஞசித் தாடசணியத்தால அவன் ஸபையை யடைநதிருநத விஷ்ணுவின கதியை அம்மூதேவித்தாஸா ஏன்கவனிததிலா?விஷ்ணுவினுடை பதலேயில் அஙகு நிகழ்ந்தயாகததி லிறநதுபோன தெய வப்பிணங்களே யெல்லா மேற்றி, அவரை நாகபாசத தாற்பின்கட்டாய்க்கட்டி யுருட்டி, அநதயாகசாலேயைச சுற்றி வரும்படி யடித்து வீரபத்திரமூர்த்தி தண்டிதத காரணம் பற்றியேயன்றோ (தலேயிற் பிணத்தைச்சுமந்த வன்) என்னும் பொருடோன்றக (கேஶவன்) என்னும் பெயர் அந்த விஷ்ணுவுக்கு வந்துவிட்டது ? இன்னபே ரவதி விஷ்ணுவுககே வருமானு லேனேயோர்கதி யென் னுமென்பதை விஸ்தரிககவேண்டுவதின்றும். அப்படிப் பட்ட விஷ்ணுவாதியர் பிணமா யுருண்டுபோகிற ஸர்வ ஸம்ஹாரகாலத்தில் அவர்களேச சுட்டெரித்த சாம்பலே

மேற் பூச்சாகக்கொண்டு, எலலாமொழிந்துபோகிற கா
லத்திற் றுமொண்டியாக வெம்பெருமா னிருக்குமிடம்
மஹா ஸ்மஸானமாதலையு மறிநதடஙகுவாராக. இவ்வுண்
மைதேராது சிவன சுடுகாட்டில வசிபபவன எனவும்,
பாரவதீ ருதரர்களுககுப பகலிஙகஙக ளறுந்துபோயின
வெனவும பலவாறுதூஷிததுத திரிவது பாஞசராததிரி
களுக்குப பாலன்ன முண்பதாய முடிந்திருபபதால்,
அம்முடிசசூாசசூகரமு முரண்கொணடெழுந்தது. பார்
வதி ருதராகளுககுப பகலிஙகஙக ளறுநதிடுமெனின்,
இலகசுமி விடடுணுககளுககு அதறகுமுன்னரோ அவவிர
ண்டு மேனறுந்துபோயிருகக மாடடா? ஸ்ரீ சிவபெரு
மான போகியாகவும, யோகியாகவு மிருபபது கொண்
டே யிலகசுமிவிடடுணுககளுடைய பகலிஙகங்களுககுப
பிரயோஜனமுமம, அவவிருவாககும யோகஙகளும விரத
கித திருப்பதறியாத தோஷந்தானனறே வீண் பிதறறு
லுககிடஞ செயதது? வேதபடிதமாயுள்ள லிஙகோறப
வததை விபரீதம பேசுவது அவைதிகமெனறறகுத தட
டிலலையனறே? லிஙகம என்னுஞ சொலலுககுபபொரு
ள தெரியவேண்டின, ஸ்திரீலிஙகம - புலலிஙகம் - நபும்ஸ
கலிஙகம் என்னும பாகுபாடுகளை யேன விசாரிததிலா?
இதனால், அடையாளமெனவனறே வதன பொருளை
மேலோர் கொளளாநிறபா? லிஙகம என்னுஞ சொல்
லுக்குப் பிரஜாபதியெனப பொருள்கொணடு அதனையே
யெப்போதும் வாயில வைததுச சுவைததுக கொண்டி
ருப்பது அவரதிஷ்டந்தானன்றே? லட்சுமி, ஸீதைமுத
லினோ ரிலிங்கதாபனஞசெய்து பூஜித்தாக ளென்னும
வைதிகநூலகளுக்கு யாருடைய பிரஜாபதியை அன
னோர் விரும்பினரெனபபொருள சொலவது? சிவலிங்க
பூஜாவலித்தியைப்பெறறே பிருகுகௌதமாதிகள் விஷ
ணுவாதி பசுக்களுககு ஜநநமரண துஸ்தரததை யுண்
டுபண்ணுமாற்றல் வகித்தாரெனின், அத்தகைய முனிவ

என னும
ரிடட சாபம் சிவனிடஞ் சென்றதென்பதென்ன விந
தை? லிஙகம் என்பதை(லிங்-கம)எனக்கொண்டு(லீயம-
ஸ்ருஷ்டி) என விரிதது ஆதாரஸ்ருஷ்டியென வடநூல
வலல மேலோரவைகடசாரநது விசாரிததுத தெளிவா
ராக. இன்ன மஙகலஙகளை யவைதிகமெனத தூஷிப்பார
கரு யோனிமுததிரைதரிததல், வேகாககுறைககடடைப
பிணஸேவைசெயதல, நீடடுமணபூசுதல,சூடடுககோல்
விபவஙகொண்டாடல, இரவிககலுதஸவமபேணல, மெ
டஸநக கோவிந்தராஜபபெருமாளைத தரிசித்தன் முத
லியனவே யனறோ வைதிகஙகளாக முடிநதன? இன்ன
வமஙகலதாரிகளாயிருநதொழிநதுபோன பேயான,பெ
ரியான் முதலினோருடைய தாதபபாடடுகளை யாதரவா
கத்தேடிக காடிகசோறு - மொதகைசசோறு - புளிச
சோறு - புழுத்தசோறு இதயாதிகளை யுணடு மகிழுங
களிபபால, சிவனுககு லிஙகமறுநது போயிறறென்று
வெறியுதஸவஙகொணடாடு மனனோவிருதாகோஷ மி
ததோடேமாயநததெனவறிக.

இன்னு மப்பேயததாதா கூறும் விபரீதத்தைப
பேசியொழிபபாம. இருசமய விளககம என்று பெயா
புனைநது பாவஙகளையெலலாந திரடடி யொருவடிவ
மாகவிடடதுபோல வெளியிடடிருககுங் தாதசுவடி
யொன்றில, பிருகுவெனபவர் திரிமூர்ததிகளில் யாவா
பரமபொருளென்று கண்டுபிடிககவேண்டி முன்னாச
சிவனிடம போயின ரெனவும, அந்தஸமயததில் தேவீ
யோடு சிவன் கிரீடையிலிருநதமையால உளளேபோக
வொட்டாமல் நநதி தடுததாரெனவும, பிருகு வரனவா
கோபிததுத் தமமைவந்துபசரியாமற் கிரீடையிலிருப
போரது பகலிஙகஙக ளறுந்துவிழும்படிச சபித்தாரெ
னவும், அது ஸமயத்திற்றனே கௌதமர் ரிஷாடவரு
கையில சிவவீரியமபெருகிப பிரவாகமாயோடுகிறதைக்

கண்டு அதைநதியென்று ஸமீபித்துக் கையாலள்ளிப்பார்த்து, அஃதின்னதென்று தெளிந்து, அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து, அவ்வாறு வீரியம் பிரஸரிக்கப்புணர்ந்தவர்களுடைய பகலிங்கங்களற்றுவிழும்படிச் சபித்தாரெனவும், அங்ஙனஞ் சபித்த கௌதமரை யேனைய முனிவர்கள் கோபித்துப் பஹிஷ்காரஞ்செய்ய முயலுகையில் அவர் பயந்து அம் முனிவர்களைப்பார்த்து நீங்களெல்லாம் ஸந்தோஷிக்குமாறு (அற்றயோனிலிங்கத் தையார்ச்சனைக் கருகமாக்கா னளவிலாதநூல - இற்றைநாள் விதித் திடுவனென்றிசைத் திட்டனன்) எனவும், இவ்வுண்மை ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தெனவும் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு கற்பித்தெழுதிய முண்டை மக்களை நியாயதண்டத்தாற் புடைப்பாம். சிவத்ரோகியான தட்சனிழைத்த யாகத்தில் அவனுக்கு ஸகாயஞ்செய்ய வந்திருந்த தேவரிஷிகணங்கள் யாவரும் வீரபத்திரமூர்த்தியா லுதையுண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிப் பரிபவமெய்திய காலத்தில், அந்தத் தட்சன் றலையை யரிந்து ஆட்டின்றலையை கூட்டியும், அவனுடைய தமயியாகிய பிருகுவை மீசையைப் பிடித்தாடிப் பறித்தும், பின்னர்ச் செம்போத்து மயிரை அவன் முகத்தி லொட்டியும் பருவரலுண்டாக்கச் செய்தமை பிரஸித்தப் பிரமாணங்களாற் கண்டறிவார்க்கு ஏனோ வுண்மைவிளங்காமற் போகும்? தமையன் றலையறுப்புண்டதுபோல தானமீசையறுப்புண்டு மானக்கே டெய்திய பிருகுவிட்ட சாபம் பாவதிருதரர்களுக்குப் பலிதத்தென்பதைக் குருவுக்குக் குதிரைமுட்டை வாங்கிக்கொடுத்த பரிபாகிகளன்றி யாரோ நம்பத்தக்கவர்? இந்தப்பிருகுமுனிவன் தட்சயாகத்திற் றமையனுக்காக அதிகமாயப் பரிந்து தட்சன் செய்த சிவநிந்தையைப்போலவே தானுஞ் சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்டதனால், அவனையும் ஏனையதேவர்க்களையும் பார்த்துத் தி

எ ன ஜு ம

சிபகவான் கொடுத்த சாபவிஸ்தாரத்தை யீண்டுப் பிரஸ்தாபப்படுத்துவாம். „యస్మాద్బహిష్కృతో దేవః భవద్భిః పరమేశ్వరః। వినిందితో మహాదేవః శంకరో లోకవందితః। భవిష్యధ్వం త్రయీబాహ్యా సర్వేచేశ్వరవిద్విషః। నిందతో హ్యైశ్వరంమార్గం కుశాస్త్రాసక్తచేతసః'' எனறும், " ప్రాప్యఘోరం కలియుగం కలిదోషైః ప్రపీడితాః। త్యక్త్వాతపోబలంకృత్స్నం గచ్ఛధ్వంనరకంపునః। భవిష్యతిహృషీకేశః స్వాశ్రితోపిపరాఙ్ముఖః'' எனறும் போந்த பாகவதப் பிரமாணத்தால் ஸாவலோகநாதராகிய பரமசிவனைப்பஹிஷ்காரஞ் செய்தும், நிந்தித்தும அபராதமிழைத்த கொடுமையால வேதபாஹ்யராகவும், ஈஶ்வரமார்க்க தூஷகராகவும், அஸச்சாஸ்திரத்தி லாஸக்தியுடையவராகவும் பவிக்கக் கடவீர்களெனவும், கலிதோஷத்திறற் பீடிக்கப்பட்டுத தபோபலங்களை யிழந்து அசுபமான நரகத்தை யடைந்து, பின்னர் நீங்கள் விஷ்ணுவை யாசிரயித்தபோதிலும் அவா தயைபாராட்டாது பராமுகமாகவே யிருக்கக் கடவரெனவுங் கூறினதாக வெளியாகினறது.

இன்னும் பிருகுவைநோக்கி விஷ்ணுவசனம் வருமாறு. "మమభక్తింప్రకుర్వాణా విశ్వేశంప్రద్విషంతియే। విద్విషో మమవిజ్ఞేయాః పిశాచపదగామినః। త్రింశద్వర్షసహస్రాణి ఉషిత్వాదుఃఖసాగరే'' என்றும், "శివనిందాపరాయేచ యేపాశుపతనిందకాః। విద్విషో మమ విజ్ఞేయాః పతంతినరకేశుభే। శివనిందాపరో మూఢః శివశాస్త్రప్రనిందకః। నతస్యనిష్కృతిర్ద్రష్టా క్వాపిశాస్త్రేషుకేనచిత్। తస్మాత్సాపరిహర్తవ్యా నిందాపశుపతేర్ద్విజాః। కర్మణామనసావాచా మద్భక్తైరపియత్నతః। యేతు దక్షాధ్వరేశప్తాః దధీచేనద్విజాధమాః। భవిష్యంతినరాభక్తైః పరిహార్యాః ప్రయత్నతః। ద్విషంతో దేవమీశానం యుష్మాకంవంశసంభవాః। శప్తాశ్చ గౌతమేనోర్వ్యాం నసంభాష్యాద్విజోత్తమైః'' என்றும் பெறப்பட்ட வசனங்களால் என்னிடத்தில பக்திசெய்துகொண்டு யாவர் லோகநாதனாகிய பரமசிவனைத் துவேஷிப்பார்களோ, அவர்கள் எனக்குத் துவேஷிகளென்றும், அவர்

பிரசாசஸ்தானத்தை யடைவார்களென்றும், முப்பதிரு யிரவருஷம் பெருநதுக்கத்திற கிடக்க வுரியாரென்றுங் கூறினதன்றியில, சிவநிந்தை, பாசுபதநிந்தை இத்யாதிகளைச் செய்பவர்கள் என்னுடைய சத்துருக்களாவரென்றும, அவர்கள் அசுபமான நரகத்தை யநுபவிப்பார்களென்றும், சிவநிந்தகனும, சிவசாத்திர நிந்தகனும மூடனுவான். அவனுக்கு எந்தச்சாஸ்திரத்திலும பிராயச்சித்தமில்லை. ஆகையால பிராமஹணர்களே! பசுபதிநிந்தையானது பரிகரிக்கத்தக்கது. எனபக்தர்களாயினுந் திரிகரணங்களாலுஞ் சிவநிந்தை புரிதலகூடாது என்றும், யாவர் ததீசி பகவானால தட்சயாகத்திற சபிக்கப்பட்டார்களோ, அவர்கள் நரர்களாயும,துர்ப்பிராம்ஹணர்களாயும பிறப்பார்கள். அவர்களைப் பிரயத்தினபூர்வகமாயாவது பரிகரிக்கவேண்டியது. உன்னுடைய வம்சத்தவர்கள் ராசனைத் துவேஷித்துக் கௌதமரால சபிக்கப்பட்டு ஸத்பிராமஹணரோடு ஸம்பாஷிக்கத்தக்க யோக்யதையும் பெருதொழிந்தன ரென்றும விஷ்ணுபகவான கடிந்துரை யாடினராக வெளிப்படுகின்றது.

இவ்வாறு ததீசி விஷ்ணுமுதலியோர் கூறினராகையால, பிருகுவினது கௌரவமவெளிப்பட்டது.பின்னர், தேவர்களை நோக்கி "నాహంనయజ్ఞోనచయస్త్వయాయం" என்று கூறி, என்னாலும, விஷ்ணுவாலும இச்சிவாபராதத்தைத் தவிர்ப்பது கூடாதென்று பிரமஹதேவர் பிரஸ்தாபித்து அவர்களையெல்லாருடன்கொண்டுசென்று, சிவபெருமான் றிருவடித்தாமரையின்கண் வீழ்ந்து "త్వయూహతాత్మ్యస్వసుకర్మచేతస్స్వస్వనుగ్రహం కర్తుమిహార్హసే ప్రభో" என்றுவேண்டிக்கொண்டனரன்றே? துஷ்காமசித்தமுடையவர்களும்,தேவரீரால ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட சரீரமுடையவர்களுமாகிய வெங்களிடத்தில் அநுக்ராஹஞ் செய்யக்கடவீர் பிரபுவாயுள்ளவரே யென்று பிரார்த்தித்த

என்னும

மையே அதுவாம். இவ்வாறு இரநதுவேண்டிய பிரம்ஹ தேவனைபபாரதது "నాఘంపరేశ బాలానాం వఞ్చయేనానుచింత యే। దేవమాయావిమూఢానాం కృతస్త్రద్దృతామయా" என்று பிரஸ்தாபிதது இநதநீசசாக ளாடிய தூஷணஙகளையும், அபராதஙகளையும எமமனததினகண யாம வைத்ததிலலை அவாகள குணபபடடு உய்யும்பொருட்டே சிட்சிதத தன்றி வேறில்லையென்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறிய வுண்மை யானுங கணடுணாக.

இஙகே பெறப்பட்ட விஷ்ணுவாதியா வசனஙகளால சிவநடியாா நிநதை, பாசுபதநிநதை, சிவசாஸதிரநிநதை முதலியன செயதல நரகஹேதுவென்று நிசசயிககபபடடதனுல, பிருகுமுதலிஞோ சிவதவேஷமேற்கொண்டு வாயிலவநதபடிப பிதறறியிருககலாமென்று யோசிககவேணடி யிருககினறது முநியோரொருவனுலுதையுண்ட சிறுவரொருவன அமமுநியோனை முனனின்றெதிாத்துச சண்டை புரியமாட்டாமல வாயில் வநதவாறெலலாம வாமபுகடநதுதிட்டிமகிழவதுபோலவே யன்றோ வீரபததிராா லுதையுணட பிருகுவும, அவன்றமையன் முதலிஞேருந துவேஷமேறகொண்டு வமபுரையாடிஞாாகவெளிபபடுகின்றது? இந்தவுண்மையை யறியாமலேயன்றோ பாஞசராததிரபேய்கள பஸமருதராட்ச பாசுபதாநுஷ்டானஙகளைப பாஷணட தாமமாகப பிருகுகடிநதாரென்று கொண்டாடி மகிழாநிறபா? இதறகு விஷ்ணுவே ஸமாதானஞ்சொல்லி விட்டாராதலையா லெமககிஙகே அதிக பிரயாஸமினறென்க. விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வபோதபபிரகாசததாலும, பிரமஹ தேவ ரழைததுக கொணடுபோய அபராத நிவிாததியுண்டாகச செயதமையாலும, ஸ்ரீசிவபெருமான அதிக கருணையோடு அவனைநிகரஹாநுகரஹஙகளாற் கடாட்சிததமையாலும பிருகு வாதியாா பாவனத்தை யடைந

தார்களாகையால் அந்தக்கைப் பசுப்பிராயர்களாற் பசுபதியும், ஸர்வதேவதாஸ்வாமியுமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானுக்கும், உமாதேவியாருக்குஞ் சாபமுண்டாயிற்றென்னும் அபவாதத்தை யெந்த விதவான்களோ வொப்புவார்கள்? இதுகாறுஞ் செய்துமுடித்த விசாரத்தால் பிருகு முதலினோர் ஸ்ரீபார்வதீ பரமேஸ்வரர்களுக்குச் சாபமிடத்தக்க வாற்றலுடையா ரன்றென வெளிப்பட்டதனறியும், அப்பரமேஸ்வரனது பிரஸாதத்தாற் றமக்குண்டாகு நலங்களையெல்லாமறந்து, அவை தமக்கியல்பாகவே யுள்ளனவாகப் பிரமித்தக்கங்கரித்துப் பரிபவமெய்தும் ஜீவநிலைமாறுதிருப்பவனெனவும் விதிக்கின்றது. (உதியாமரியாவுணராமறவா-விதிமாலறியாவிமலன்பதல்வா) என்ற மேலோர் வசனத்தால் பிரமவிட்டுணுக்களுக்கே நினைப்பு மறப்புகள் நைஜமென்றேற்பட்டமையால், பிருகுவாதியர் மயங்கிச் சிவாபராதத்தை யார்ஜிக்கும் விஷயத்தி லோரதிசயமு மெமக்கின்றெனக. ஆகாயத்திலிருக்குஞ் சந்திரனைப்பார்த்து நாய்குலைப்பதுபோல எங்கள் சிவசந்திரனைப் பார்த்துப் பிருகுவாதியர்போன்ற வெத்தனை நாய்கள் குலைப்பினு மவ்வெம்பெருமானை யென்செய்யும்? அவைதாமே மண்டை கிழிந்து சாவதன்றி. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இந்தப் பிருகுவால் சிவனாரது கிரீடாஸமயத்தில் நேரிட்டதென்னுஞ் சாபத்தைக்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். பிருகுவானவர் சிவனையடைந்தகாலையில் அங்குத் தடுத்த நந்தியையீறி ஏன் உள்ளேபோகவில்லை? ஒருநாளன்றி யேழுநாள் வரையில் சிவனாரது பிரஜாபதிக்குச் சாபங்கொடுக்க வெளியிறங்காதிருந்தவர் நந்திக்கு ஏன் சாபங்கொடுக்கவில்லை? விஷ்ணுத்வாரபாலகர் துர்வாஸரைத் தடுத்தபோது அரக்கர் யோனியிற் சநிக்குமாறு அவர்க்குச் சாபமுண்டாயினமை யேனறிந்திலர்? விஷ்

என்னும

னு ஸம்பந்திகளை யெதிர்ப்பது ஸுலபமும், சிவஸம்பந்திகளை யெதிர்ப்பது துர்லபமுமென் றன்றோ விதனால் விளங்குகின்றது? சிவ ஸம்பந்தியாகிய நந்தியிடந் தனதாற்றல் காட்டவே சக்தி போதாத வந்தப் பிருகு சாபம் சிவனை யடைந்ததென்ப தென்னவிந்தை? சிவனைப் பரிட்சிக்க வந்தமையால் நந்தியைச்சபிப்பது அவசிய மன்றெனின்? அரசனை யெதிர்த்துப்போகையில் அவனுக்காகப் பரிந்துவருஞ்சேனைத்தலைவனை யொருவனெதிர்க்கக் கூடாதென்ப துண்டோ? அவனுடைக்கே பயந்தோடுபவன் அரசனை யெதிர்ப்பது கூடுமோ? விஷ்ணுவாதியரோ நந்தியை மீறுமாற்றல் போதாதவரெனின், இந்தப்பிருகுவை யொரு பொருளாக வவாறுனனே கூறுதல் ஏன் பரிஹாஸமாகாது? இந்தப் பிருகுவின் கதியையுங் கதையையும் மேலே சொல்லியிருக்கின்றோமாகையால் இம்மட்டிலுபரதிடைந்தாம் இந்தப் பிருகுவால் விஷ்ணுவுக்குப் பன்றி குதிரை முதலிய ஜந்மங்களுண்டாகச் சாபநேரிட்டகாலத்தில் இவன் விஷ்ணுவைநோக்கி, என் பத்தினி யுருவழியச் சக்கரத்தை வீசிய வுன்கையும், அவளைப் பின்றொடர்ந்து வந்த வுன் காலும், அவளை யுறுமிப்பார்த்த வுன்கண்ணும் நெருப்பால் வெந்ததும் வேகாததுமா யழிந்து பழிப்படைந்த பிணவுடற்றாங்கி யழிவாயாக வென்று சபித்த கொடுமை பற்றியே ஜகந்நாதத்தில் வேகாக் குறைக்கட்டைப் பிணமாகக்கண்ணுய்ப்பிறந்தகாலேயில் பலவவதிக்குள்ளாகி விஷ்ணு மொத்துண்டானெனப் பாத்மபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அறிந்திருப்பாராயின், சிவனுக்கு லிங்கமறுந்துபோகப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுத்தானென்று பிதற்றமாட்டார்கள். வேகாக் குறைக்கட்டையாக விப்போதுஞ் செகந்நாதத்திற்கிடப்பது காட்சிப் பிரமாணமாகையால், யாமிங்கே அதிக மாயவிஸ்தரிப்பது அவசியமன்று. இனி, தாருகாவனத்து முனிவர்சாபத்தா

லற்றுப்போன யோனிலிங்கங்களெப்போதுவந்து மீண்டுங்கூடிவிட்டன? கூடியிராவிட்டால் பின்னர் இருக்கவும், கௌதமருஞ்சபிக்க விடமுண்டாகாதன்றோ? இவரிருவர் சபித்தது முன்னோ? தாருகாவனமுனிவர் சபித்தது முன்னோ? முதற்சாபத்தா லறுந்துபோனவை பின்னர் வந்து கூடியிராவிட்டால் இரண்டாவது சாபத்துக்கிடமெங்கே? மூன்றாவது சாபமுண்டாகிற வரையில் இரண்டாவது அறுந்தவை கூடிற்றோ, கூடவில்லையோ வென்னுஞ் சந்தேகத்துக்கிடஞ்செய்கின்றது. இன்னுஞ் சிவசத்திகளுக்கு அவை யொன்றுக்கு மேலிருப்பதறிந்தே அம்முனிவர்கள் தனித்தனி யொவ்வொன்றாக வறுந்துவிழச் சபித்தார்களோவெனவும் ஆசங்கிக்க விடஞ்செய்கின்றது. இவைகளே யன்றி முதலினோர்ந்தசாபம் பலிக்கவில்லையெனவும், பலியாமையால் அவை அற்றுவிழாமலப்படியே யிருந்தன வெனவும், அவற்றையே மீண்டும் அற்றுவிழ வேறு முனிவர் சபித்தாரெனவும், முந்திய முனிவர் சாபம் பலியாதபோது பிந்திய முனிவர்கள் சாபம் பலித்ததென்பது கூடாதாகையால், அதுவும் வெறும் பொய்யெனவும், இன்னு மெத்தனை சாபமுண்டாயினவாகக் கூறினு மவை யவலமென்றே மேலோரவைக்கட்டீர்மானம் பெறுமெனவும் யோசித்து முடிவுரைக்க வேண்டியு மிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக, கூரேசவிஜயம் என்னுஞ் சுவடி யொன்றில் பார்வதி ருத்ரர்கள் பகலிங்கங்களறுந்துபோய்க் காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற காலையில் சிவன் றன்னுடைய மூக்கையரிந்து, அதைச் சண்பகமலராக்கக் கொண்டு விஷ்ணுவை அர்ச்சித்தபடியால் சிவனுக்கும், பார்வதிக்கும் அறுந்துபோனகுறிகள் மீண்டுங் கூடிவிட்டன வென்று குருட்டுத் தாதனொருவன் கூறியிருக்கின்றான். இலிங்கமறுந்து வருந்துவதுபோதாமல் மூக்குமறுந்து போக விஷ்ணுபக்தராகிய சிவனுக்கு நேரிட்டதல்லவா?

என்னபுதுமை! சிவனுக்கு லிங்கம் தானே யொட்டிக் கொண்டதா? விஷ்ணுவே யெடுத்து ஒட்டினரா? அறுந்துவிழுந்துபோன லிங்கத்தையே யெடுத்து ஒட்டினரா? வேறு லிங்கஞ்செய்து ஒட்டினரா? அல்லது அறுந்தவிடத்தில் வேறுலிங்கமுளைத்துவிட்டதா? என்பதேதயாதி விபரீத வினாக்களுக்கு இடமுண்டாகக் கத்திய கூரோசனது பெருங்கூச்சல் எங்ஙனே ஸாமஞ்சஸம் பெறும்?

இனிச் சிவவீரியம் பிரஸரித்த விவகாரத்தைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். சிவவீரியம் நதிப்பிரவாகமா யோடிற்றென்று அவர் விதண்டை பேசினர். சிவவீரியம் ஸ்கலிதமானது குற்றமா? அதிகமாய்ப் பிரஸரித்தது குற்றமா? எதற்காகச் சிவசக்திகளுக்குச் சாபநேரிடுவது? ஸ்கலிதமே காரணமென்றால், விஷ்ணு முதலினோர்க்கு அஃதில்லாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல், இலக்குமிக்குண்டாகிய பிள்ளைகளை விஷ்ணுவுக்கன்றி வேற்றவர்க்கு அவள் பெற்றிருக்கவேண்டும். பிரமஹதேவராகிய பிள்ளையைத் தனது வீரியஸ்கலனமின்றி யுந்தியிடமாக விஷ்ணு வெளிப்படுத்தினரெனின், வெள்ளத்தின் மிதந்து கிடந்த விஷ்ணுவாகிய பெண்ணைப் புணர்ந்து சிவன் றனது வீரியத்தாற் பிரமனை யுண்டாக்கினரென்பது விதத்தமாகையா லதுகூடாது. (மாதவனைக்-கூடியயனைக்கொடுத்தவாரா மோகினிபால்-நாடுமெழிற் சாத்தனை முன்னலிங்னரரா.) என்னு மிரட்டையாதைவீகவுலாவினுங்கண்டுதெளிக. அஃதன்றியும், இராமகிருஷ்ணுதியவதாரங்களி லுண்டான புத்திரவர்க்கங்க ளிடத்தும் விபசார தோஷஞ் சொல்லவரும். கிருஷ்ணமூர்த்தி அநேகங் கோபிகைகளிடத்து மருவினகாலத்தும் அஸ்கலனராகவே யிருந்தனரெனின், இப்போதும் ஔஷதவிசேஷத்தா லதுசெய்தல் ஸாமானியர்க்குங்கூடுமாகை

யா லதுகொண்டோருசிதமின்றும. தாம புணாநத வெவவேவாரிடததும ஸகலனமுணடாயின, ஒனறிரண டுககுமேலிட்ட ஸ்திரீகளை மருவி அனறேனாததிருபதி செயதல அவரால முடியாது. ஸகலனமிலலாவிடினும் ஏககாலததிற பல பெணகளைககூடி யினப நுகாவிததா ரெனின், ஸௌபரி விருததாநத மிதனைச சாலநகைககு மெனறு (சிவபாரமயபபிரதரிசினி) யில யாம விதநதுள ளேமாகையா லாணடுககணடுணாக. இனி ஸகலனஙகுற றமெனறு. அதிக வீரியம பிரஸரிததததே குறறமெனபாரா யின, தேவமனுஷய திரியகயோனிகளாகப பவிததபோ தததமக்கியனற தேகபரிமாணததளவாயும, தததமக குணடாகிய வாறற லளவாயும வீரியவிாததி பெறறிருப பனெனபது ஸிததம இதனால, அதிக வீரியமுணடான விடததைதத தோஷஙகூறுதல கூடாது அறப வீரியம பெறறவனைப புகழுதலுஞசாலாது ாயெறுமபு கொசுகு யானை முதலியஜநதுககளுககும,தேவா முதலாயினோாக குந தாரதமயஙகளை யோசிககையி லொனறறகொனறு அதிகமாகவே வீரியவிாததி யுணடாயிருககும. இபபடி யே பிரமஹ விஷ்ணு ருததாாகளீறுக நோககுகையி லனை னோா தாரதமயததுககேறப வொருவரினொருவா அதிக வீரியமுடையாராகவே யெணணபபடுவா. இநத நியா யததால சிவவீரியம அதிகமாயப பிரஸரிபபதிற குறற முணடாவதாக யோசிகக விடமிலலை அதிகமாயப பிர ஸரிபபினும, அது நதிபபிரவாகமாய வெளிமுகபபடட தே குற்ற மெனின், எனன குறறம? அது பாாவதியாா கர்ப்பத்திற பிரஸரியாமல பகிாமுகபபடடதாகவே யனை றோ முடிகினறது? உளளே பிரஸரியாமல வெளியே பிரஸரித்தமையா லதனுடைய வுண்மையையே யனை றோ கணடு தெளியவேண்டும? அதிக வீரியமாகையால பாாவதியாருடைய காபபமிடநதரவிலலையெனின, இட

என னும

நதராததகக காபபமுடையார பினன ரிலககுமியே யாக வனறோ கொளளவரும? இலககுமி தவஙகிடபபினுஞ சிவனை நாயகனுகப பெறுதல கூடாதாகையால, அது விபரீத கரஹணமாம. இது நிறக, அது வெளியே பிரஸரியாதுவிடின, அதனை நதியெனறு பிரமிகக விடமிராதெனின, அங்ஙனம பிரமிதத குற்றம யாருடையது? கயிறறைபபாமபெனறும, கட்டையைக களவனெனறும பிரமிபபதனு லுணடாகுங குறறம யாரிடஞ சாரும? ஒருவன றனதுகிரகததில நிறுததபபடட தூணைககண்டு பிரமிதது இநதததூணை நிறுததினவன் சாககடவன எனறு சபிபபானெனனின, அசசாபம அததூணைநிறுததிய தனனிடமே யனறோ சாராநிறகும? இவவாறு செயயுமொருவனை நிரமூடனெனறே விவேகிகள சொலவாரக ளனறோ? இநதவுபமான பரியாலோசனையால கௌதமரிடட சாபம் எமமடடி லங்கீகரிககப படுமென்பதை மேலோர் விவேகியாமறபோகார. வெளியே பிரஸரிதத காரணந்தானயாதெனின, இநதககபோதிககதையை யாமங்கீகரிததாலனறோ ஸமாதானஞசொலலவேணடும? அவிசாரிமககளெலலாங கூடியழுது இழவெடுதத தொனறுகையால கேவலம் நிஸ்புருஹமாயிறறெனச. இதுகாறும விவகரிததது அவர மததை யங்கீகரிபபினுந தோஷ முண்டாகாமையைக காடடவேண்டியே யன்றி வேறிலலை.

அவர்விபரீதத்தை யினனுஙகொஞசம்விசாரிபபாம் சிவ வீரியப்பிரவாஹத்தை நதியெனறணைந்து கௌதமரானவர கையாலளளிப்பார்தது அருவருபபுறறானெனக கூறினாரன்றோ? சிவவீரியத்தினறன்மை யின்னதென்றறியாமையே அவர் வீண்பிதற்றலுக்கிடஞ்செய்தது? ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்வயமபுவான பகவான் அவ்யக்தமென்னும பிரகிருதியின்கட் டனதுசக்திரூபமான வீரியத்தை

விட்டுத் தங்கநிறமான அண்டத்தை யுண்டாக்கினா
னெனவும், அதனால், சராசராத்மகமான பிரபஞ்ச ஸ்ரு
ஷ்டி நிகழ்ந்ததெனவும் வேதத்திற் படிக்கப்பட்டிருத்த
லால், சிவவீரியத்துக்கு அபகர்ஷங்கூறுவது மூடத்தன
மாயிற்று. "పరస్సహస్రంగిరయస్సహమేరుణా హిరణ్మయానిబభూవుః।
తస్యవీర్యాదండమపితువైహిరణ్మయం" என்னுஞ் சுருதியால் பர
மேசுவரனுடையவீரியத்தால் மேருமுதலியவனேகமலை
களும், அண்டங்களும்பொன்மயமாயின என்று பெறப்ப
ட்டது. இப்படியே பாகவதம், அரிவம்சமுதலியநூல்களி
லுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உபபிரமஹ்மணங்களாகிய
பாகவதமுதலியவற்றை நோக்குழி அவற்றுற்பிரதிபாதி
க்கப்படும் விஷ்ணுவினது வீரியமாகவேயன்றே மூலசு
ருதியிற் பெறப்பட்ட புருஷனது வீரியத்தையுங் கொள்
ளவேண்டுமெனின், யாருடைய வீரியமாகக்கொள்ளினு
மீண்டு வீரிய நிஷேதங்கூறுதல் கூடாதெனப்தே ஸங்
தாபமாகையால், சிவவீரியத்தினேற்றம் புலப்பட்டவா
றறிக. இனிப் பாகவதம், அரிவம்சமுதலியவற்றிற் பிரம
ஹாண்டோபாதான காரணமான வீரியம் விஷ்ணுவின
தாகக் கூறப்படுதல் ஆரோபணமே யன்றி யதார்த்த
மன்று. வேதத்தில் எவனுடைய வீரியத்தால் சுற்றிலு
முள்ளமலைகளோடுமேருமலையும் பொன்மயமாயிற்றோ,
அவனுடைய வீரியத்தாற்றானே பிரமஹாண்டமும்
பொன்மயமாயிற்று என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது இத
னால், மேருமலையும், பிரமஹாண்டமுமொருவனது வீரி
யத்தாற்றானே பொன்மயமானதாகவெளிப்படுகின்றது.
ஆதித்யபுராணத்தில், "శివస్యరేతసాతేన రజితో మేరుపర్వతః।
అథకాంచనతాంప్రాప్తః సశైలవనకాననః" என்னும் வசனத்
தால் சிவனுடைய ரேதஸ்ஸால் வெள்ளியாயிருந்த
மேருமலை பொன்மயமாயிற்று என்று பெறப்பட்டது
ஸ்காந்தத்தில், "ప్రకృతిస్త్వంపుమాన్రుద్రః త్వయితద్వీర్యమాహితం"
என்னும் வசனத்தால் நரசிங்கனைப் பார்த்து வீரபத்

'என்னும்

திரமூர்த்தியானவர் பிரகிருதிசத்தியாகிய வுன்னிடத்
தில புருஷராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவானன்றனது வீரியமாகிய
விதையை விதைத்தார் என்று கூறினதாக வெளிப்படு
கின்றது இந்தப்பிரமாண பாஹுள்ளியங்களால மேருமலை
யைப்பொன்மயமாக்கிய சிவவீரியந்தானே பிரமஹாண
டத்துக்கு முபாதானமாய் விளங்கிறதென்னு முண்மை
பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்ட தாகை
யால, வைஷ்ணவ புராணங்களிற்போந்த வாரோபணங்
களி னுண்மை யினிது வெளிப்பட்டது. அவை விஷ்ணு
வினது ஸ்துதிப்பிரகரணங்களாகையால, "వాసుదేవఃపరాప్ర
కృతిః" என்றது முதலிய வாதாரங்களால சத்தனுக்குஞ்
சத்திக்கும அபேதம் பாராட்டு நியாய மேற்கொண்டு,
அந்த விஷ்ணுவினிடம ஆரோபணஞ்செய்துரைக்கப்
பட்டதென்பதே தீர்மானம இங்கே முடிந்த தீர்மானத்
தால் சிவனுடைய ரேதஸ்ஸுதானே பரமகாரணமான
ஜகதுபாதான காரணமென்று ஸித்தித்த தன்றியும,
பிரமஹவிஷ்ணுவாதி ஸகலமானபேரும அந்தச்சிவவீரி
யத்தைப் பானம்பண்ணினதினால அஜராமரத்வங்க
ளெய்தித்தேஜஸ்ஸுடையவராயினரென்னுமவாய்மையை
யுங் கொஞ்ச மினி விளக்கிப்பாம.

ஆதித்யபுராணம, மானவீயஸம்ஹிதையில "యది
తుష్టోఽసి విశ్వేశ దేహినోవరముత్తమం। గిరిజాకుక్షిసంభూతః పుత్రో మాభూత్త
వ ప్రభో। శివః। నాహంరేతో వృథాకుర్యాం త్రైలోక్యక్షయకారణం। వృ
థాకృతే మదీయేతు త్రైలోక్యంభస్మసాద్భవేత్। హితాయతస్మాల్లోకానాం
మమరేతో దివౌకసః। శాంత్యర్థంచైవయుష్మాభి శ్శీఘ్రమేవోపయుజ్యతాం।
ఏవంశంభోర్వచశ్శ్రుత్వా దేవాస్తేభయవిహ్వలాః। సలోకేశానగోగోవిందా
వకించిచ్చాబ్రువన్ద్విజాః। అథదేవేషుసీదత్సు వహ్నిర్గౌరివకర్దమే।
ప్రసార్యస్వాంజలింశంభో ర్తేజోముంచేతిచాబ్రవీత్। దేవదేవామృతందివ్యం
హస్తాభ్యాంమమశంకర। శీఘ్రమేవప్రయచ్ఛత్వం పిబంతుసురపుంగవాః।
తతోలింగాద్వినిష్క్రాంతం చంద్రబింబాతినిర్మలం। జాతినీలోత్పలామోదం

పాణౌ వహ్నేర్దదౌ శివః। కరాభ్యాం పతితం రేతః అపిబత్పావకస్స్వై।
రేతఃపానేన సంతృప్య దేవాన్హిసురపూజితః। విసృజ్యతాం స్తత్ర భగవాన్ త
త్రైవాన రధీయతా। ఇత్యాది। వహ్నేస్సంతర్పితేసూతః రేతసాం త్రిదివౌకసః।
సగర్భాః ఖలుసంజాతా। ఇత్యాది। సుఖం గధమవాప్తుస్తే ఉదరస్థేన రేతసా।
కిముకుర్వంతథా సర్వే నారాయణపురోగమాః। గర్భనిష్క్రమణం తేషా ముత్ప
న్నేనచయత్కృతం। ఇత్యాది। రేతసాచోదరస్థేన సంతప్తాస్తేసురాధిపాః।
ఈశానాం సంప్రణమ్యాథ ప్రోచుస్తేభయవిహ్వలాః। ఇత్యాది। వయం సగర్భా
స్సంజాతా గర్భకాలేహితం యథా। అపహాస్యామహే దేవా పుంసాం యద్గర్భ
సంభవం। సర్వేవై భృశసంత్రస్తా స్తవతేజోపశాద్విభో। శివః। శరదారువనే
యూయం సుప్రహృద్యోత్సంగే ప్రసూయత। నిష్క్రమిష్యత్యసందేహః తతస్సౌఖ్య
మవాప్స్యథ। తతశ్శంభోర్వచశ్శ్రుత్వా నారాయణపురోగమాః। తస్యచోత్త
రదిగ్భాగే శరదారువనేశుభే। ఉపవిశ్య మహాత్మానో మధ్యే సంస్థాప్య వేధసం।
నారాయణం పురస్కృత్య ప్రసూతాస్సర్వదేవతాః। ఇత్యాది। శార్వతేజోధృతం
యస్మాద్దేవైర్విధిపురోగమైః। తస్మాజ్జరాదినిర్ముక్తా అమరాశ్చ సురోత్తమాః"
என்னும் வசனங்களால் தேவர்கள் ஸ்ரீபரமசிவனைப் பார்த்துப் பாவத்வாதசிகிரியின் குட்சியால் புத்திரனைத் தர வேண்டாம் என்று வரங்கேட்டலும், ஸ்வாமி அவர்களைப் பார்த்து என்து ரேதஸ்ஸைத் திரிலோக க்ஷய காரணமாக விருதா செய்யமாட்டேன். அப்படியென்து சுக்கிலமானது விருதாவாகும் பட்சத்தில் மூன்று லோகமும் பஸ்மமாய் விடும். ஆகையால், தேவர்களே! உலகத்தின் இதத்தின் பொருட்டும், (உங்களுடைய) துக்கபரிகாரத்தின் பொருட்டும் சீக்கிரமாக நீங்கள் உப யோகித்துக் கொள்ளக் கடவீர்கள் என்று அருளிய சம்புபாதவாசசியனாகிய பரமேசுவரனது வார்த்தை யைக்கேட்டு நடுங்கினவர்களாகி லோகேசர்களோடும், கோவிந்தனோடுங்கூடிய தேவர்கள் பதிலுரைக்கமாட்டா மல் சேற்றிற்கிடந்துழக்கும் மாடுகளைப்போலத் துக்கி க்கையில், அக்னிபகவானெழுந்து அஞ்சலிபண்ணி, ஹே சம்போ! தேவரதுவீரியத்தை விடுமென்று கையை நீட்

என னு ம

டிஞன். அன்றியும, தேவதேவராகிய ஹேஸ்வாமிந! தேவரிடத்துள்ள அமிர்தத்தை எனது இரண்டுகைகளி லும பிரஸாதிப்பீராக. அதைத தேவர்கள் கொள்ளட டும் என்று பிரார்த்திக்கையில, சந்திரபிம்பத்தைபபோ ல நிர்மலமும, நீலோத்பலத்தைபபோலப பரிமளமுமு ள்ள வீரியத்தை வெளிபபடுத்தி அக்கினியினது கரங்க ளில் பகவானுகிய சிவன விடுத்தனர். அவன கையினின றும அந்த வமிர்தத்தை அது நழுகிய போது தேவர் கள் பானஞ்செயதார்கள். அதனுல,அவர்களைத் திருப்தி செய்வித்து, அவரால பூசிக்கபபட்டவராகி, அவர்களை விட்டு அந்தவிடத்திலே தானே ஸவாமி அந்தர்த் தான மாயினர் அபபோது, அக்கினியிட மிருந்த ரேதஸால திருப்தியடைந்த தேவர்கள கர்ப்பத்தோடு கூடினவரானூர்கள். மேல, சூதனைநோக்கி நாராயணா முதலிய தேவர்களுடைய உதரத்தில் நிறைந்துள்ள தேஜஸால் அவர்கள எபபடி ஸுகத்தை யடைந்தார் கள்? என்னசெயதார்கள்? எபபடி அவர்களது கர்ப்பம் வெளிப்பட்டது? வெளிபபட்டகாப்பத்தால என்ன நட ந்தது? என்று முனிவர்கள் கேட்டதற்கு அவர் சொல லுகின்றூர். உதரஸ்தமானரேதஸால தஹிக்கபபட்டதே வர்கள் பரமசிவனை நோக்கி மிருந்த வணக்கமும, நடுக்க முங்கொண்டவராகி ஹேஸ்வாமிந! நாங்கள கர்ப்பத் தோடு கூடியிருக்கின்றேம. கர்ப்பம் வெளிபபடுவதானு ல், புருஷர்களுக்குண்டான கர்ப்பத்தை யெபபடி வெளி ப்படுத்தக கடவோம் ? நாஙகள யாவரும தேவரது தேஜோ வசத்தால பயந்திருக்கின்றேம் என்று விண் ணப்பித்தபோது,நீவிர் நாணற்காட்டினிடத்ததாகியமடு வின் கரைநடுவில கர்ப்பத்தை நிவிர்த்திப்பீர்கள். நீஙக ள் கர்ப்பத்தை நிவிர்த்திக்குங் காலத்தில, தானுய்வெளி ப்படும். ஸந்தேகமில்லை. பின்னர் ஸௌக்கியத்தை யடைவீர்கள் என்று பகவான் சொல்லியருளினூர். அங

ஙனமருளிய சமயவசனத்தைக்கேட்டு நாராயணனோடு கூடிய மஹான்களாகிய தேவர்கள் ஹிமாசலத்தின் வட பாரிசத்தில் சுபமாயுள்ள நாணற்காட்டில் பிரம்ஹாவை நடுவே கொண்டவர்களாகி யாவருமாகப் பிரஸவித்தார்கள். யாதொரு ஸர்வராகிய பரமேஶ்வரனது ரேதஸைப் பிரம்ஹா முதலிய தேவர்கள் கிரகித்தார்களோ, அந்த ரேதஸால் அவர்கள் மூப்பு மரணமில்லாதவரானார்கள் என்று வெளிப்பட்டது.

இந்தவுண்மையால், சிவபெருமானிடத்தில் வீரியஸ்கலந்தோஷங் கூறிய வெறிமுண்டை வாசகம் அகௌரவத்தையேயடைந்தது. இதனால், பிருகு சபித்தானென்பதும், கௌதமர் சபித்தானென்பதும் பாழாய்விட்டது. மேற்கூறிய போந்த சுருதிபுராணவசனங்களால் ஸர்வரஜிதஸ்வாங்கங்களும் ஸ்ரீசிவபெருமானது ரேதஃஸென்றுவெளிப்பட்டவுண்மை பற்றியன்றே அவ்வெம்பெருமானுக்குக் கனகபூஷணாதிக ளொழிந்து பஸ்மாஸ்தி சர்மாதிகள் தாயமாயின? அவர் நீங்கலான விஷ்ணுவாதிகளுக்கு அவை பீதாம்பராதிபூஷணோபயோகங்களாயின? எந்தவிதத்தாலும் சிவாபகர்ஷம் ஸம்பவியாமையால், அச்சிவஸம்பந்தமாகிய சைவஸித்தாந்தத்தை (லிங்கமதம்) என்று இழிவாடிய வேறை மதமேயன்றோ நாறிப்போய்விட்டது? லிக - என்னுந் தாது சித்திரித்தல்=படைத்தல் - காத்தல் முதலியவைகளினாலே உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய சிவத்தினது பிரபாவம் என்றும் பொருளுண்டாகையால், அதற்கிடமாகிய சைலமுதலியனவும் விஷயமாகும். இவைகளேயன்றி, ருக்வேதத்தில், சிவஜயோதி என்னும் உபநிஷத்தில், "సత్యం పరం పరమం నిత్యం। ఓం సత్యాన్తగకం ఓగుం సత్యం। ఓం సత్యేన జాతం। సచ్చిదానందఘనైర్ముఖ్యాణురూపం। తదేకరూపం। భూతోభవత్యాస్పదం। తదైవ లింగాకారం జగదాధారమిత్యేవం వేదః" எனவும், இரண்டாவது

என்னும

வேதாந்திகளில "యల్లింగాకారేసర్వోజాతో స్వేవసైః గోముఖాచ్చ్యుతం హరితవర్ణంపతంతి బిందవశ్చతాస్సహస్రధారేః సహస్రశీర్షాపురుషః కామరూపోజాయత" எனவும் போந்த வாக்கியங்களால் ஆதியந்தமில்லாத நிச்சயப்தார்த்தமான பரம ஒன்றிருந்தது அதற்கிணை அதுவன்றிவேறில்லை அது ஆதியந்தமற்ற யாகிதமாகிய பரவெளியான ஸத்யமென்றும், யாதொரு ஆதாரமு மில்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ஆதாரந்தோன்றினது போலத் தைவாதீனஸ்பதமானதற கிருபயிடமான அந்தஸத்தியத்தாலுண்டான ஸத்தியமே ஸ்தாணுரூபமென்றும், அந்தஸ்தாணுரூப ஆதியந்தத்தில ஸத்தியம வஸித்திருக்கிறதென்றும், அதுவே யோருருவென்றும், பூதங்களுக்கு மாதருத்ஸ்தானமானதாயும், லிங்காகாரமான ஸச்சிதானந்தமயமாயும், ஜகதாதாரபூதமாயுமிருக்கிறதென்றும், யாதொரு ஸச்சிதாநந்தமயமாகிய லிங்காகாரத்தினிடத்தில வோவையினுலவழிந்த நீர பச்சைநிறமாயக்கூடி ஸாத்விகமான கருணைப பொழிவால கோமுகத்தினவழியாக ஆயிரம்பிந்துக்களாய நழுகிவிழுந்ததால, அவை சேர்ந்து இச்சைவடிவான வொன்றுயிருந்ததோவென்றும, அதனுறறுனே, ஆயிரமசிரஸுடனகாமரூபமான புருஷாகாரந்தோனறிறறென்றும, அது அபபுவினுல அநேகவாநாதிகளையுடைய ரூபஙகளையுணடாகுமென்றும வெளிபபட்டது. அன்றியும, "యల్లింగాత్సర్వోత్పద్యతే" எனனும வாக்கியத்தால யாதொருலிங்காகாரத்தின முன ஸ்ரவித்த வோவைநீர வற்றுமல எபபோதும் நிரந்தரமானதாகி ஊற்றுயசுரந்து எழுகடலுமுண்டாயிற்றுவென்றும பெறபபட்டது. இவவுபநிஷத்தார்த்தங்களால பாஷணடிகளாயுள்ளபோ லிங்கவடிவத்தை நிந்திபபது வைதிகமோ, அவைதிகமோ வெனபதை விவேகிகளே யோசிக்கவேணடியது லிங்கத்தை வேதம் எடுத்துப பூஜாராஹத்வநிரூபணஞ் செயகிறபடியே வேறு எதனையும பிரதி பாதிககாமையால, ஸாவ

வைதிகபூஜையுதவமுடைய லிங்கம யாவராலும் அங்கீகரிக்கததக்க தெனபது தீரமானம. இஃது சிவபரஞ்சோதியை விளக்குமுணமை நோக்கி இதனைச சிவலிங்கம என்றும், ஜோதிலிங்க மென்றும உணமை நூலகள் கூறும. சிவனைககாட்டு முணமைவடிவ மதுவெனப தை எங்கள ஆசாரியத தலைவருமனறே (குறிகளும மடையாளமுங் கோயிலும், நெறிகளும மவாநினறநோா நோமையும, அறியவாயிர மாரணமோதிலும, பொறியிலீரமன மெனகொலபுகா தநே) என்னுந திருவாககால விளங்க வுணர்ததினா? சிவபெருமானது உணமையைவிளக்குமடையாளங்கள யாவுமே லிங்கமெனபதுபோதர ஸ்வாமியினது ஸந்நிதி வாயிலிற போந்த கோபுரததைத தூலலிங்க மென்றும, பலிபீடததைப் பத்திரலிங்க மென்றும வைதிகநூலகளிற கூறபபட்டிருததலகணடு நாஞ்சு மூலட்டான மாகிய சிலாமயமான ரூபமொன்றையே லிங்கமென்று கொளளததக்கதென்று பிரமிதது அது சிவனுடைய பிரஜாபதி யென்று இழிவுரைததுப பேரிழவெடுபப தே யனறி அதைத தங்கள விஷ்ணுவினது யோனிககுப பொருததமாகிச கொளள வகையறியாத அவாமதமிருநதவாறு அநதோ கொடிது! கொடிது!! சிவாகமங்களில எமபெருமானுககு அமைவுபெறக கூறுந திருமேனிக ளொனபதனுள, ஐந்தாவதாகிய வுருவருவத திருமேனியெனனும ஸதாசிவ மூரததமே யனறே சிவலிங்க வடிவமா யுளளது? முதலிற போந்த சிவம, சததி, நாதம, பிந்து, என்னும நானகும பரனது அருவத திருமேனியும், கடையிற போந்த மஹேசுவரன, உருத்திரன, விஷ்ணு, பிரமன என்னும நானகும உருவத்திருமேனியு மெனபது விதிதமாகையால, உருவருவத் திருமேனி யென்னுஞ சிவலிங்கப பெருமானாகிய ஸதாசிவமூர்த்தியினது தனமை வேதாதிகளிறகண்டுதெளிக.

"ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం। బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోధి

என்னும்

"పతిర్బ్రహ్మా శివో మే అస్తు సదాశివోం" என்னும் வேதமந்திரமே சான்றெனவறிக. இந்த மந்திரம் சிவாலய பூஜாபிரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டதன்றி, "తవ శ్రియే మరుతో మర్జయంత రుద్ర యత్తే జనిమ చారు చిత్రం। పదం యద్విష్ణోరుపమం నిధాయి తేన పాసి గుహ్యం నామ గోనాం" என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவசனத்தால் ஸமஸ்த தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்களைஸ்வரியங்களை அடைந்தார்களென்றும், லக்ஷ்மீஸமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூஜைசெய்து பரமபதத்தையடைந்தாரென்றும் பெறப்பட்டது. சிவலிங்கார்ச்சனையால் விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்டமென்னும் லோகாதிபத்யம் வகித்தாரென்னும் வேதார்த்தத்தை உபப்பிரமஹணங்களானும் வெளிப்படுத்துவாம். "రౌద్రం సమభ్యర్చ్య హరిః శిలామయం చారుహంస స్తుభక్త్యా। సుదుర్లభం వైష్ణవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవానేష పరం పదం తత్" என்னும் பிரமகைவர்த்த வசனத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் ஸ்வதந்திரமாகவும், சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூஜித்து ஸர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தையடைந்தாரென்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும் "రౌద్రం లింగం మహావిష్ణుర్భక్త్యా శుద్ధం శిలామయం। చారుచిత్రం సమభ్యర్చ్య లబ్ధవాన్ పరమం పదం" என்னும் பராசர புராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் அன்பினால் சிவலிங்கத்தை அர்ச்சித்து உன்னதமாகிய பரமபதமென்னும் லோகாதிபத்யத்தை யடைந்தாரென்று வெளிப்பட்டது. இவைகளேயன்றி "దేవదేవస్య చిహ్నాని అజస్యాధ్యక్షరస్య యః। సర్వరూపం భవం జ్ఞాత్వా లింగే యోఽర్చయతి ప్రభుం। తస్మిన్నభ్యధికాం ప్రీతిం కరోతి వృషభధ్వజః" என்னும் துரோணபர்வ வசனத்தால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியும், எண்ணக்கூடாமலிருக்கும் ஆத்மபாவமுள்ளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனை ஸர்வரூபியாய்த் தெரிந்து மஹாப்பிரபுவாகிய அவனை இலிங்கத்தினிடமாகப் பூஜிக்கின்றார். எந்தப்புருஷனானவன் ஸர்வ

சொரூபியாய்ச் சிவனையறிந்து பூஜிக்கிறானோ அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிகமாகிய பிரீதியைச் செய்கின்றானென்று வெளிப்பட்டது. மேல், "భక్తిర్బలం తపో యోగాస్తయోస్తవచ పుష్కలాః। తాభ్యాం లింగేర్చితశ్శంభుః త్వయార్చాయాం విశేషతః" என்னும் வசனத்தால் வியாசரானவர் அசுவத்தாமாவை நோக்கிக் கேளும் அசுவத்தாமனே! கிருஷ்ணார்ஜுனர்களுக்குள்ளபடியால் உற்பத்தி - காமம் - தபசு - யோகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவோ, அப்படியே உமக்குங் கிடைத்திருக்கின்றன. அந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் இலிங்கத்தினிடமாகச் சிவாராதனம் பண்ணுகின்றார்கள், நீர் விக்கிரகத்தினிடமாக ஆராதனம் பண்ணுகின்றீர் என்று கூறினதாக வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணபாஷ்யங்களால் விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூஜை செய்து ஸர்வஸித்திகளு மடைந்தாரென்று முன்மை வெளியானதால், அதைச் சிவனது பிரஜாபதியென்றும், அதனால், சைவமதத்தை லிங்கமதம் என்றுங் கூறித்திரியும் ஸ்வபசர்களுடைய நாமத்தம் எங்கே தலையெடுக்குமென்பதை விவேகிகள் யோசிக்க வேண்டியது. விஷ்ணுவேயன்றிப் பிரமஹோத்திராதி ஸமஸ்ததேவ முனிகணங்களும் சிவலிங்கத்தையே அர்ச்சித்துப் பிழைத்தார்களென்னும் பிரமாணங்களைக் கிரந்தவிஸ்தாரபீதியா லெழுதாமல் இம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம். இதுகாறும் விவகரித்துக் காட்டிய வுண்மை நியாயங்களால் (லிங்கம்) என்பதனுடைய ஸவரூபம் வெளிப்பட்டமையால், ஒருசொல்லுக்குப் பல பொருள்க ளுண்டென்னுந் தன்மை கொண்டு, அதை வேறுபொருளால் ஸமாதிக்க முயன்றவமுடிச்சூழ்ந்த விமதம் நிரஸ்தமாயிற்று. லிங்கசரீரமெனவும், அங்கலிங்கமெனவும், ஷட்லிங்கதாற்பரியம் எனவும், பூரம் லிங்கம் எனவும் மவரும் பிரயோகங்களாலுமறிக. இன்னும் (அரி) என்னுஞ்சொல்லுக்குக் குரங்கு என்னும் பொருளிருப்பதுகொண்டு வைஷ்ணவமதத்

என னு ம

தை (அரிமதம) என று பிரஸதாபிததுக குரஙகுமதம என்று பொருளைபபது கூடுமோ? கூடுமெனனும படசததிலனறோ (ஙிஙகமதம) எனபதும, அததறகு அவ ாகூறும பொருளும நிலைககும? தமமஸமயம எபபடி நிநதிதமாகாதோ, அபபடியே சைவமதததினுஙகொண டு குணப்படுவாராக

மேல, வேதஙகளிறசொனனபரனைப பிரவிததரு செயகிறோம என றுதொடஙகி(కారణంతుధ్యేయః)என றசுரு தியையுதகரிததனா. இநதவசனததால காரணமானபொ ருளவிஷ்ணுவெனறு எஙகேவெளிபபடடது? இது(బ్రహ్మ విష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే। నకారణంకారణానాంధ్యేయస్సర్వైశ్వర్యసం పన్నశ్శంభుః)எனறசுருதியில வியாபபியமானதொனறுகை யால,இதிறபெறப்படடஶமபுசபதவாசயோயனறோ கா ரணவஸதுவாயினா? சைவபபிரதிபாதிதமாகியசுருதியை த்திருடிககொணடுதானோ வேததில விஷணுபரதவம ஸமாததிககத தொடஙகுவது? மேல வசனததில விஷ் ணுவை (நகாரணம) எனறபதததால காரணவஸ்து வல லவெனறு நிஷேதிததிருத்தலால வேததிற சொன்ன பரனைப பிரவிததருசெயகிறோம் எனறானையிடட அவ வெறிததாதா பிரதிஜ்ஞை அவலமாயிறறு விஷ்ணு மாததிரமேயனறி உருததிரனும (நகாரணம) எனறபத ததால நிஷேதிககபபடுதலால திரிமூாததிகளினும அதி கரமிதத துரியமூாததியே ஶமபுவாசகததால பரமபொ ருளெனறு சாதிததல வேததின றுணிபாதல பெறப படடது. மேல சுருதியில பிரமன், விஷ்ணு, உருததிரன, இந்திரன என்பவாகளையே பிரஸ்தாபிதது அகாரணாக ளென்று சாதிதத வுணமைப்படியே யனறோ (தேவா கோவறியாத தேவதேவன செழுமபொழிலகள பயநதகாததழிக குமறறை, மூவாசோனுயினற முதலவனமூாததி மூதாதைமாதா ளும பாகததெநதை) என்று ஸ்ரீவாசகததினும் சாதிககப்

பட்டுத் துரியமூர்த்தி யிலக்கணமுங் கூறப்பட்டுள்ளது? இதனால், சைவ ஸித்தாந்தத்தாற் றுணியப்படும் பரமபொருளாயுள்ளவர் திரிமூர்த்திகளி லொருவரன்றெனவும், (శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థం మన్యన్తే) என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்ட நாலாவது மூர்த்தியெனவும், அவரே பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரேந்திராதி ஸமஸ்தமானவர்களுக்குங் காரணரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இனிக் காரணவஸ்துவாவது தன்னை யொழிந்த யாவருந் தன்னிடத்தி லுண்டாகித் தானொருவ ரிடத்தி லுண்டாகா திருக்குந் தன்மை யுடையது என்று இலக்கணங்கற்பித்து, அவ்வியல்பினமைந்த பரமபொருள் நாராயண ரொருவரே யெனவும், அவரிடத்திற்றானே பிரமஹருத்ராதிகள் கற்பங்கடோறும் பிறந்து மடிகின்றார்களெனவுங் குலவிக்கூறினர் இந்தப் பிரஸங்கத்தைக் கேட்டபோது விவேகிகள் வாயாறச்சிரிக்க மாட்டார்கள் சிவபெருமானுடைய வாமாங்கத்தி லோர் கற்பத்திலும், பிரமஹ தேவருடைய குதத்தி லோர் கற்பத்திலும் பிறந்திறந்தொழிந்த தன்றியும், யுகங்கடோறும் மீன், ஆமை, பன்றி, நரசிங்கன்-வாமனன் - பரசுராமன் ஏழைராமன்-பலராமன்-கிருஷ்ணன்-குதிரைமுகன் இத்யாதிஜந்மங்களாகப்பிறந்து பிறந்து செத்தகதைகள் புராணங்களிற் கேட்கப்படுகையால் தானொருவரிடத்திலுமுண்டானவரல்லரென்று நாராயணருக்குப்பரத்வங்கற்பித்தது எங்கே நிலைக்கும்? பிரமஹ விஷ்ணுருத்ரேந்திராதிகள் ஸ்ரீசிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்பதும், அவருள் விதிருத்ராதிகள் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுபிரமஹாதிகள் உருத்திரரிடத்திலும், விஷ்ணுருத்ராதிகள் பிரமஹாவினிடத்திலுங் கற்பாந்தரங்களில் ஸ்ரீபரசிவாஜ்ஞையால் மாறிமாறிப்பிறந்து வருவார்களென்பதும், அதனால் அன்றோ ஜகஜ்ஜந்மாதி காரண

என்னும்

ர்களாகமாட்டார்களென்பதும், அம்மூவர்தம்முள்ளும் உருத்திரமூர்த்தி அதிகனென்பதும் வைதிக சிலர் யாவராலும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமென்பதைச் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் செவ்வனே விளக்கி யிருப்பதேபோதுமாயினும், இன்னுங்கொஞ்சம் மீண்டு யாம் பிரகாசப்படுத்துவாம். மூன்று மூர்த்திகளும் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களுடையவர்களென்பது விஹிதமாகையால் குணமூர்த்திகளைப் பரமென்றல் கூடாது (త్రైగుణ్యవిషయా వేదా నిస్త్రైగుణ్యో భవార్జున) என்று கண்ணனே கீதையிற் கூறி யிருக்கின்றானாகையாலுந் தெளிந்திடுக. திரிகுணரஹிதமாயுள்ளதுபதிப்பொருளென்றவுண்மைக்கு விரோதமாகச் சுத்த ஸத்வம் என்று குலவிக் கூறுவது வைஷ்ணவமரபாகையால், அதனுபாஸ்தத்தையும் விசாரித்துத் தெளிவிப்பாம். பிரமஹ்தேவனை ரஜோகுண முடையவனெனவும், ருத்ரமூர்த்தியைத் தமோகுணமுடையவனெனவும், விஷ்ணுமூர்த்தியை ஸாத்விககுணமுடையவனெனவும்பாஞ்சராத்திரிகளே கூறுவரன்றோ? இங்ஙனங்கூறிவிட்டு, மீண்டும் விஷ்ணுவைமாத்திரம் பிரித்து இவர் சுத்த ஸத்வமூர்த்தியென்று கூறுவதற்குரிய நியாயம் யாது? சுத்த ரஜஸு, சுத்த தமஸு என்ற பிரயோகங்கள் பிரமஹ்ருத்ரர்களிடத்தில் ஸமாத்திக்கப்பட்டாலன்றிச் சுத்த ஸத்வம் என்ற பிரயோகம் விஷ்ணுவினிடத்தில் ஸமாத்திப்பது கூடாது. சுத்த ரஜஸ்தமஸுகளே அன்றோக்குணடாகட்டுமேயெனின், அவற்றோடு தானே சுத்த ஸத்வமும் இனமாகச்சேர்ந்து மாயாகுணங்களாகி நிஸ்த்ரைகுணயோவென்ற பிரயோகத்தா லெடுபட்டுப் போம். இல்லையேல், பிரமஹ்ருத்ரர்களோடு இனமாக அசுத்த ஸத்வமூர்த்தியான வொருவிஷ்ணுவைக்கண்டுபிடித்துச் சாஸ்திரவிரோதமெய்தாதபடியொப்படைத்துவிட்டுத் தங்கள் சுத்த ஸத்வமூர்த்திக்குப் பரத்வம் நாட்டிக்கொ

ளளடடும்.அபபோது இரணடுவிஷ்ணுககளுககு இடமு
ணடாகிறபடியால,அவவிருவரில ஒருவருககுவேலை சம
பாதிததுக கொடுககவேணடியகஷடமும அவாதலையில
வநது விடியும? எனனில, சுதத ஸதவமூாததியாகத
தாங்க ளொபபுககொணட விஷ்ணுவையே பரிபாலன
காததாவாக வங்கீகரிததமையால, அசுதத ஸதவ மூா
ததியாக நேரும விஷ்ணுவுககு ஒாகதிவேணடுமலலவா?
அனறியும,அசுததராஜஸதமஸ்ஸுகளையுடைய பிரமஹருத
திராகளையுங கணடுபிடிதது அசுதத ஸதவகுணவிஶிஷ
டராகிய விஷ்ணுவுககுத துணைகூடடவேணடும எநத
விததிற பாாததாலும விஷ்ணுவுககு அவா கறபிககும
மஹிமை தலைகாடடாமையால, அவவிருதிறவிஷ்ணுகக
ளும அகாரணாக ளெனபதே வைதிகோததமாகள
துணிவெனறறியததககது. ([illegible]) எனறதனறி
ஶுததஸதவம) எனறு கீதையில பிரயோகமிலலா
மையால, அவாநதரமாகக கறபிததுககொணடு தஙகள
பாஞசராததிரமாகிய அவைதிகததினடியாக வாததிப
பது ஸாமஞசஸமாவ தெஙஙனம? சுததஸதவம என
றது சுததமூடம எனபதுபோற கொணடாலோ வெ
னின, சுதத தமஸ்ஸு,சுததராஜஸ்ஸு எனபவறறோடினமாகி
(நிஸதைாகுணயோ) எனறபாணததால மீணடும அறு
படடுபபோம. விஷ்ணு மூாததிககுச சுததஸதவமே
ஸிததமானல,அவா தாமஸ ராஜஸ தாமஙகளுடைய
வராதலகூடாதனறே? ரகுவீரனுகவநதது ராஜஸமே
யனறே? அபபொழுது ராவணனைககொனறது தாம
ஸமேயனறே? கணணன தான ஆயுதமெடுபபதிலலை
யெனறு கூறிய பிரதிஜ்ஞையையுங கடநது சணடையி
ல ஆயுதநதாஙகி விவகரிததததுதானே சுததஸதவமாவ
து? பனறி முதலிய ஜநமஙகடாஙகி மல போஜனாதிகள
செயததுதானே சுததஸதவம்? அவதாரஙகளைவிடடு

என னும

மூலவிஷ்ணுவினிடததில யோசிககததகக தெனின, காரண மெததனமைமததோ காரியமு மததனமைமதது என ற நியாய விருததமாக மூலவிஷ்ணுவாகிய காரணததினின் றும அவதார விஷ ணுககளாகிய காரியஙகள பேதிததல கூடாது. மூலவிஷ ணுவுககுக கரியநிறம சொலலபபடுதலாலும, ஸாகாககிடககையும, பிருகு ஶாபஙி ததியுங கேடகபபடுகையாலும, அநேகம ராக்ஷஸாக ளொடுசணடையின மொததுணட விவகாரஙகள பிரஸ தாபிகக விடமுணடாகையாலும சுததஸதவ மெயது தல கூடாது.

இபபடிப பலபடியாலுந திரஸகரிககபபடும சுதத ஸதவமெனபதொனறை வியாஜமாககிககொணடு சிவநிநதையும், விஷ்ணுபரதவமுஞ சாதிககத தலைபபடு தல எஙஙனநதலையெடுககும? மேல,நமமுடிசசூாமுதலி யாா(ஹரிஃஓம)என று பிரஸதாபிதது, ஹரிசபதததுககு "బ్రహ్మాణంచంద్రంరుద్రంచ యమంవరుణమేవచ । నిగ్రహ్యహరతేయస్మా త్తస్మాద్ధరిరిహోచ్యతే" என று தமமவாகள வியாகயானஞ செயதிருபபதைககாடடிமகிழநதனரனறே? சுததஸதவ மூாததிககு ஸமஹாரம விஷயமாவ தெஙஙனம? அது கேவலநதமோகுண விசிடடமுடையதெனவனறோவா கொளகை? இநதஸஹேதுககளாலவிஷ்ணுவைசசுததஸ தவமூாததியெனபதும, அவரே பரமகாரணரெனபதும திரஸதம புராணஙகளில விஷ்ணுவுககு அநதஸதமஸு ம, பஹிஸ ஸதவமுங கூறபபடுவதால, அவரிடததில ஸாதவிக தாமஸ கிருதயஙக ளிரண்டுமிருபபது கூடு மென்று யாம சாதிததுளைப்பேம. ருதராமூாததிககு அநதஸ ஸதவமும, பஹிஸ் தமஸுங கேடகப்படுகை யால அவரிடததும ஸாதவிக தாமஸ கிருதயஙகளுண் டென று சாதிததல கூடும். ராஜஸம தாமஸததிலநதர்க கதமாகையால ராஜஸ வ்யாபாரமு மனனோககுண்டெ

ன்பது தானே போதரும். பிரமஹ தேவரோ வெனின், உள்ளும் வெளியும் ராஜஸமே யுடையவ ரானமையால், அவருடைய தாமஸ ஸாத்விக வியாபாராதிக ளெங்கும் கேட்கப்படவில்லை. எங்காவது கதாசித்தாக வுண்டென்று பிரஸ்தாபமாகில், அது விஷ்ணுருத்திரர்களுடைய அந்தாகத்த வியாபாரமென் றறியத்தக்கது. உருத்திரமூர்த்திக்கு ஸ்ரீபரமேசுவரனும், விஷ்ணுவுக்கு உருத்திரமூர்த்தியும், ஸ்ரீபரமேசுவரனும்; பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணுவும், உருத்திர மூர்த்தியும், ஸ்ரீபரமேசுவரனும்; அந்தாகத்த மூர்த்திகளாகையால் பிரமஹாவினிடம் யாம ஸமாத்தித்துஸாமஞ்சஸமே பெற்றது. விஷ்ணுவினிடத்துமிடம் வந்துழியெல்லாம் இந்தநியாயமே ஸமாத்திக்கத்தக்கது. இவற்றை யாமொப்புவதில்லை யெனின், நியாயஞ் சொல்லியன்றோ வொழிக்கவேண்டியது? அவர்ஸித்தாந்தப்படியே ஸம்ஹார கிருத்தியம் தாமஸமேயன்றோ? அதுகொண்டேயன்றோ ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய ருத்திரமூர்த்தியைத் தாமஸதெய்வமென்று அவர் நிந்திப்பது? அவரோ தாமஸராகிறபோது அவரை ஸம்ஹரிக்கிற காரணத்தால் (ஹரி) என்றுபேர்பெற்றவரை என்னென்று அழைக்கவேண்டியது? (நெடுந்துயிலவுஞ்சஞ்சாமபு நீதிவழுபேருணு, கடுங்கோபம் பொய்மறதி காமம், உடலம், கரியநிறங் களங்கலந்திருத்தலாலே, அரிதாமதகுணத்தனும்) என்ற தாமத விலக்கணமறியாது அவர் பேசுஞ் சிங்கார வார்த்தைகளை யெங்ஙனே யாமங்கீகரிப்போம்? (பொறைஞானமவாயமை பொறியடக்கன் மேன்மை, நிறைமோனம் வெண்மைநிறமே, பெறுஞ்சுத்த, சத்துவத்தின் மெய்ப்பொருளாய்த் தானே சுயம்பு தன்னை, சத்வகுணஞ்சங்கரனேகாண்) என்ற ஸாத்விக விலக்கணத்தை யன்றோ வவரறிந்து குணப்படுவது? (సత్వస్యైష ప్రవర్తకః। ఈశానస్సర్వవిద్యానాం) என்றதேதயாதி சுருதிகளுமன்றோ ஸத்வமூர்த்தியை யினிது பிரகாசப்படுத்தியது? இந்த விளக்கத்தால் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்

என்னும்

கென்று வைத்து அவர் பதுங்க விடம்பார்ப்பதும் பரி கரிக்கப்பட்டது. முதனூலி லெவ்வளவு விரதியாகச் சிவமகிமை சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு விரதியாகவே யன்றோ வழிநூலிலுஞ் சொல்லப்படும்? அப்படியே யன்றோ விஷ்ணுமகிமை முதலியவற்றையுங் கொள்ளவேண்டும்? வேதம் முதனூல். புராணங்கள் வழிநூல்கள். வழிநூல்களாகிய புராணங்களில் சிவமகிமையைப் பத்துப்புராணங்களும், விஷ்ணுமகிமையை மூன்றுபுராணங்களுங் கூறும். பஹுவித பிரமாணங்களால் சிவமகிமையைக் கண்டு கலங்கி வயிறெரிந்து தங்கள் விஷ்ணுவுக்கு நேர்ந்த அகௌரவத்தை யெண்ணி யிடிந்து சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்களென்று சொல்லித் திருப்தியடைந்துகொள்வது அவருக்குமரபாய் முடிந்திருக்கின்றது. புராணங்களுக்கு மூலமாய் நிற்கும் வேதங்களில் தாமஸமியாயஞ் சொல்ல வழியின்றித் தப்பாத்தங்களால் சிவமகிமையைச் சிதைக்க வழி தேடுவர். எவ்வளவாகத் தேடினும், புராணங்களைப் போலவே வேதங்களினுஞ் சிவமகிமை அதிகரித்திருப்பதினால் நெஞ்சம் புண்ணுகி நெட்டுயிர்த்துத் தட்டழிந்து தடுமாறியேமாய்வர். அவர் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்க ளென்றபடியே யாம் விஷ்ணு புராணங்களைத் தாமஸங்க ளென்றுசொல்ல மாட்டோமா? இன்ன விபரீதங்களுக்கிடஞ்செய்யுமவரது போதத்தை விவேகிகள் மதியார்! மதியார்!!

இது நிற்க, (ஹரி:ஓம்) என்று அவர் பிரஸ்தாபித்த விடத்தில் ஹரி:-ஓம் என்னு மிரண்டு பதங்களு மொருசேர்ந்த ஸமஷ்டியே பிரணவமென்று கூறியவறியாமையையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். ஓம் என்பதே அகார வுகார மகாரங்களின் ஸமஷ்டியாம் ஹரி: என்பது ஓம் என்பதில் வேறுபட்டுத் தோன்றும். ஓம் என்பதற்கு ஹரி: என்பதனுடைய ஸஹாயம் வேண்டுவதின்று.

ஹரி:என்பது ஓமென்பதை ஸஹாயமாக வாச்ரயியாத பட்சத்தில் செத்த பிணமேயாய்விடும். ஓம் என்பது உயிரும், ஹரி: என்பது உடலுமாகையால் உயிரத்துணை சேராதவழி உடலைப் பிணமென்றபடியே ஹரி: என்பது ஓதுக்கத்தையே பெறும் ஒருயிர் பலவுடல்களிற் கலந்து அவற்றை யாட்டிவைப்பதுபோல ஹரி: என்னு மொன்றையே யன்றி அநேகமாயுள்ள மந்திரங்களிலும் புகுந்து அவைகளுக்குக் கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணு மாற்றலுடையது ஓமென்றறியாதது அவரது மதிக்குறைவேயாம் இந்தரஹஸ்யத்தை யறியாமல் ஹரி: என்பதற்கு வீண்கௌரவங் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டது பாழாய் விட்டது. இப்படியே நாராயண மந்திரத்திலுங் கலந்து அதை யாட்டிவைக்கும் பெருமை யுடையது இம் மந்திரராஜத்தின் மாட்சிமையைச் சிவஸந்மார்க்கர் சிலரன்றி ஏனையோர் அறிவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அன்றியும், விதிசிவாதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரி என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்று அவர் கொக்கரிப்புரைத்ததுங் குலைந்தோடச் செய்வாம் மணவாளமாமுனியோடு ஸ்ரீமத்-சிவாக்ரயோகிகளவாதித்து அந்தவாமுமுனியை நெருப்புக்கிரையாக்கிவிட்ட ஸந்தாபபத்தில் பிரஸ்தாபித்த வாக்கியங்கள் வருமாறு. (காக்கண்டேனு ண்டான சாரவண்ணன் யாவைபுமென, ருாகத்து மறிவிலலோ யன்றலை நீர், மீக்கொண்டார், னெணபையவன் கொள்ளாத சென்றேவா நீனாயென்ச, கென்பகாவாய மலணுணடானென்.) எனவும், மணணைய மாவணடான மாமலரோன் ருன்கெட்டுவெ, யெண்ணி யேநீருண்டானிற்றுக்கு,ன, கணணனவன, ருாசெட்டுவ யினனுமுன தததுவமுறறுங்கணடா,லெனபெடுவாய மீனையிளைநது) எனவும் போந்த வாக்கியங்களால் விஷ்ணுவினது ஸம்ஹாரம் வெளுத்து விட்டதாகையால், (విష్ణుం బ్రహ్మాణమిన్ద్రంచ యమమన్యాన్సురానపి। యతో నిగృహ్ణాసే హరో హర ఇత్యుచ్యసే బుధైః) என்கிற நாமநிர்வசனத்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே விஷ்ணு

என்னும
பிரமஹோத்திராதிகளை ஹரிக்கிறகாரணத்தால் ஹரன
என்னுந்திவ்ய நாமம உண்டாயிற்றென்பது பசுமரத்தா
ணியறைந்தாற்போல நாட்டப் பட்டது. இவற்றின
விரிவைச சிவாதிக்யரத்நாவளியில விஸ்தாரமா யெழுதி
யுள்ளோ மாண்டுக்கண்டுணாக.

இனி, அம்முடிச்சூாக்கவிராயா யஜுா வேதத்தில "யதோர்ணநாபிஸ்ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதேச" என்கிற வசனத்தால ஊா ணநாபியென்னுஞ்சிலந்திப்பூச்சியானது எவ்வளவு காலத்தில தன வாயிலிருந்து நூலைச்சிருட்டித்து மறுபடியும அதைக்கிரகிக்கின்றதோ, அவ்வளவுகாலத்தில விஷ ணுவானவா இந்தப பூமியையும், அதில மனுஷ்ய பசு பட்சிகளுக்கு ஆஹாராதிகளையும படைத்தாா அவா தம்மையொழிந்த யாவராலும பூஜிக்கப்பட்டு ஸாத்விக குணத்தை யுடையவரொன்று பரஸ்பரஞ்சொல்லிக்கொ ள்ளுந தன்மையுடையவா. அவருடைய நாபீகமலத்தில ராஜஸஞன பிரமஹா பிறந்தான அப்படியே, அந்தப பிரமஹாவின புருவங்களின மத்தியில தாமஸஞன சிவ ன பிறந்தான என்று பெறப்பட்டதாகப பிரஸங்கித்தனா இவருடைய கல்விஹீனத்தையும், மூடத தனத்தையு மீண்டும பிரஸ்தாபிக்க வெமக்கே நாணமாயிருக்கின்றது. மேல வாக்கியத்தில, ஊாணநாபி யென்னும பூச்சியானது எப்படி நூலைச்சிருட்டித்து மீண்டுங் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறதோ, அப்படிப்போலவென்று பொருள சொல்லத தெரியாமல எவ்வளவு காலத்தில நூலையுண்டு பண்ணிக் கிரகிக்கிறதோ, அவ்வளவு காலத்திலென்று காலவளவைப பிரஸ்தாபித்து விகரித்தனுல அவருக்குண்டாகிய ஸாதகமயாதோ அறிகிலேம. பாஞ்சராத்திரிகளுக்குமுக்கியபிரமாணமாகிய(தத்வத்ரயம) என்னும நூலில, (ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம ஸாவச கதிக்குக்கூடா தொழியாதிறே) என்றமூலத்தை வியாக்யாதா

வானவா (அலபசகதிகமானசிலநதிகருஸவரூபவிகாரமினறிககே
யிருககசசெயதே, ஸ்வசரீரவிசேஷணமுகததாலேதநது ஜாதமான
சாாயஜாததுககுததான உபாதானமாமபடியுணடானஸவபாவம
“పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే” எனறு ஓதபபடுகிற ஸாவசகதிககுக
கூடாதொழியாதிறே) எனறுவிளககி “యథోర్ణనాభిః” எனற
சுருதியையே யாணடுதகரிததிருககினறனா.

அவவாதத விசேஷததைதக கிரகிகக வறியாத நம்
முடிச சூராா தாமுமொரு வைஷ்ணவராக வெளிபபட
டு விஷ்ணு பரதவம சாதிககப புகுநதது ஆசசரியம்!
ஆசசரியம!! ஷை சுருதியால நிமிததோபாதானஙக ளி
ரணடும ஒரு பொருளிடததிலேதானே புணடெனப
தை மூலககாரரும, வியாககியாதாவுங கிரகிததா ரொன
றறியததககது. இதைவிடடு விாைநது ஸருஷடிததத
றகுபமானமாக ஊாணநாபியை யெடுததுககொணடது
அவரது பாமரதவமேயாம. அவவூாண நாபி ஸருஷ்
டிதானெனனே, அவவளவு விாைவுடையதா? ஸஙக
லபமாததிரததானே யாகததகக பரமனது ஸருஷ்டிககு
ஊாணநாபியினது ஸருஷடி ஸாதருஸமுடையதனறும.
அநதஸ்ருதியினது ஸதயாாததததை யினிபபரியாலோ
சிபபாம ஊாணநாபியெனனுநாமமும, அதனது ரூபமு
ம ததவிஸிஷடமாகிய சைதனயமாகாது அவை யிர
ணடுந தனிததனி அசேதனமும, சேதனமுமாகையால.
ஊாணநாபி யெனனு முருவததி னினறும வெளி வநத
தநது வானது அவவுருவமாகிய தேககாரியமேயனறித
தத விலடசணமாகிய சேதனகாரிய மனறு. காரண
மாகிய தேகததைப போலவே காரியமாகிய நூலும அ
சிததா யிருபபது பிரததியடசமாகையால. இதனால,
காரியமாகிய நூலுககு உபாதானம ஊாண நாபி யென
னும பேராத தாஙகிய தேகமேயனறித ததவிசிஷட
மாகிய சைதனயமனறு. அநதச சைதனயததுககு

ஊர்ணநாபியென்னும பெயா யாணடும் நிலையாது அஃ
தொரு சைதனயத்தையே (டிலலாகிப பூடர்யப பழு
வாய மரமாகிப - பலவிருகமாகிப பறவையாயப பாமபாக)
என்ற ஆசாரிய ருரையின்படிப பலபடியாலுங கனமா
நுகுணமா யுபசரிககக கூடுமாகையால. இநத நியாய
ததால தநது வாகிய காரியததுககு உபாதானம சை
தனயமனறென வெளிபபடடமையால, அதனை நிமி
ததமெனறு கொளவதே மேலோா துணிபாகும ஷ்டி-
சுருதியால பரனது ஸ்ருஷ்டிககு உபமானம ஸாதரு
ஸ்யங கூறபபட்டதனறி அது உபாதானகாரணம,அலலது
நிமிததகாரணம எனற தேதயாதி பிரஸஙகததுக கவகா
சமேகிடையாது இஙஙனமாக,தததவதரயககாரரும, அந
த நூலுககு வியாகயாதாவுஙகூடி ஊாணநாபி யுபமான
ததைதக கடைபபிடிததுத தஙகள பரநதாமனுககு அவ
விரண்டு காரணஙகளையுங கூறவநததுந தபபாறிபபோ
யவிடடது. அனறியும, (இவன, தானே ஜகததாய பரிணமிக
கையாலே, உபாதானமுமா யிருககுமப) எனற மூலததாலும ஸ
ரேவுண்மை குலைநதுவிடும? (கடபடாதி - ஞசசுக குலாலகு
விநதாதிகள நிமிததமாய, மருததநதவாதிகள உபாதாநமாய, தண
டசகரவேமாதிகள ஸஹகாரியாயிருககும. இஙஙனறிககே, ஜகத
ரூபகாரய உறபததியில ஈஸ்வரனே தரிவித காரணமுமா யிருககும.)
என்ற வியாகயானத்தில குலாலன - மிருதது - தணட
சகராதிகளை யஙகீகரிதது, அனறிககே யென வேறென
றைதமதொடுதது விரோதிததனா குலாலனே திரிவித
காரணமாயிருககக கணடாலொழிய ஈஸ்வரனே திரிவித
காரணமுமாயிருககும எனறு கூறுதலகூடாது. இரண
டையுஙகூறியதால மயஙகவைதத லெனனுங குறறமவந
து ஸமபவியாநிறகும. மூனறு காரணஙகளுககும ஸவ
ரூப லட்சணங காடடவேணடிக குலால னிதயாதிகளை
யும, அவறறின ஸமபநதததைக காடடவேணடி ஊாண
நாபியையும வேதமெடுததிசைத்தவிதமறியாமல அவை

திகத்துவமுண்டாகப் பரிணாமவாதங்கூறும் பாஞ்சராத்தி ரஸித்தாந்தம் பாழாய்விட்டது.

"சித்து அசித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷமாயக் கொண்டு தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே" (ஞானேஜ்ஞகத்தாய பரிணமிக்கையாலே என்கிறார்) மூலக்காரர் என்று வியாக்யாதா ஸமாதானித்திருக்கிறார். சித்தசித்துக்களிரண்டும் தன்னிலந்தர்ப்பூதமாவது கொண்டு அவற்றின் கதியை ஏன் தன்னிடமிசைத்தல் வேண்டும்? அவை தானாகாமலும், தான் அவையாகாமலு மிருப்பது ஸித்தமானால். ஒரு பெண்ணினுடைய கர்ப்பத்திற் கருவளர்ந்து அவ்விடத்திலேதானே யழியு மதுகொண்டு எங்ஙனேவந்தகர்ப்பிணியே வளர்ந்தழிந்தாளென்று சொல்லா நிற்பது? இன்ன பலவுமான தத்தால வைஷ்ணவபரிணாமவாதம் வசைகொண்டேயன்றோ மாய்ந்துவிட்டது? தங்கள் பரிணாமவாதத்தைக்கூறிப் பானென்றுடங்கியே குலாலனித்யாதிகளை யிலேசானே கொண்டு மறுத்து, ஊர்ணநாபியை யுறுதியாகக் கடைப்பிடித்தனர். இதுவும் பரிணாம வாதத்தைத் நிலைக்கப் பண்ணாது. ஸாக்ஷாத் பால் தயிராவதே பரிணாமத்தின் பண்பாம். ஸாக்ஷாத் பிரமம் பிர[illegible]மாவதே இதற்கொத்த முடிவாம். ஊர்ணநாபி யு[illegible]க்தை மேலயா மெடுத்து அலசிக்காட்டிய நியாயங்களைக் கொண்டு, இவ்வுபமானோபமேயங்க ளிரண்டும் மெம்மட்டில் ஸாதகமாமென்பதை விவேகிகளே யோசிக்க வேண்டியது. ஊர்ணநாபி யுபமானம் பரனிடத்தில் பரிக்ரஹ மாத்திரத்தானே மாயை காரியப்படத் தொடங்கு மென்பதையே நிறுத்தும்! நிறுத்தும்!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும். ஆயின், (இருநிலனாய்த் தீயாகி) என்று ஆளுடையரசுகளும், (தானொருவனுமே பலவாகி நின்றவாதோ ஏகமாடாமோ) என்று ஆளுடையவடிகளும், இப்படியே ஏனை

என்னும

யவாசாரியர்களுங்கூறியவாறென்னையெனின், (கடடுமுறுபபும) என்ற சிவஞானபோதத்தாற் கண்டுதெளிக. அன்றியும, (வித்துணடாம) என்றவாக்கியமும் பிரமத்தினின்று மூலங்கள் காரியப்பட்ட தென்பதனுண்மையை நிறுத்தும். இவற்றின் றெளிபொருள்களைத் திராவிட மஹா பாஷ்யத்தாற் பரக்கக்காணலாம.

மேல, நமமுடிச் சூாமுதலியாா பிரபாவத்தை பின்னுங்கொஞ்சம விசாரிப்பாம. விஷ்ணுவானவா தமமையொழிந்த யாவராலும பூசிக்கப்படுகிறா என்றனர். "శివస్యపూజ్యతేలింగం సర్వైర్దేవాసురైర్నృభిః । శివేనపూజితఃకోవావదన్తుప్రతివాదినః" என்கிற வாமனபுராணவசனத்தால சிவபெருமான சமஸ்த தேவாஸுர மனுஷ்யர்களாலும் பூசிக்கப்படுகிறார். சிவனால பூசிக்கப்பட்டவன யாவன் பிரதிவாதிகள் சொல்லட்டும என்று வெளிப்பட்டது. பாரதம, "యస్యబ్రహ్మాచవిష్ణుశ్చత్వంచాపిశక్రసహామరైః । అర్చయధ్వంసదాలింగంతస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతరోహికః" என்கிற அநுசாஸநீக பாவவசனத்தால் பிரமனும், விஷ்ணுவும், ஏனையதேவர்களும சிவலிங்கபெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களானால சிரேஷ்டர்கள் யாவர் என்று வெளிப்பட்டது. "తతోస్యపశ్యద్దక్షిణేస్యవామే స్వాత్మానమవ్యక్త[illegible]ఘం। స్తువన్తమీశంబహుభిర్వచోభిశ్శంఖాసిచక్రార్పితచక్రహస్తం" என்கிற துரோணபாவ வசனத்தால ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தவத்தைச் சந்தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுக்கிரஹார்த்தமாக வெளிப்பட்டகாலையில் அவரது இடதுபாகத்தில சங்கசக்கரதரனுய அநேகதிவ்ய ஸ்தோத்திரங்களால துதிசெய்து கொண்டிருந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணா பாாத்தனா என்று பெறப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணங்களைப் பரியாலோசிக்கையில விஷ்ணுவானவா யாவராலும பூசிக்கப்படுகிறார் என்பதனுடைய கௌரவம் எங்கேயிருக்கும? அரசன யாவராலும வணங்கத்தக்க பாதத்தையுடையவன் என்கையில, அவ

னிற்கீழ்ப்பட்ட வைசிய சூததிராதிகளிடததன்றி மேலிட்ட பிராமஹணுள, பெரியவாள, ஆசாரியனிவாகளிடத திற்கூறுதலமையாமை போலவேயனறே கொளளவேணடியிருககினறது? பிரமஹாதிகளால விஷணுபகவான பூசிககபபடுவதிலலெனனதடையுளது? சிவன தேவாககளில பிராமஹணரும, ஸாவதேவதாஸவாமியு மாகையால கூஷததிரியரும, ஸேவகருமாகிய விஷ்ணுவைப பூசிததல வைதிகமாகாது சாநதோகய ஸ்ருதியில, "త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోஹ్యహం మనుష్యేషు బ్రాహ్మణః। వై బ్రాహ్మణం ఉపధావతి। ఉపధావామీతి। విష్ణుర్వై క్షత్రియో బ్రహ్మా వైశ్య ఇతి" எனனும வசனத்தால ஸ்ரீ ருதரமூாததி பிராமஹணரெனவும, விஷ்ணு பகவான கூஷததிரியனெனவும, பிரமஹதேவா வைசியனெனவும வெளிபபட்டமையால கூஷததிரியராகிய விஷ்ணுவைப பிராமஹணராகிய சிவபெருமான பூசிததாரென்று சொலவது யுகதமோ, அலலது அயுகதமோ வெனபதை விவேகிகளே யோசிக்கவேணடியது மேலுந் தகரிததுக காட்டிய பாரதவசனங்களால கணணனெனிய அவதார மூாததியும, பரவாசுதேவராகிய வைகுணட மூாததியு மொரோகாலததில ஸ்ரீ சிவபெருமானைப பூசித்தாகளெனபதுவெளிபபட்டமையால, தமமையொழிநத யாவராலும விஷ்ணுவானவா பூஜிக்கபபடுகிறாரென்று பெருமைபேசவநத வபபெரியாளவசனம பேதிககப பட்டொழிநதது. இவவுணமைகளை யொராறொருகாலத்துங் கணடுங்கேட்டு மிராதவராகையால, தமதுபிரபந்ததிறேனூாமூலையில சிவனைநோககித தவங்கிடநது கிருஷ்ணா பிளளைவரங்கேட்டது பிசகெனறு கதறியழுதனா. பாரததைதக கிழித்தெறிநது அபபிரமாண மென்று கழிததுவிட்டாலொழிய அபபஞசமாவசனம பிரயோஜனததை யடையாது விஷணுவை ஸாதவீகபபிரமஹம எனறு கொணடாடிய பாஞசராததிரிகள அவதி

என னும

ளையமேலிடததிற கணடிததிருப்பதே போதுமாகையால்
(ஸாதவீககுணததைபுடையவா) என று விஷ்ணுமூாததியை
ரண்டுபபிரஸ்தாபிதத நமமுடிசகுராளா அதிகமாயலட
டமனமிலலே

இனி, அவருடைய நாபீகமலததில ராஜஸனுன
பிரமஹாபிறநதான. அவன புருவமததியில தாமஸ
னுன சிவன பிறநதான என று பிரஸஙகிததததைக கொ
ஞசம யோசிபபாம. திரிமூாததிகளுடைய குணவிலட்
சணஙகளை முதலிலேலதானே பிரகாசபபடுததிவிடடோ
மாகையால சிவனைத தாமசனெனறததறகாக வீணடு
யாம சணடைபிடிககவரவிலலே. சிவன பிரமஹாவினி
டததிற பிறநதானெனபதை மடடுமே பரிகரிததிடுவாம.
பிரமஹாவினிடததின மாததிரமேயனறி விஷணுவினி
டததிலுஞ சிவனபிறநதானெனறு வைஷ்ணவாகள்கூறு
வதுணடாகையால, அதனுணமையையே யீணடுபபிர
காசப படுததுவாம விஷணுவானவா தசரதனுககும,
வசுதேவனுககும, ஜமதகனிககும, அததிரிககும் பிள
ளைகளாகப பிறநதது கொணடு அன்றோ விஷ்ணுவைக
காட்டிலும உதகாஷராயிடினனறே சிவனைககாட்டி
லும் உதகர்ஷராகவவளைப்பிளளைகளாகபபெறறுக்கொ
ண்ட பிரமஹ விஷ்ணுககள் எணணபபடுவா? அன்றே
ரது தவததுககீடாக ராமகிருஷ்ணுதிகள்வநதுதிததபடி
யே பிரமஹ விஷ்ணுவாதிகளுடைய க்ஷேமார்ததததின
பொருடடே அனறேரிடமாவிாபபவிதத ஸ்ரீருதாமூா
த்திக்கு அபகாஷமுணடாகாதென வறிக தடசனுக்
கும, பாவதராஜனுககும, மலையதவஜனுககும மருமகனு
னது கொண்டு ஸ்ரீபாசிவமூாததிககு அபகாஷமுணடா
யிடினனறே ஸ்ரீருதாமூாததிககுப பிரமஹாதிகளிடமா
விாபபவிததததினு லபகாஷமுணடாகும? திரிமூாததிக
ளும் பிறபபிககபபடடவாக ளென்று சுருதி விததமாக.

மேலே யாம தெளிவிததோ மாகையால, அனறொரொ ருவருக காரணாகளாகமாடடா ரெனபது கொணடு அவாக ளொருவாிடததி லொருவா பிறநதாாக ளென பது ஒருவருககுந தோஷமாகா தென வறிக. இமமூவ ரையும அகாரணாகளெனவும, பரம காரணராயுளள வா ஸ்ரீசிவபெருமா னெனவும வேதததின முழககங கே டகபபடுகையால "అహంచభగవంతో[illegible] త్రైలోక్యంతే ఘోరరూప ధృత్। శూలపాణిర్భవిష్యామి క్రోధజస్తవపుత్రక:" எனனும பாரத வசனததால நான உமது முகததிலே நினறும ஓராரொ ருகறபததின முடிவில பயஙகரமான ரூபதாாியாகவும, சூலபாணியாகவும உமமுடைய கோபததிலே நினறு முணடாகிற புததிரனுகப போகிறேனெனறு ஸ்ரீருதா பகவான சொனனதாகப பெறபபட்டது. "తత:పాశ్వే వృషాంకస్య బ్రహ్మచారీ వ్యవస్థిత:। ద్వా[illegible]స్తపసాశ్రేష్ఠో బలవాన్నీలలోహిత:" எனனும வசனததால விருஷபாரூடராகிய சிவ னுடைய பாாிசததில பிரமஹசாாியா யிருநது கொண டிருபபவரும, தவததினலே ஸ்ரேஷடரும, பதமாக்ஷ ரெனபவருமாகிய வொருவா பலவானும, நீலலோஹி தருமாவா எனறு வெளிபபடடது. "నరనారాయణౌ బ్రహ్మ ధర్మస్థాణుశ్చ పంచమ:। ఉపాసతేయత్ప్రపరం సహస్రయుగపర్యయే" எனனும வசனததால நரநாராயணாகள, பிரமஹா, இயமன, ஸ்தாணுருதரா ஆகிய ஐவரும ஆயிரயுகபாியநதமாகப பரமசிவனை யுபாஸிததுககொணடிருககிறாாகள எனறு அமைவுபெறறது. அனறியும, "విష్ణుస్తేపూర్వత:పాతు రుద్రోరక్షతు దక్షిణం। బ్రహ్మోచపశ్చిమంపాయ స్కందోరక్షత్వథోత్తరం। ఉపరిష్టాత్తథాసూర్య:పాత్వ్యధశ్చాపివాసుకి:। పాయాశ్చత్వాసధోవస్య శిష్టా:కాష్ఠా:సమీరణ:। స్వస్తిావరోతుభగవాన్ పినాకీవృషభధ్వజ। గావోరక్షంతుసర్వత్ర భూమింపాతుసదాశివ" என்னும வசனததால உனககுக கிழககுத திககில விஷணு விருநதுகாகக உனககுத தெனறிசையி ல உருததிரனிருநதுகாகக உனககுமேறறிசையிற பிரம

எனனுமட

னிருந்துகாக்க உனக்குவடதிசையில ஸகநதரிருநது கா க்க. உனக்கு மேறபிரதேசத்தில சூரியனிருநது காக்க உனக்குக கீழபபிரதேசத்தில வாசுகியிருநது காக்க இனனும, குழநதாய கிருஷ்ணா! ஏனையதிசைகளில வா யுவிருநது காக்க. பினாகபாணியும, வருஷபதவஜருமா ன பகவானனவாக்ஷேமததைச செயதருளக. பசுக்களா னவை யெஙகுமுனனைக காததிடுக. சதாசிவனும, பூமி யுமுனனைக காததிடுக எனறு வெளிபபடடது. இநதப பிரமாணபாஹுளயஙகளால குணருத்ரரும, துரியருத ரரும வெளிபபடுகிறமையால பிரமஹாவினிடத்தில சிவனபிறநதானெனறு அபபேதைகததியது அவலததை யடைநதது. துரியமூாத்திககுப பிரமஹதேவரிட முற பத்தியிலலா விடினும குணருத்ரருக்குக கேட்கபபடு கையால, திரிமூாத்திகளில உருத்திரா தாழநதவராமெ னின், அதுவுஙகூடாது உருத்திரா அநதஸ்ஸ்தவமு டையவரென மேல நிலைபெறுவித்தமையாலும, விஷ ணுவுககு அநதஸ்தமமெனபது ஸித்தமாகையாலும, அநத விஷ்ணுவு மோாகறபத்திற பிரமன குத்ததிற பிற நதாராகையாலும, விஷ்ணுவாகிய பெணணைப புணா நது உருத்திரா பிரமனாகிய பிளளையைப பெறறுராகை யாலும, பிரமனிடம உருத்திரா பிறநதாரெனபது கொ ணடு அவருககொருதாழ்வு முணடாகாதெனவறிக. குண மூாத்திகள மூவரும சிவாஜஞையால தனித்தனி ஸருஷ் டிஸதிதிஸமஹாரஙகளை முறையே தாஙகி நடததுகினற வர்களாயினும, அந்தககிருத்தியஙகளில ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி களைப பிரம்ஹ விஷ்ணுகக ளிருவரும ஸதாசெயதுகொ ணடிருபபவாகளும, ஸமஹாரததை உருத்திரமூாத்தி பிரளயாநதத்திற செயபவருமாக முடிதலால உருத்திர் மூர்த்திககுச சிவத்தியானம, சிவயோக மிதயாதிக ளிற் காலஙகடத்தி வருதலே நைஜதாமமாக முடிநதது. பிரம்ஹ விஷ்ணுககளுககுச சிவத்தியானாதிகளி லிடை

யீடுபடுதற்கான வவகாச முணடாகாமையால் விவகார மே அதிகரிததுச சிவபிரஸாததகதை யடையும விஷய ததில உருததிரரை நோககப பிநதினவரோயாயினர். அகனியை ஸமபநதிதத அயம அகனிமயமானதுபோல வேயனறோ துரியமூாத்தியை ஸமபநதிததகாரணத தால அவருககுரிய ருதரநாமததையும, அவருடைய ரூபததையுமே ஸமஹாரகாததாவாயுளளவா தாஙகிப புகழ்பெறறனா? ஒருபது எனபதை ஸமீபமாகபபெற்ற தொகை ஒனபது எனவும், நூறு என்பதை ஸமீபமா கப பெறற தொகை தொணணூறு எனவும, ஆயிரம என்பதை ஸமீபமாகப பெறற தொகை தொளாயிரம எனவும வழஙகபபடுதலுமனறோ ருதரநாமவாசகததை யுடைய துரியமூாததியினது ஸாநநித்யவிசேஷததால் அந்த ருத்ரநாமததை யடைநத ஸமஹாரகாததாவின து மஹிமையை நிறுததும? மேல உதகரித்த வசனஙக ளில "పద్మాక్షస్తపసాంశ్రేష్ఠః" எனற விசேஷததானும உரு த்திரா பிரமஹ விஷ்ணுககளைக காட்டிலுந தவமிருநதி யாற சிறபபெயதி யுளளாரெனபது நிலையுதலபெறும். குணருதரருககு நைஜமாகபபோநத சிவஸாரூபயததை விஷ்ணுவுககு அவா காஞசியிற றவஙகிடநதபோது கா லாநதரததில ஸ்ரீஜ்ஞானஸமபநதப பிளளையாா பிரஸா திததமை ஸநறகுமாரஸமஹிதையிற கேடகபபடுகை யாலும அனறோரது தாரதமயஙகளினிது போதரும்.

இனிப்பிரமஹாவினது தியான ஸ்தானத்தில் உ ருததிரபகவான பிறநதாரெனபதைப பேயுகதியென்று வைத்து, கீதையில கணணன "మన్నాభిపంకజాజ్జాతో బ్రహ్మా లోకపితామహః। తల్లలాటోద్భవో రుద్రః సర్వజ్ఞానప్రదాయకః" எனறு கூறி னதாகப பிரஸதாபிததனா. இநதவசனம பகவத்கீதை யிற கிடையாது. அவாநதர கலபித மெனறறியததக்

கது. மேலிடததில், நான உமது முகததிலே நினறும ஓராளெருகறபததில உதிககபபோகிறேனெனறு பிரம ஹாவைபபாாதது உருததிராகூறிய வசனததைககாட டியிருககினறமைாகையால பிரமனதுநெறறியிற பிறபப தன முனனரோ உருததிராது பிரஸதாபமுணடெனபதை அறியவேணடியது. பிரமஹாவினிடம உருததிரன பிறந தானெனபதை ஏகாதச ருததிராகளென்று சைவாகள ஸமாதானஞ சொனனாக ளெனவும அமமுடிசசூா மு ணடம வருவிததுளாததது. இபபடி யெநதச சைவ நூலில, அலலது எநத ஸிததாநதி யெழுதிய பிரபநதத திலிருககக கணடனா? ஏகாதச ருதராகளும, சதருதர ரும, ஸஹஸ்ரருதரரும ஆகிய யாவரும பிரமஹவிஷ்ணு ருதரோநதிராதிகள பரமசிவனாலுண்டாககபபடடபடியே ஸ்ரீசிவபெருமானால படைககபபடடவாகளே யொழிய வேறிலலை. ஏகாதசருதராகளும பிரமஹ விஷணுககளுக கு உயாநதவாகளெனறே அறியததககது. சிவரூபத தை அடைநவாகளாகையால. இனனோா ஸமஹாரரு ததிரருககு மாததிரமே தாழநதவராாவா.இவாகள பிரம ஹாதிக ளிடததில பிறநதாாக ளெனபது பிரம்ஹ விஷ் ணுவாதிகளுடைய வவாநதர ஜனமஙகளைபபோலக கற பபேதஙகளின் லெனறே கொளளததககது. இனனும விரிககிற பெருகும.

இனனு மிரணடொரு அபத்த வசனஙகளால அம முடிசசூர் முதலியாா பிரலெஙகிததலதையும பரிஷகார ய்படுததுவாம சதபதப பிரமாணம எனறு பிரஸ்தாபி த்து "అభూత్వాఇఃంప్రతిష్ఠిత్వా రభ్యాభూతానాంవప్రజాపతి" என கிறவசனததால பிரமனிடமஉருததிரன பிறநதழுதான. பிரமன் மகனே ஏனழுகிறு யெனறனன. நான் பாவி யா யிருக்கிறேன் எனககு நலல நாமங கொடுமெனற னன்.அபபோது பிரமன தனமகனுககுப பவன-சாவன.

உககிரன் - பீமன எனபனவாதி நாமஙகளை யிட்டான்
என்று குலவிககூறினா பாவததைதப போககததகக
பரிசுதத முடைமை அநநாமஙகளுககு முன்னரே அவ
றறை யுரிமையாக வுடைய தெயவததினேறறததாலே
யே யுண்டாயினமை பெறபபடலா லததெயவநதானை
ரே திரிமூாதியுததிானரான ஸ்ரீபரமேசுரனெனறு வே
தஙகளிற பிரதிபாதயமாயுளளது? அநநாமஙகள பரம
சிவனுககேயனறி விணடுமுதலியோாககு வேததிற கே
டசபபடாமையானும், நாராயணன-தாமோதரன இத
யாதிநாமஙகளைப பாவததைபபோககும பரிசுததமுடை
யனவாகப பிரமன றெரிநதெடுககாமையானும பிரமனி
டம உருததிரன பிறநத சிரபபாடினைததெளிவெளிப
படடது. ஆதிதய புராணம, "త్వామేవపుత్రమిచ్ఛామి త్వాంయా
మిసన్మాక్షంసుతం । త్వన్మాయామోహితస్సర్వో నవేత్తిత్వాంపరంశివం" எ
னகிறவசனததாலஹேபரமசிவா! தேவரீா எனககுபபு
ததிரராகவரககடவீா எனறுபிராாததிதது, உமமுடை
யமாயையால மோகிதனாகிய யான உமமைப பரமசிவ
னெனறு தெரிநதுசகொளளாம லிருககிறேன என்று
பிரமன விணணபபிததுக கொணடனன எனறு பெறப
படடது அதறகு, 'అహమంశేనభవతా పుత్ర స్తవపితామహ" என
கிறவசனததால உனககு நான எனது அமிசததால புத
திரனாகிறேன எனறு பரமசிவன சொனனதாக வெளிப
படடது. அனறியும, "తపస్తతాపపరమం నకించిత్ప్రత్యపద్యత। గ
తేబహుతిథే కాలే స్వయంభూః క్రోధమూర్ఛిత । ప్రాణాత్మకస్సముద్భూతో
లలాటేబ్రహ్మణోహరః" எனனும ஸகாநத வசனததால பிரம
ஹதேவன அநேககாலந தவஞசெயதும, அவனுடைய
தவம பலியாமையால சோபததால மூாசசிததான அப
போது பிராணாதமராகிய ஹரன எனனும உருததிரமூா
ததிஅவனுடையலலாடததிலாவிாபபவிததனாஎனறும,
"లలాటేచింతయేద్బ్రహ్మా తపస్యుగ్రేవ్యవస్థితః। తల్లలాటాదభూచ్ఛంభుః స్వ

எனனும

ఊర్ధ్వపత్రస్థమాశ్రితం'' எனனும வசனததால மகததான தவத தை யுடையவாகள முகததிறகு மேற்புறமாயிருக்கிற லலாட ஸ்தானததில பிரமஹததைதத தியானிபபாாகள. அப்படிப்பட்ட தனமையிற சிறநத பிரமனது நெறறியி னின்றும் ஸ்ருஷ்டியின பொருட்டாக உருததிரா ஆ விாபபவிததனா எனறும வெளிபபட்டது இநதப பிர மாணஙகளைப பரியாலோசிககையில பிரமனிடம பிறநத உருததிரன குணருதரனே யெனவும, அவனும பிரம னுககு அநுககிரஹாாததமே ஆவிாபபவிததா னென வும, அவனுககும, துரிய சிவனுககும நாமரூப வொற றுமைகளாற பேதஙகாணுமையால அவனையே சிவனு ககொண்டு சிலவிடஙகளில வேதாதிகள கூறுமென வும, பிரமஹவிஷ்ணுவாதிகளும அவனை யாசசிரயிபப துகொணடே அவனை யதிஷ்டிதது விளஙகும ஸ்ரீபரமே சுவரப்பிரஸாததையடைவதுணடாகையால, அநதககு ணருதரோபாஸதிககு அதிகமாகப பிரமஹ நாராயணா களுபாஸ்தியை வைதிகோததமாகள கொளளமாட்டாா களெனவும் அறியததககது.

இமமட்டேயனறி, ''స ప్రజాపతిరేకః పుష్కరపర్ణే సమభవత్। లలాటాత్ త్రిధజో రుద్రః'' எனகிற வசனமும, ''అథపురుషో హవై నారాయణోऽకామయత। ప్రజాస్సృజయేతి అసృజత్। నారాయణాత్ బ్రహ్మాజాయతే। నారాయణాద్రుద్రోజాయతే'' எனகிறவசனமும, ''అథపురుషో హవై నారాయణోऽన్యం కామం మనసాధ్యాయీత'' என கிறவசனமும், ''ఏకో హవై నారాయణ ఆసీత్ న బ్రహ్మా నేశానః'' என கிறவசனமுந தமககுளள பிரமாணஙகளாகக காட்டிப பெரியஎருமை போ பெறறதுபோல வீணடமபததா விருமாபபெய்தினா. இநத வசனஙகளால பிரமனிடத தில உருததிரன் பிறநதான. நாராயணனிடததில உரு த்திரன் பிறந்தானென்னும வெறுஙகோஷமேயனறி வே

றுபொரு ளுண்டானதில்லை இப்படி இன்னுமெத்தனை வசனங்களைக் கற்பித்தெழுதினாலும், அல்லது வேதத்திலிருந்தே யெடுத்துக் காட்டினாலும் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரேந்திராக்களைச் சிவபெருமா னுண்டுபண்ணினாரென்று பிரதிபாதிக்கும் சுருதியைப் பேதிக்குந்தன்மை யுண்டாகாது. கண்டபோந்த (ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்) என்ற வசனத்தால் பிரமன், ஈசானன் என்பவர்கட்கு அபாவமுண்டாகி நாராயண ரொருவருக்கே ஸத்பாவமுண்டாகிறதேயெனின், "యదాతమస్తన్నదివానరాత్రిస్నసన్నచాసచ్ఛివఏవకేవలః" என்ற சுருதியால் ஸத்ஸல்லக்ஷணோபயப்பிரபஞ்ச சூன்யகாலத்தில் (சிவஏவகேவல:) என்று சிவனொருவனுக்கே ஸத்பாவந் தெரிவித்தது (ஏவகாரத்தால்) இதர விச்சேதந் தெரிவித்தமையால் "సదేవసోమ్యేదమగ్రమాసీత్" என்றபடியே ஸதஸதாத்மகமாகிய பிராக்ருதாப்பிராக்ருத ஸ்தூலஸூக்ஷ்மஸருஷ்டிகளுக்கு முன்னர் சிவபெருமா னொருவரே யிருந்தாரென்று வெளிப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம் அவருக்கே சாதிக்கப் பட்டது. இதனால், நாராயணருக்கு ஸத்பாவங்கூறியவசனம் குணருத்ரரையும், பிரம்ஹாவையும் அபேக்ஷித்த கல்பபேத வாக்யமென்றே அறியத்தக்கது இது "హిరణ్యగర్భస్సమవర్తతాగ్రే" என்ற ஹைரண்யகாப்ப மதானுஸார வசனத்தோடொப்பக் கற்பித்தலால் துரியமூர்த்தி பாரமயத்தை அசைக்காது! அசைக்காது!! அன்றியும், ஸ்ரீ சிவபெருமான் ஸூக்ஷ்மபூத ஸருஷ்டியை நிர்மித்தபிறகு திரிமூர்த்தி ஸர்க்கத்தில் நாராயணனை யுண்டுபண்ணினவநந்தரமே ருத்ரனை யுண்டுபண்ணினராகையாலும் (నబ్రహ్మేశానః) என்ற பிரயோகத்தால் யாம் துக்கிக்கவிடமில்லை "యఃకారణానినిఖిలాని" என்றும், "కారణంతుధ్యేయశ్శంభుః" என்றும் போந்த சுருதிகளால் பிரபஞ்சாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதன் சிவனென்று

என னு ம

தியானிக்கவேண்டியது என்று வெளிப்பட்டமையாலு
ம, "బ్రహ్మా దయోయస్మాత్ శివేశుపాలా । యస్మాద్భవంతి సంభవా
యా" என்ற பாகவதவசனத்தால பிரமனாதிகள யா
தொருபரமசிவனால் ஸதயலோகாதிபதயமுதலிய அதி
காரஙகளை யடைந்திருககினறாகளோ, அநதச சிவனே
மாயாமயமான ஸர்வபபிரபஞசததுககுங காரணபூதன்
என்று பெறப்பட்டமையாலுமே சிவனது பரமகாரண
தவம் ஸமாத்திககபபடடது. ஸ்ரீசிவபெருமானால ஸூ
க்ஷமஸ்ருஷ்டியும, விஷ்ணுவாதி மூாததிததிரய ஸ்ருஷ்
டியும் வைதிகோததமாகள தெளிநதுளைபபதனால " ఏక
ఏవరుద్రో న ద్వితీయాయ తస్థే న బ్రహ్మా న విష్ణుర్న సూర్యో నాగ్నిః చంద్రతా
రకాః" என்ற சுருதி பரியாலோசனையால ஸாவகாரண
ராயுள்ளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்று சாதிகக யாம
பின்னிடேம்! பின்னிடேம!! "ఏకఏవరుద్రో న ద్వితీయాయ
తస్థే" என்பதும், "ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ" என்பதுமாகிய
சுருதிகளிரண்டிலும நதவிதிய-அதவிதிய பதஙகளால
இரண்டாவது வஸதுவுக கிடமுண்டாகச செயயாதது
போல "ఏకో హవై నారాయణఆసీత్" என்ற சுருதியில அமை
யாமையால,பிரமஹபத ருதரபதஙகளைபபோல நாராய
ணபதம் பரியாயபதமாகாமல ஜகதகாரண விஷயததில
தள்ளுண்டுபோயிறறென வறிக.

வேதவேதாநத பாரஙக சிலாகளாகிய பிராஹ நிஷ்
டாகள யாவரும ஸ்ரீசிவபெருமானே பரமாதமைத சித
கனபொருளென்று நிசசயிததுச சிவாநுபவஸமபநநா
களாகி யிருமாநதுலவும வைதிகமரபறியாமல் தஙகளுக
கே வேதமுண்டெனவும, சைவஸிததாநதிகளுககுச சி
வாகமஙகளேயன்றி வேதஙகிடையாதெனவும, அசசிவா
கமஙகள் வேதபாஹ்யமெனவும உபதேசிததுப பாமர
ஜநஙகளை யெலலாம பிரமிபபிதது வெளளைமண்யோனி

புண்டராதிகளைத்தாங்கி அஹங்கரித்து வாழும் பாஷண்டஸ்ரேஷ்டர்களது பெருவஞ்சகத்துக்குள்ளாகி ஸாதுக்கள் மயங்காவண்ணம் வேதவேத்யப் பிரமஹணங்களால் ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணவஸ்துவென்று பிரதிபாத்யராயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்பதை யின்னுங் கொஞ்சம் பிரகாசப்படுத்துவாம். வைதிகோத்தமர்கள் சிவாநுபவம் அல்லது பிரமஹாநுபவம், சிவஜ்ஞானம் அல்லது பிரமஹஜ்ஞானம் இத்யாதிகளை யடைவதொழிந்து விஷ்ணு அநுபவம் அல்லது நாராயணாநுபவம், விஷ்ணுஜ்ஞானம் அல்லது நாராயணஜ்ஞானம் இத்யாதிகளைக்கொண்டுவாழ்வதுண்டோ? பிரமஹநிஷ்டை அல்லது சிவநிஷ்டை, பிரமஹஸாக்ஷாத்காரம் அல்லது சிவஸாக்ஷாத்காரம் என்பனவுமன்றோ வைதிகமரபை நிலைபெறுகின்றது? இன்னபலஸம்பந்தங்களால் பிரமஹ ஶிவ பதங்க ளிரண்டுமே பரியாயங்களாகி வேதமுழுவதிலும் பிரதிபாதிக்கப் படுமெனவறிந்து ஆநந்திப்பர் மேலோர். (வேதம்பசு வதனபால் மெய்யாகமம்) என்ற வசனப்படி ஸூத்ரமும், பாஷ்யமுமாகப் பசுபதியாற்செய்யப்பட்ட வேத சிவாகமங்களிலொன்று கிராஹ்யமும், மற்றொன்று அகிராஹ்யமுமாவது கூடாது. "వయంతు వేదశివాగమయోర్భేదం। నపశ్యామః వేదోపి శివాగమః" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாராவசனத்தாலு மது விளங்கும். வேதத்திற் கூறியபடியே சிவோத்கர்ஷம், சிவலிங்கபூஜை, பஸ்மதாரணம் இத்யாதிகள் சிவாகமங்களிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வெள்ளைமண் யோனி புண்டரம், தப்தமுத்ராங்கனம், சாளக்கிராம பூஜை இத்யாதிகள் பாஞ்சராத்திரத்திலன்றி வேதத்திற் கூறப் படாமையால், இவ்வஸம்பிரதாயஸித்தர்களைப் பாஷண்டிகளென்றது வேறு எங்ஙனே யாம் கூறுவது? இவர்களுக்கும் வேதத்துக்கும் வெகுதூர மிருக்கின்றதை மறைக்கவே யன்றோ வை

என னும

திகரென்பதும போதாமல பரமவைதிகரென்று தங களுககுத தாங்களே பட்டாபிஷேகஞசெயதுகொண்டு திரிகின்றனா? பரம - அவைதிகம என்றுபிரிதது மேலான அவைதிகம என்று அவாமததைபபிரகாசபபடுதது வதேயன்றோமாபு? விலியாகள தஙகளமதநூலை வேதமனனபது போதாமல ஸததியவேதம என்று மகிழவது போலவேயன்றோ பாஞசராததிரிகள தஙகள ஹீனமததைககொணடாடுகின்றனா? ஸததியவேதமும, பரமவைதிகமுமென்றுயு முடிநததால ஸததியவேதாதிகாரிகளுககுளவவளவு ஆதிகயமுணடோ, அவவளவு ஆதிகயம பரமவைதிகாகளுககும வேதவேதாநதஙகளிலுண டெனபதில யாம ஆடசேபிககவிலலை. இநத ஸதயாபிபபிராயஙகளையறியாத பாஷணடியொருவன (இருசமயவிளககம)எனனுந தாதசசுவடியில ஆரணவலலி, ஆகமவல்லியென்று வாதிகளைப பிரஸ்தாபிதது ஆரணஸமபநதம விஷ்ணுபரமும,ஆகமஸமபநதம சிவபரமுமாகக கீறியிருககினறனன. அதனையுஙகணடிததுப பாஷண்டவலலியென்று விஷ்ணுபரமும,ஞானவலலியென்று சிவபரமுமாக வாதிகளை நேமிதது யாம, (இருசமயவிளககததெளிவு) எனனொருநூல செயதிருககினறனம. அதுவும விரைவிலவெளிவரும இபபடிப பலவஸநதாபபஙக ளப பாஞசராததிரபபுலலாகளாலுணடாவது ஸஹஜமாகையால, அவறறுனமயஙகி ஸாதுககள தியஙகாவணணம (தீமையாமபுறசசமயஙகளொழிந்திடுமென்றும.) எனறபிரமாணததை யநுஸரிததுப பரமத நிராகரணஞ செயதுவரும புணணியததை யாம கைவிடாது பறறியொழுகுவதியபினனிடேம! பினனிடேம!!

இமமட்டோயனறி, வேததைககரைகண்ட ஐயங்கார் என்று ஊரைரமமொருவனைப பிரஸ்தாபிதது, அவன்சொனன பாட்டாா (மெய்புரிந்த சேதனரைச் சூதிரரெ

தநதன - சிவனபிரம னிநதிரனுயசசெயகை - உவநது - திருபபாடக மருவுஞசெஙகணமாறனமார - பிருபபாடகவுரையாலே) எனவோர தெநதினபபாடடையும, (இடடமானவிருசகினிலெடடெனவோதும, அடடகநதனிலெழுதராமததியாயததில, தடடமாநத சமபபெயாசோவருககததில, மடலாமலாமாதரிபிணமலையாலே) என்ற தேதயாதி வீண பாடடுகளையும எழுதித தஙகள பிராடடி வைபவததையுங கொஞசம பிரகாசப படுததினா ஷை நுலையயஙகார சேதனாகளுககுப பிராடடி அநுகரஹஞ செயகின்றனளெனபதனமுனனரபபிராட்டியைத தமது தெனகலைவிததாநததகில எவவாறுகைககபபடடிருபப தெனவறியாத தெனனை? பிராடடியும சேதனவாககததிறபடிககபபட்டவளாதலினவளவேறு சேதனாக கருளுந தனமையுணடாகாது குருடனுககுக குருடன வழி காடடுதல கூடாவாறுபோல சிவாராதனததால விஷணுவடைநத ஐஸவாயஙகளில ஒனறாக வெணணபபடுந தஙகள பிராடடியை அவவுககநிரமாகப பிரஸதாபிதது மகிழவது எஙஙனஞ செரிககும? (கொளளேனபுரநதரனமாலயனவாழவுகுடிகெடினும) எனவும, (மாலயனுமிநதிரனுமவாழவுதாயமானுவதாரு - சாலமமைநது [illegible]தத தலையசைபபா) எனவும, (தூ[illegible]ருமபசசி[illegible] [illegible]கினமையாககுஞசாமும, படஙகொளபாயும [illegible]ருவாய மறுகாபபாரேமட) எனவும் போநத பிரமாணஙகளுககு முனனார தஙகள ஐயஙகாா பாடடு எஙஙனமணககும? அனறியும, இருசமயவிளககத தெளிவில (பா[illegible]டவலவிசேணின பயனிலசொற கேடடனீஙகாச, சொடடமேவிலைககுமெஙசோன சிவனையே சொறறநீனமை, மூடமேவியசாற நாளுமமுறறுமாயநசொளிருமவேதத, தேடலாகொணைறநதாராமென பதுமெணணிலாயோ) எனவும, (நாடியவிருககிலெடடா ஙகினதிடமடககததற, கூடியவேழாமததியா யததிறபரிதபபததா, நீடுவாசகததிலெஙசோன சிவனருட சததிநீனம, பீடுறபெசாததோரய பிததுரைபேசினுயே) எனவும போநதவறறைக கணடுநாணுக இனனபல சுமபிரப பிரமாணஙகளால

என்னும

முடிச்சூர்க கவி துளளியது அடங்கிபபோய் விட்டது மேல, (நானமுகனைநாராய ணனபடைததான நானமுகனுந,தான முகமாயசசங்கரனைத தானபடைததான) என்ற சோமபேறிய பாடடொனறையும, (கல்லிருநதானறநதை கமலத்தோனக கமலத, தில்லிருநதானறநதையரஙகேசன) எனற நுளையன பாடடொனறையும, (பரநதெயவமும பலவுலகமும படைத தனறுடனே விழுஙகி) எனற அசைவன பாடடொனறையும பெருஙகளிபபோடு திடடிககாடடினா. (நானமுகனு நதானமுகமாயச சஙகரனை நனலையுடன, தானபடைத்தானென னுநதரமிலாய. நானமுகவன, றலகுசததிலவாசத விணடு தானே முகததுதிதத, சஙகரனினமேலாவானசாறறு) எனவும, (விணடு வாநதாயபால வெளியாஞசதமுகனா, கணடரனையுளளேகருதிய தால, பணடையரன, றெனறிருனனனேனை றெழிலுருவமாமுகத தி, லேனறுகொளாய வேதததிலினறு) எனவும, (நீரினகணமணை டோனறு நீரமைபோன மாமலரோன, காவணணன பாலவநத காரணஙகாண, சிரமைநத,மணணினொருபபுதிககு மாணடணடே லனறேமுக, கணணனயன பாலவருநீ காண)எனவும், (பிரமனு ருததிரனும பேதாயமாலோனும, ஒரனுவுடைாகசபபடடானென, றுரமாகச,சொலலுமதாவசிகை சோதயாயெனறேஙின,புலனுனா யாாகொளவாரிபபோது) எனவுமபோநத சிவததவவெண பாவைத தரிசிததவாகள மேல காடடிய சோமபேறிய பாட்டை யெஙஙனே மதிபபாாகள? பிநதிய நுளையன பாட்டில் (கலலிருநதானறநதை கமலததோன) எனபதறகு அவன்கொண்ட பொருள குணமனறு. கல - எனபது மலையென்றுகொண்டுகைலாஸமாகிய திருமலையி லிருப பவர் சிவனுகையால, அவா பிரமனது நெறறியிற் பிறந தாரென்பதை நாடடவே அவ்வாறு கூறினன். கல- என்பது பொதுவானே மலையை விளககினுஞ் சிறப புவகையால திருக கைலாயததை விளககாது. ஸ்ரீ க யிலாயம கல்வடிவமன்றி ரஜிதமாயுள்ள தன்மையா ல. இதனல், (கலலிருநதானறநதை) என்றதற்கு இரணி

யன் பொருட்டுத தமபமாகிய கலலிலிருந்து பிறந்த நரசிஙகனுககுத தநதையென்று பிரமனைக கொளளுந லே யமைவுடைதது நரசிஙகனையழிதத நாராயணன பிரமனுடைய குததததிலவநதவனுகையால அது பொருநதும். (நானுமறியேன அவளுமபொயசொலலாள) என்ற பழமொழிபபடியே நுலையன பாட்டிலுமன்றோ உணமை நுழைநதுகொணடது ? இநநுலையனபாடிய (ஜானகியைக கொணடதுமோ சாபததாலமமானே) எனனும பாட்டிலுமன்றோ உண்மையை நிலைபெறுவிததது ? சாபததால என்பதறகு ஜநகனிடததில விலலைவளைதத வியாஜததால என்று அவன பொருளகிடபபக கூறினும், பிருகுசாபததால சீதையைமணநது, அவளைக காட்டிற பறிகொடுததுப பலதுனபததழுநதி ராமன வருநதினுனெனனும முணமையே யாணடுததொனிககினறது இநத விநோதப பிரஸஙகததால, ஷை வெணபாவைக (ஸலிருசசானறநதை கமலததோனகசமலத - திலலிருசதானறநதையெநக ளீசனென்றே - சொலலி - நிதமபரவுமவேதாசமநசனெனசெருசே - சுடும பாமே செனறவளைசசோ.) என்று திருநதககூறுவது அமையும். மூன்றுவது காட்டிய அசைவனபாட்டில உருததிரனையாவது, அவரினமேலிட்ட துரிய சிவனையாவது பிரஸ்தாபியாமையால முடிசசூாமுதலிககு ஒருஸாதகததையு முணடுபணணவிலலை இநதபபாட்டின கருததும ஷை சிவததவவெணபாவாற சிதைநதுவிட்டமையா லிதை யிஙகு அதிகமாகப பிரஸதாபிகக மனமிலலை இந்த வுணமை விசாரததால அபபேயததாதாகாட்டிய பாட்டுக்களும வசனஙகளும, வேதவிருததமும நியாயவிருததமும ஸமபிரதாய விருததமுமாக முடிநதமையால ஸ்ரீபரமசிவ பாரமயததை யினிதுவிளககும ஸ்ருதயநதரஙகளிதுவரையிலுததரிததவைபோக இனனுந தெளிவுபெறககாட்டிபபிரகாசபபடுததுவாம். மஹோபநிஷததில, "యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధియోరుద్రోమహర్షిః|హి

என னும

రణ్యగర్భంపశ్యతజాయమానగ్ సనోదేవశ్శుభయాస్మృత్యా సంయునక్తుయ
స్మాత్పరంనాపరమస్తికించిత్|యోవై దేవానాంప్రభవశ్చోద్భవశ్చవిశ్వాధికో
రుద్రోమహర్షిః| హిరణ్యగర్భంజనయామాసపూర్వం" என னும வா
ககியததால அநத ஸாமபமூாததியானவா ஸமஸததேவ
தைகளுககும, பிரளயோறபததிகளுககுங காரணமா யி
ருககினறாா. எநத ஸாமபசிவனானவா முதலிற பிரமஹா
வைப பிறபபிததனரோ, அவரைககாடடிலும பராபர
மாயுளள பொருள வேறொனறுங கிடையாது எனறு
பெறபபடடது சிவஸஙகலபோபநிஷததில, "అండంహి
రణ్మయం మధ్యేసముద్రంబభూవ | అండాద్విష్ణుర్బ్రహ్మాజాతవేదాశ్చతస్మైవ
నశ్శివసంకల్పమస్తు" என னும வசனததில இரணமயமான அ
ணடமானது ஸமுததிரமததியில முதலிறபிறநதது. அத
னபினனா அணடஙகளிலிருநது பிரமன, விஷ்ணு, அக
கினியெனபவாகள பிறநதாாகள எனறு சொலலபபடு
கினறது அநதககாரணததால, அணடததுககுக காரண
பூதன சிவன எனறு வெளியாகினறது. ருகவேதததில,
"సోమఃపవతేజనితామతీనాంజనితాదివో|జనితాపృథివ్యాజనితాగ్నేర్జనితా
సూర్యస్యజనితేంద్రస్యజనితోతవిష్ణోః" என னும வசனததால உ
மாநாதராயுளள சிவபெருமான அகனிதேவன, வாயு,
சொாககம, பூமி, சூரியன, சநதிரன, விஷ்ணு முதலிய
வாகளைப பிறபபிததருளினா எனறு வெளியாகினறது.
அனறியும, "విష్ణురుద్రాపరస్యాపిదస్యేజాతోబృహన్నభిపాతితృతీయం"
எனனுஞ சுருதியால விஷ்ணுவானவா உருததிரனைபபா
ாககிலுங குறைநதவா. விதவாஞகவும, பெரியவராகவு
ம மூனறுலோகததையும ரக்ஷிககினறவா எனறு பெறப
படடது. மநதிரோபநிஷததில, "శృణ్వంతువిశ్వే అమృతస్యపు
త్రా | ఆయేధామానిదివ్యానితస్థుః" என னும வாககியததால
அமருதஸ்வரூபராகிய பரமசிவனுககுப புததிராகளாயு
ள்ள தேவாகளே கேளுஙகள எனறு வெளிபபடடது
அனறியும், "యాతేఋప్రపితుర్మరుతాంసుమ్నమేతు | యవాదితోస్య

నాఋుద్ర ప్రేషాంమరుతాంపితుస్తదహంగృణామి" என்னுஞ் சுருதியால் உருத்திரபகவான் தேவர்களுக்கெல்லாந் தந்தையாவர். அப்படிப்பட்ட தந்தையாவர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன் என்று பெறப்பட்டது

இந்தவசனங்களைப் பரியாலோசிக்கில், ஸ்ரீசிவபெருமானே ஸர்வதேவதாஸ்வாமியென்றும், ஸர்வதேவதைகளுக்குங் காரணனென்றும், உற்பத்திலயஹேதுபூதனென்றும், அண்டத்துக்குக் காரணபூதனென்றும், பிரமஹவிஷ்ணுக்களை அண்டங்களினின்று முண்டுபண்ணினவனென்றும், அக்னி-வாயு-சொர்க்கம்-பூமி-சூரியன்-சந்திரன் இவர்களைப்பிறப்பித்ததுபோலவே விஷ்ணுவையும் பிறப்பித்தவனென்றும், விஷ்ணுவைக் காட்டிலுமுள்ள விறந்த மடங்கதிகனென்றும், தேவர்களையெல்லாம் பிள்ளைகளாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவாயிருப்பவனென்றும், ஸர்வலோக பிதாவாயுள்ளவராகையால் யாவராலும் நமஸ்காரஞ்செய்யத்தக்கவனென்றும் பரிஷ்காரமாக ஏற்படுகின்றது. இதனை ஸ்ருதிகளுக்கும்விரோதமாகச் சிவன் பிரமஹாவினுடைய பிள்ளையென்றும், விஷ்ணுவினுடைய பேரனென்றும் பூர்வோத்தரஸம்பந்தத்தை யறியாமல் பாஞ்சராத்திரிகள் கத்துவதை யெந்தவிதவான்களோ ஒப்புவார்கள்? ஷை சுருதிப்பிரமாணங்களை அநுசரித்துச் சிலபிரஸ்நங்கள் செய்கிறோம்

௧.—ஸர்வதேவதாஸ்வாமியும், காரணருமாகிய சிவனுக்கு அந்தேவர்களில் ஒருவனாகிய பிரமன் ஸ்வாமியுங்காரணனுமாதலெங்ஙனம்?

௨.—அப்படியே, அந்தேவர்களில் ஒருவனாகிய நாராயணன் ஸ்வாமியுங் காரணனுமாதலெங்ஙனம்?

௩.—ஸர்வதேவர்களுடைய உற்பத்தி லயங்களுக்குக் காரணராகிய சிவனுக்கு, அந்தேவரினத்திற் சே

என்னும்

ர்நதவாகளாகிய விஷ்ணுப பிரமஹாககளை உற பததிலய காரணரொனறு கூறுதலெஙஙனம?

௪—அணடததை யுண்டுபணணினவராகிய சிவனுககு அதினினறு முண்டுபணணபபடட பிரமவிஷ்ணு ககளை ஜனகாகளாககூறுத லெஙஙனம?

௫.—சிவனைககாட்டிலுங குறைநதவராகிய விஷ்ணுவை அசசிவனுககு ஜநகராகவும, பரமாகவுங கூறுத லெஙஙனம?

௬.—விஷ்ணுவைப பிறப்பிததவராகிய சிவன் அந்த விஷ்ணுவினிடம பிறநதாரெனப தெஙஙனம?

௭.—விஷ்ணுவைபபிறபிதத சிவனுககு அநதவிஷ்ணு வையே காரணரெனகையில, அநதவிஷ்ணுவோ டுகூடப பிறபிககப படடவாகளாகிய அகனி, சூரியன, சநதிரன முதலியோரும சிவனுககுக காரணராதல ஏன கூடாது?

௮.—ஸாவதேவாககளையும்பிளளைகளாசபபெற்றெடுத்த பிதாவாகிய சிவனுககு அநதபபிளளைகளிற சோநத பிரமவிஷ்ணுககளிடததில உற்பததிகூறுவ தெஙஙனம?

௯.—ஸாவராலும நமஸ்காரததை யடைநதவராகிய சிவ னுககு அநதநமஸ்காரஙகளைச செயகின்ற பிரம் ஹ விஷ்ணுககளிடம உற்பததிலயஙகள கூறுவ தெஙஙனம?

இவைகளேயனறி வேறு பிரஶ்நஙகளுஞ சிலசெ யகிறோம. சிவாதிசயரதநாவளி, சிவபாரமயப பிரதரிஷி இதயாதிகிரநதஙகளில இநதநூலில எழுதாத சில ஶ்ருதிகளை யுதகரிததிருககினறோ மாதையாலும், இதி லும் உபககிரமபாகததில் வேறு சிலஶ்ருதிகளைக காட

டியிருக்கினறோமாகையாலும அவைகளே பின்வரும பிரஸநஙகளுககு ஆதாரமெனறறிக.

க0.—தமோமாத்திரர்வசேஷமாகிப் பகல இரவு என்னும வயவஸ்தைகளினறி இருநதகாலததில ஒருவனேயாக விருந்த சிவனே, அசசிவனுலியறறபபடட ஸூக்ஷ்மஸ்ருஷ்டி யாநதரம உண்டுபணணபபடட நாராயணனே படைததானெனபதெஙஙனம?

கக.—அகாரணாகளென்றும, உணடுபண்ணபபடடவாகளெனறும பிரதிபாதிககபபடும திரிமூர்த்திகளிற சோநத விஷ்ணுபிரமஹாககளே அஙஙன முணடுபணணினவராகிய சிவனுககுக காரணர்களாகக கூறுவதெஙஙனம?

கஉ.—காரணனொனறும, தேயனொனறும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககு அகாரணாகளெனறு கூறபபடட பிரமவிஷ்ணுககள ஜநகாகளாத லெஙஙனம?

கங.—ஜநமஸ்தான மிலலாதவனெனறும, உறபததிலய காரணாக ளிலலாதவனெனறும, தாமேயாவருககும, யாவறறிறகுங காரணமானவனெனறும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககுப பிரமஹவிஷ்ணுககளே ஜநமஸதானஙகளெனறும, அவாகளே உறபததிலயகாரணாகளெனறும பேதமையாற் புலமபுவதெஙஙனம?

கச.—உறபததியடைநத பிரமஹ விஷ்ணுககள் சூரியசந்திராகனி நடசததிஙகளுடன லயிதது விடுகையில, நிததியராய விளஙகும சிவனுககு அநதவிஷ்ணுவாதிகளிடம லயஙகூறுவதெஙஙனம?

என்னும்

௧௫.—பசுபதியாகிய சிவனுக்கு விஷ்ணுவாதி பசுக்களிடம் உற்பத்திலயங்களைக் கூறுவதெங்ஙனம்? அன்றியும், ஈஶ்வரனாகிய சிவனுக்கு அநீஶ்வரர்களாகிய விஷ்ணுவாதிகளைப் பிரபுக்களாகக் கூறுவதெங்ஙனம்?

இப்படி யின்னும் மற்றப் பிரஶ்நங்களுக்கிடமுண்டாவதைக் கிரந்த விஸ்தாரபீதியால் ஸங்கிரஹித்தனம். வேதத்தில் சிவனையே பசுபதியென்றும், ஈஶ்வரனென்றும், மஹாதேவனென்றும், மகேஶ்வரனென்றும், பரமேசுவரனென்றும், காரணனென்றுஞ் சொல்லுந்தன்மையுண்மையால், அநீஶ்வரத்வாதிலக்ஷணங்களுக்குரிய விஷ்ணுவாதி ஸநீஶ்வரர்களுடைய பரத்வமதலைக்கட்டாதெனவறிக. இந்தஸந்தயாத்தங்களை யுபப்பிரமஹணங்களாக வெளிப்படுத்தும் இதர பிரமாணங்களையு மினிப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

கீதையில், அர்ஜுனன் கண்ணனைப்பார்த்து "కిం తద్బ్రహ్మ కిమధ్యాత్మం కిం కర్మ పురుషోత్తమ" என்று வினவியகாலத்தில், "అక్షరం బ్రహ్మ పరమం" என்று விடையளித்தன்றி "అహమేవ పరబ్రహ్మ" என்று கூறியதுண்டோ? பிரமஹசப்தத்தால் சிவனையே அநந்தவிடங்களில் பாரதத்திற் படிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. (தருமமெனுமவிருக்ஷத்தின் வேராவார்கண்ணனென்றுஞ் சாருமுண்மைப், பிரமமுமந்தணருமெனப் பேசியதால்வேதமுனி பிரமமெனப், தொருமைதவமுநீயென்றே பாண்டவரைக்காக்குநலத்தொன்றநாளும், வருமுறைமாகேசபசுபதி நின்னைவாழ்த்துநலம் வயங்குமன்றே.) என்ற வசனத்தாலும், அதனாற்றான் ஸூத்திக்கு "మూలం కృష్ణో బ్రహ్మ చ బ్రాహ్మణాశ్చ" என்று போந்த மூலவசனத்தாலுமே உண்மைவிளங்கும். இதில், கிருஷ்ணனையும், பிரமஹத்தையும், பிராமஹணரையுங் கூறப்பட்டிருத்தலால் கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் பிரம்ஹமென்பது வேறாயுள்ளதென்று விவேகிக்கத்தக

கது. இப்படியே மேலே கண்ணனது விடையாக வுத்த ரித்த வசனத்திற்போந்த பிரமஹசபதமுங் கொள்ளத்த க்கதாய முடிந்தது. இந்தவிசாரத்தால கண்ணன் பிரம் ஹமல்லவென்பது கண்டாகோஷமாகத் தொனிக்கின்ற தாகையால, பிரமஹமாகிய சிவபரஞ்சுடரையே ஜகத் காரணவஸ்துவென்று அறிவது விவேகிகளதுணிவு. பா ரதத்திற் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள சிவனிடத்திலேதா னே பிறந்தாரகளென்று பிரதிபாதிக்கும் வசனங்களை மேலிடங்களில எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றோ மாகை யாலும, சிவாதிக்யரதநாவளியிலும அதிகமாக வுத்த ரித்தோமாகையாலும இங்கே விஸ்தரிக்க மனமில்லை. "కేశవో రుద్రసంభవః" எனவும, "సో౽సృజద్దక్షిణాదంగా ద్బ్రహ్మాణం లోకసంభవం। వామపార్శ్వాత్తథా విష్ణుం లోకరక్షార్థమీశ్వరం"எனவும் போந்த விரண்டொருவசனங்களே யீண்டுபோதும. இனிப புராணமூலமாக ஜகதகாரணதவ நிருபணஞ் செயவாம. உமாஸமஹிதையில "ఉమయా సహితో దేవః సోమఇత్యుచ్యతే బుధైః। సఏవకారణంనాన్యో విష్ణోరపిచ తే శ్రుతిః। మతీనాంచ దివఃపృథివ్యాఅగ్నేస్సూర్యస్యవజ్రిణః। సాక్షాదపిచవిష్ణోర్వైసోమోజనయితేశ్వరః" எனனும வசனததால உமையோடு கூடிய காரணததால் ஸோமன என்று சொலலபபடுகின்றானென்று ம, அநத ஸோமஶபதவாசியரான ஸாமபமூாததியே காரணமூாததியெனறும, அனனியர்களாகிய விஷ்ணு வாதிகள் காரணாக ளாகமாட்டாரகளெனறும், பூமி- ஆகாசம - சொாககம் - அகனி - இநதிரன - விஷ்ணு இத யாதி ஸ்ருஷடிகளைச சிவனே செயதருளினா என்றும் பெறப்பட்டது.

காசிகாண்டததில, "ద్యావాపృథివ్యోరింద్రాగ్న్యోర్వాయోస్తు యమస్యచ। వరుణస్యశశాంకస్య జనితా పరమేశ్వరః" எனனும வசன ததால் பூமி, ஆகாசம், சொாககம, இந்திரன், அகனி, எமன், வருணன், சநதிரன முதலிய யாவரையும பிறப்

என னும ம

பிததவன் சிவன் என்று வெளிபபடடது ஸ்காந்தத தில், “మదంగస్వాంశసంభూతౌ బ్రహ్మనారాయణౌ విభో” எனனும வசனததால பிரமஹதேவனும, விஷ்ணுவும பரமேசுவ ரனுடைய திருமேனியினின்று முணடாகிய வோவைபி லிருநது பிறநதாாகள எனறு பெறபபடடது. இலிஙக புராணததில், “దక్షిణాంగభవో బ్రహ్మా వామతశ్చ జనార్దనః” என னும் வசனத்தால சிவபெருமானுடைய தக்ஷிணாஙகத தில பிரம்ஹாவும, வாமாஙகததில விஷணுவும பிறநதா ர்களென்று வெளிபபடடது. ஆதிதயபுராணததில “బ్రహ్మవిష్ణ్వర్కశక్రాగ్ని జలధర్మపురోగమాః। సురాసురాస్సంప్రసూతా త తస్సర్వేదివౌకసః। బ్రహ్మవిష్ణుసురేశానాం స్రష్టాయః ప్రభురవ్యయః” என னும வசனததால நாசரஹிதமானவனும, சகலததுக குங காரணபூதனானவனும எவனோ, அநதபபரமேஶ்வ ரனால பிரமஹா, விஷணு, சூரியன, அகனி, ஜலம, எமன முதலான சுராகளும, அசுராகளும பிறப்பிககபபடடா ர்கள எனறு பெறபபடடது. இனனுங காசிகாணடத தில “జాతోహమస్యవామాంగే బ్రహ్మచైవాస్యదక్షిణే” எனனும வச னத்தால விஷணுவானவா சிவனுடைய வாமாஙகததில தானும, தக்ஷிணாஙகததில பிரமஹாவும பிறநததாகச சொனனானென்று வெளிபபடடது. இபபடி இனனும அநநதப பிரமாணஙகளுணடாகையால, ஸ்ரீபரமசிவனே ஜகததகாரணப பொருளென்று நிசசயிககபபடடது. வே தஙகளிலும, உபநிஷததுககளிலும, புராணஙகளிலும, இதிஹாஸஙகளிலும ஒரேதனமையாகச சிவபரதவததை விளககலால விஷ்ணுவுககே பரதவமுணடெனறழுவநத முடிச்சூர்முதலிமதம நிரசிககபபடடது. இவைகளை வி சாரிததறியும புணணியமினறிச சிலபூாவபட்ச ஸ்ருதி களையும், சிலபுராணவசனஙகளையும, தாமேகறபிததுக கொண்ட சில அபததவசனஙகளையும பிரமாணமாகக கொண்டு விஷணுவுககுபபரதவங்கூறிச சிவாபகாரத

தை நாட்டமுயலுங் கழுதைகளுடைய அதனப்பிரஸங்கமினிச் செல்லாதென்றறிக. பாஞ்சராத்திரிகளுக்குண்டாயிருக்குஞ் சுருதிகளையெல்லாம் விசாரித்து அவற்றின் கௌரவமிவ்வளவினதென்பதை மேலேபரிஷ்கரித்துவிட்டோமாகையால், நான்முகன் சங்கரனைப்படைத்தான் என்று கத்தியழுது காலங்கடத்திவருந் தங்களது துராவழக்கத்தைப் பினியொழித்துவிடுவாராக. உத்தரராமாயணத்தில், "శ్లో॥ సుప్తే తథా బ్రహ్మా వివేశ జఠరం తతః। భగవంతం తుతం జ్ఞాత్వా మహాయోగీసమావిశత్। నాభ్యాం శ్లో॥ స్సముద్భూతం పద్మం హైమం విభూషితం। సతునిర్గత్యవై బ్రహ్మా హ్యవిర్భూత్వా మహాప్రభుః। సిస్రృక్షుః పృథివీం వాయుం పర్వతాన్ సమహీరుహాన్" என்னும் ஸ்ரீராம வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் பிரம்ஹதேவர் அவருடைய கர்ப்பத்திற் பிரவேசித்தனர். மஹாயோகியாயுள்ளவந்தப் பிரமஹாவானவர் அவரைப் பகவானென்று தெரிந்துகொண்டு அந்தவிஷ்ணுவினுடைய நாபியினின்றும் ஸ்வர்ணகமலத்தைத் தரித்தவராகி வெளிப்பட்டனர். அப்படியுண்டான மஹாப்பிரபுவானவர் பூமியையும், வாயுவையும், பர்வதங்களையும், விருட்சங்களோடுகூடிய தேசங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி இச்சைகொண்டனர் என்று வெளிப்பட்டது. இந்த வசனத்தால் விஷ்ணுவினுடைய நாபியிற் பிரமஹதேவர் பிறந்தாரென்பதனுடைய ரஹஸ்யம் வெளியாய்விட்டதனால், நான்முகன் சங்கரனைப் படைத்தானென்பது அடிபட்டுப்போனபடியே நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தானென்பதுங் காலவாரிக்கொண்டது. விஷ்ணுவினுடைய நாபியிற் பிறப்பதற்கு முன்னமே பிரமஹாவினது ப்ரஸ்தாபமும், பிரம்ஹாவினது நெற்றியிற்பிறப்பதற்கு முன்னமே உருத்திரரது பிரஸ்தாபமுஞ் சொல்லப்படுகையால் பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணுவும், உருத்திரருக்குப் பிரமமாவும் ஜநகர்களாவார்!

MAHAMAHOPADHYAYA
...NATHA IYER LIBRARY

என னும்

ஆகார்!! இப்படியே உருத்திரருக்கு விஷ்ணுவும ஜநக ராகார. பிரமஹாவுககு விஷ்ணு ருத்ராகளையும, விஷ்ணு வுககுப் பிரமஹருத்ரர்களையும ஜநகாகவென்னக கொள ளுவதும அஸஙகதமேயாம. இவாகள மூவருக்கும், யாவ ருக்கும, யாவறறிறகும் ஜநகராகிய பிரபுவாயுளளவா துரியமூாததியாகிய பரமசிவனென்று தெளிவதே வை திகஸிததாநதிகள துணிவு "ఆజంధృవం సర్వతత్త్వైర్విశుద్ధం" எனவும, "అజాతఇత్యేవంకశ్చిద్భీరుః" எனவும, "ప్రపద్యే యుద్రయత్తే దక్షిణంయన్ముఖం తేనమాంపాహినిత్యం" எனவும் போநத சுருதிகளாலும, "అజాతమిమమేవైకం మర్త్యాజన్మనిభీరవః। యుద్ర స్యాస్యప్రపద్యంతే దక్షిణంయన్ముఖం" எனபபோநதவுபபி ரமஹணததாலும் ஸாவலோகேசராகும அநதப பரம சிவன் ஒருவரிடத்திலும் பிறவாத நிததியனொனறு சாதி க்கப்படுகின்றமையால, அவரையே முமுக்ஷுககள் ஸே விக்கவேண்டியது. "ఏతావంతోవై పశవో ద్విపాదశ్చచతుష్పాదశ్చ" எனவும், "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும போநத சுருதிகளால் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி ஸமஸ்தபசுககளுக கும் ஸ்ரீருத்ரமூாததியே பதியாக வெளிப்பட்டமையுங கண்டு ஸ்ரீ ருதராராதனத்தை யாவருஞ செய்திடுக. அநதசசிவாராதனம (கணடனவெலாமோன வுருவெளியதாக வுஙகருதியஞசலிசெயகுவாம) எனறபடி ஸமஸ்தமான பொ ருள்களிடத்தும் பரசிவபுததியோடு செயயத்தக்கது "విశ్వంభూతంభువనంచిత్రం బహుధాజాతంజాయమానంచయత్। సర్వో హ్యేషరుద్రః" என்றசுருதியால் உண்டாயிருககிற பிரபஞ சமும், வெகுவிதமாயுண்டாயும, விசித்திரமாயுமிருககி றபுவனமும, யாதொனறு உணடாகபபோகிறதோ, அ வைகள்யாவும இந்த ருதரமூாததிதான எனறு பெறப பட்டமையால் சிவனைவிட்டொருமுதலுங கிடையாதெ ன்பது பிரஸித்திககின்றது இபபடி யெததனை விதத தாற்பிரகாசப்படுததினும வெறுககககூடாததும, அள

வுககு அடஙகாததுமாகிய சிவபாரம்யத்தை யாரோ அள
விட்டுரைககவலலார? (அரனபெருமை, யினனுமபலகோடியில
லையோ யாமிருநது, சொனனபொழுதேதொலையுமோ) எனறரு
ளிசசெயத இரடடையாகள தெயவத திருவாக்கின்படி
யே எங்கள பெருவாழவாகிய ஸ்ரீ பரசிவப பிரபுவினது
பரமகாரணதவ நிருபணஞசெயவதில யாமுமிமமடடி
லுபரதியடைநதாம.

இனி வேறுவிசேட மொன்றைப பிரஸ்தாபிதது
நிருபணஞசெயவாம. சில பிரஜ்ஞையிலலாத மூடாகள
தாஙகள வேதமுழுதையுங கரைகணடவர்களாக வெண
ணிககொணடு வேதததில நாலாவதுமூாததியாக வெளி
பபடடபொருள நிாகுணமாவதொனறெழிய ஸகுண
மாவது கூடாதெனவும, சைவஸிததாந்தததாற பெறப்
பட்ட பதிபபொருள ஸ்ரீருதரவாசகததாற் பிரதிபாதிக
கபபடுவதால, அவவுருததிராாகிய ஸகுணமூர்ததியை
வேதம நாலாவது பொருளாகக கூறினதிலலை யென
வும, நாலாவது மூாததியாக வேதததில வெளிபபடட
பொருள நிாகுணபபொருளே யாமெனவும, சைவமு
டிவை அதிகரிமிததபாததவநிசசயமுடையது வைதிக
முடிவாகுமெனவும பிரஸஙகிதது மகிழாநிற்பா இதனை
முறையே பரியாலோசிபபாம். நிாகுணம் என்பது
குணம என்னும பிரஸ்தாப மிலவழியமையாது. அவை
ஸதவரஜஸ் தமஸுகளென வேதததிறறுனே கேடகபப
டுகையால, அனனமாயாகுண விசிடடபபொருளன்றெ
னபதேநிாகுணபபொருளுககு இலககணமாய்முடியும்,
வேதமுதலியகலைகளில எநதெநதவிடங்களில நிாக்குண
சப்தபபிரயோகமுண்டாகுமோ, அவையெல்லாமஸதவா
திகுணஙகளையே பிரதிபாதிககுமென்பதுமஸிததம. இந
தஸதவாதிகுணங்கள மாயாஸஹிதமாவதால், மாயாஸம்
பநதமெயதாதபொருளே குணாதீதப்பொருள், அலலது

என்னும்

நிர்க்குணப்பொருள் என்று சொல்லுந் தகைமைபெறும். இதனால், நிர்க்குணசப்தத்தாற் பெறப்படு முண்மை பிரகிருதியதீதத்தவமேயன்றி வேறில்லை. பிரகிருதி, மாயையென்பனவாதி பரியாயநாமங்களைப் பெற்ற பாசத்தை அதிக்கிரமித்தபொருளெனபதே அதனுண்மைக் கருத்தாம். வேதத்தில நாலாவது பொருளைப் பிரஸ்தாபிக்கையில் "శివమద్వైతం శాన్తం చతుర్థం మన్యన్తే" என்றுபிரயோகமிருப்பதால அந்த நாலாவதுபொருள் சிவவாசகத்தால்வெளிப்பட்டது. இந்தசிவவாசகம் யோகரூடிகளால் சைவாகமேயுரித்தெனபதைத் தத்திகாரிகள் நாமமே நிலைக்கப்பண்ணும். சைவரல்லாத வேறைய சமயிகள் அந்த சிவசப்தத்தை அவஸரவினியோகமாகக் கிரகித்து ஆளப்புகினும் இரவலாகமுடியுமன்றி சொந்தமாவதில்லை. ஆத்மவாதியாகிய மாயாவாதியும், விஷ்ணுவாதியாகிய பாஞ்சராத்திரியுமே யீண்டுமுக்கிய விசாரணைக்குரியவராவர். ஆத்மாவேபொருள் என்றுகூறுமொருவனைநோக்கி உன்னுடைய கடவுளியாவர்? நீயாவன்? என்று மற்றொருவன் வினவுகையில அவன் சிவனேகடவுளென்றும், யான்சைவனென்றுங் கூறவிசையானல்லவா? அப்படியே பாஞ்ராத்திரியுஞ்சொல்லவிசையானல்லவா? சைவஸித்தாந்தியோவெனின், "தெய்வஞ்சிவனே சிவனருள்சமம்; சைவஞ்சிவந்தொடுசம்பந்தம்" என்று பெருமகிழ்ச்சியோடு சனப்பேறமுந்துவன். இதனால, நாலாவது பொருளைச் சிவவாசகத்தாற பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதி சைவஸித்தாந்தபரமாகவே முடிந்தது. இந்த சிவசப்தத்தை மற்றொருசுருதியில் (சிவயேவகேவல) என்று பிரதிபாதிப்பதால் சிவேதரபதார்த்தாபாவ முண்டாகின்றது. ஏவகாரஸம்பந்தத்தோடு சிவவாசகம்பிரகாசிப்பதுபோலவே சிவசப்தபரியாயங்களாகிய ருத்ரபிரமஹஸப்தங்களும பிரகாசிக்கின்றன. எங்ஙனமெனின், (ஏகயேவருத்ரோ) என

வும், (ஏகமேவாத்விதீயம்பரம்ஹ) எனவும் போந்த ஸ்ருதிகளே சான்றும். இந்தவிசாரத்தால் சிவஶப்தமும், ருத்ரஶப்தமும், பிரம்ஹஶப்தமும் ஒருபொருளையே பிரதிபாதிப்பனவாகிச் சைவேதரஸித்தாந்திகளுக்குத் தூரமாய் விடும். இந்தமூன்று ஸ்ருதிகளும் சைவபரத்வவாசகங்களாகவே ஸித்தித்தலால் தந்திரிகதங்களாகிய ஸித்தாந்தங்கட்கே அவைதிகத்வம் ஸம்ப்ராப்தமாகும். சிவருத்ர பதங்களைப்போலாது பிரம்ஹபதம் ஆத்மவாதிகளுக்கும், பாஞ்சராத்திரிகளுக்கும் விசேடவினியோகமாமெனின், அதுவுங்கூடாது எங்ஙனமெனின், சிவருத்ரஶப்தங்களிற் சேர்ந்திருப்பதுபோல் விஷ்ணுவாதிபதங்களோடு ஏவகாரஸம்பந்தமுண்டாக வில்லையாகையால், ஏவகார ஸம்பந்தத்தைப்பெற்றிருக்கும் பிரம்ஹசப்தம் வைஷ்ணவம், அல்லது வேறு எந்த ஸமயங்களுக்கேனும் விநியோகமாவதெங்ஙனம்? (நாராயணபரப்ரம்ஹ) என்றது முதலிய சுருதிகளால் நாராயணருக்குப் பிரம்ஹத்வம் பெறப்பட்டதெனின், பிரம்ஹஸம்பந்தத்தைப் பெற்றபொருள்களையெல்லாம் பிரம்ஹம் என்று லட்சணையாற் சொல்லுவதுண்டாகையால், விரோதமில்லையென்றறிக. விளக்குமுறிந்தது என்கையில் விளக்கின் ஸம்பந்தத்தைப்பெற்ற விளக்குத்தண்டுமுறிந்தது என்று லட்சணையாற்கிரகிப்பது உசிதமானபடியறிந்திடுக. நாராயணன் பரப்பிரம்ஹம் என்பது கொண்டே நாராயணனுக்குப் பிரம்ஹம் வேறென்பது தொனிக்கின்றது. இதுபோலச் சிவன்பரப்பிரம்ஹம் என்று வேதத்திற் சொல்லப்படவில்லை. பிரம்ஹம் சிவனுக்கு வேறாகாததொன்றாகையால் அன்னம்பிரம்ஹம், பிராணன் பிரம்ஹம், என்பனவாதி பிரயோகங்களாலுமறிந்திடுக. சிவமே பிரம்ஹமும், பிரம்ஹமேசிவமுமாகையால், நாராயணன் பரப்பிரம்ஹம் என்றபடி சிவன் பரப்பிரம்ஹம் என்றுவது;

என னும

பிரம்ஹம் சிவம என்ருவது பிரஸ்தாபிககவிடமில்லை. அஹம்பிரமஹம, அஹம ஶிவம் என்று சேதனனுககு அநுஸந்தானமுணடாயிருபபதுபோலவேயன்றோ நாராயணுதிஸமஸ்தமானவாகட்கும பிரமஹதவம, அலலது சிவதவம் சாஸ்திரஙகளிறகேட்கபபடுகினறன? ஆதமாவே பிரமஹம, அலலது ஆதமாவே சிவம என்றுமபிரயோகஙகளுண்டாகையால ஆதமவாதிகளுககும லடசணையால் பிரமஹதவம உபசரிககபபட்டிருககினறது. பிரமஹம் எனபதறகு வேதம, வேளவி, மநதிரம, பிரமன, விஷ்ணு, அகனி, சூரியன, சநதிரன, முனிவா, முததி, ஈசனெனனுமபொருள்க ளுணடாயிருததலால மேறகூறிய லடசணையே அமைவுடைதது சிவனுடையநாமஙகளில(பசுபதி பரமன)எனவும (நாதனறறபரன) எனவுமபிரயோகஙகளிருககினறமையால (பரமன-தறபரன) எனபது பஙகஜதிருடடாநதபபடி ரூடிநாமஙகளாகவமைநதன. பசுக்களிற்றலைமைபெறற விஷணுவுககே பிரமஹம எனனும பெயா நிலலககாதபோது எனைய ஸாமானய பசுககளுககு அநதபபிரமஹம எனனுமபெயா ஸொநதமாகும என்று பாராடடும ஆதமவாதிகளுடைய கதி யெனனுமெனபதை விஸ்தரிககவும வேணடுமோ? தேவியென்றும், பகவதியென்றுஞ சிவஶகதிககு நாமஙகளுண்டாயிருத்தலையோசிக்கையில சகதிமானுகிய சிவனுக்குத தேவன என்றும, பகவன என்றும முறையே நாமஙகளுரிமையென்பது விதிதிககின்றது. ஸரஸ்வதி, லட்சுமி யென்பவாகளுககு அந்தப்பெயாக ளுண்டாகாமையால, அவர்களையபத்தினிகளாகவுடைய பிரமன விஷ்ணு என்பவர்களுக்குத தேவன், பகவன் எனனும பெயர்களொருபோதுமுண்டாகா. இப்படியேயன்றோ (பிராம்ஹீ) என்று பிரமஹத்தின் ஶக்தியாதனேக்கிச் சிவஶக்திககோா நாமமுண்டாயிருக்கினறது? (பிரமகதிழநதி) என்று பார்வதியா

ருககே திராவிடத திருநாமமுணடாயிருததலையுஙகணடு
நாஞறு புறசசமயிகள வீணகூதாககமிடுதல அவாவினை
யாய முடிநதது. "బ్రహ్మాసాహేశ్వరశ్చైవ" என்று பிராட்டி
யினது திருநாமஙகள அமரஸிமஹாதி கோஸஙகளிற
படிககபபட்டிருததலையுங கணடுதெளிக. இநதப் பிரஸி
ததததால, பிரமஹமெனப தொருபொருள சிவனையன
றி வேறுகிடையாதெனறு கிசசயிககபபட்டது. இவவு
ண்மைதேராது பிரமஹமவேறு, சிவமவேறு எனறு சா
திப்பார்களெனின, சிவஸபதததால நாலாவது பொரு
ள வேதததிற றொனிககபபட்டதுபோலப பிரமஹஸப
தத்தால ஐந்தாவது பொருளொனறு தொனிககபபடல
வேண்டும. அஙஙனமிலலாமையால நாலாவதுபொரு
ளாகத் தொனிககபபட்ட சிவஸப்தததுககே பிரமஹ
ருதரஸப்தஙகள பரியாயஙகளாகி நிலையுதல பெறும.
நாலாவதுபொருள் சிவமென்றுலும, ருதரனெனறுலு
ம, பிரமஹமெனறுலும ஏகாரததததிலேயே பரிவஸான
முண்டாவதால சைவேதரமாரககஙகளுககு அவை ஸா
தகமாகமாட்டா. இநத நாலாவதுபொருளை (ஸாவைஸ்வ
ர்யஸமபந்நஸ்ஸமபு:) எனறு சமபுசபதததால நிருபண
ஞ்செயது பிரமஹவிஷ்ணு ருதராகளை நிஷேதிததிருககு
ஞ சுருதி பரியாலோசனையாலும உண்மை நிலையுதல
பெறும. இஙகே பெறபபட்ட சிவஸமபுருதரபிரமஹ
ஸப்தஙகளேயனறி, ஈஸ-மஹேஸ-பரமேஸ ஸபதஙக
ளும், ஈஸ்வர-மஹேஸ்வராதி ஸபதஙகளும ஒருபொரு
ளையே பிரதிபாதிதது விஷ்ணுவாதிகளுககு விஷயமாகா
மையால, யாவும சைவஸிததாநதிகள பரமாகவே முடி
நதன. "శంభురీశః పశుపతి శ్శివశ్శూలిమహేశ్వరః" எனவும, "ఈశ్వ
రశ్శర్వఈశాన శ్శంకరశ్చంద్రశేఖరః" எனவும், போநத நிகணடு
வசனஙகளாலும உண்மைகணடடஙகுக. இப்படிவிசாரி
ததறியாத நிமூடர்கள ஸ்ரீருதரவாசகததாறபெறபபட

எ ௯ ஹு ம

டபொருள் குணமூர்த்தியென்றும்,வ்வேயவாசகங்களாற் பெறப்பட்ட பொருள் நிர்க்குணப்பொருளென்றுங் கத்தியமூர்நிறபா. அந்த சோதனைதையுந் தொலைவிப்பாம (ஏக்யேவருத்ரோநத்விதியாயதஸ்தே) என்று இதரவிவசசே தமுண்டாகக் கூறினமையால், இதுகுணருத்ரபரமாதல கூடாது குணமூர்த்திபரமாகக்கொண்டால, ஏவகாரத்தால நிர்க்குணப்பொருளுக்கு அபாவமுண்டாய விடும குணருத்ரனை விசாரிக்கையில, பிரமஹ விஷ்ணுக்களோ டு சேர்ந்து மூவராக வெண்ணப்படுவதால மூன்றுவது மூர்த்தியாகவே நிச்சயிக்கப்படுகின்றனா. மூன்றுவது மூர்த்தியாகிய குணருத்ரனையே ஷை சுருதியாற கிரகிக கிறபோது (சதுர்த்தமமந்யந்தே) என்ற ஸ்ருதிக்கு என்ன கதிதேடுவது? மூன்றுவதுக்குமேலில்லையென்றும், நாலாவதொன்றுண்டென்றுஞ் சுருதிகள விரோதித்துக கூறுவாகையால, ருத்ரவாசகத்தாற கூறிய சுருதியைக குணமூர்த்திபரமாகக கிரகித்த மூடாகூறறு முறறுங கண்டிக்கப்பட்டது. பிரமஹ விஷ்ணுக்களாகிய குணமூர்த்திகளேச சுருதிகள பிரதிபாதிக்குமாபோல குணருத்ருக்கென்று சுருதிகள தனித்தனி வேண்டப்படா. நாமரூபங்களால துரியமூர்த்தியோடு ஸாமயம்பெறறிருப்பவராதலால, துரியமூர்த்திக்குரியன யாவும அவருக்குப சரிக்கப்படுமெனக. விஷ்ணுவாதிகளுக்கும பரமகாரணத்வ முபசாரமேயாகையால, உருத்திரரிடத்தில் யாம காட்டிய நியாயம ஸாமஞ்சஸமேபெறறது. உபசரிக்கிற காலையிலும பிரமனிலுயர்ந்தவா விஷ்ணுவும, விஷ்ணுவிலுயர்ந்தவா உருத்திரரும எனபது இனிதுபோதாலால, அதயுதகாஷமூர்த்தியாகிய உருத்திரனைத் துரியமூர்த்தி ஸ்தானத்திற் கொள்ளுவதிலுந் தவறுண்டாகாது. விஷ்ணுவினுடைய கறுப்புமயிரா லுண்டான கிருஷ்ணனேயும், வெள்ளைமயிராலுண்டான பலராம

னையுமே அம்ஸமாத்ரனாக்கி ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவாகச் சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகையில், அநேகவித ஸாம்யத்தை யடைந்திருக்குங் குணருத்ரனைத் துரியமூர்த்தியேயாக வுபசரிப்பதி லென்னதாழ்வுண்டாகும்? துரியருத்ரருக்கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதந்தெரியவேண்டின், உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாகப் பிரஸ்தாபிக்கு மிடங்களில் உத்கர்ஷமெல்லாந் துரியருத்ரபரமாகவும், அபகர்ஷமெல்லாம் ஏனையருத்ரபரமாகவுங் கொள்ளவேண்டியதென்று பராசரபுராணத்தில் வியவஸ்தையுண்டாக்கக் கூறியிருப்பதே போதும் "యాఽపకర్షో హరేఃకృష్టః శాంభవేష్వఖిలేషుచ । పురాణేషుహరేస్సాక్షా త్స్వాంశభూతస్యసత్తమ । వైష్ణవేషుపురాణేషు యోఽపకర్షస్తుదృశ్యతే । రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య విభూతేరేవకేవలం । ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతేశాంభవేషు చ । రుద్రస్యాస్యాస్వరూపేణముఖ్యత్వాత్తనాపిచ । ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతేవైష్ణవేషు చ । అస్యాత్మత్వాత్స్వయంవిష్ణో ర్నస్వరూపేణసత్తమ" என்னும் வசனமே அதுவாகையால் யாம் விசேஷித்துரைப்பது அவசியமன்று. இந்தவசனத்தால் துரியருத்ரருக்கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதம்வெளிப்பட்டமையால், இப்படியே முழுதுங் கொள்ளத்தக்கது. வீரபத்திரர் தக்ஷயாகமழித்ததும், சர்பமூர்த்தி நருஸிம்ஹத்தை யடித்ததும், பைரவமூர்த்தி பிரமஹசிரச்சேதஞ்செய்ததும், விஷ்ணுவினது ரக்தபிக்ஷையேற்றதும், வாமனனது முதுகெலும்பை யுடைத்ததும், கணபதி மத்ஸ்ய வராகமூர்த்திகளைக் கர்வபங்கஞ்செய்ததும், ஸ்கந்தர் கூர்மத்தின் குடிகெடச்செய்ததுமாகிய வுத்கர்ஷங்கள்யாவும் துரியருத்ரபரமாகவே சாஸ்திரங்கள் விதந்துரைக்கும். அவதாரங்களில் நடந்த மஹிமையெல்லாம் மூலவிஷ்ணுபரமாகவே சாஸ்திரங்கள் விதந்தபடி. இந்தப் பிரவசநவிசேஷத்தால் துரியருத்ரர் வேறு, குணருத்ரர் வேறு எனவும், ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தால் ஜகத்காரணத்வநிரூபணஞ்செ

என னு ம
ய்யுஞ சுருதிகருத துரியமூாததியே விஷயமெனவும்,
பிரமஹ சிவவாசகஙகளால பெறபபட்ட சுருதிகளுக
கும, ஸ்ரீருதரவாசகத்தாற பெறபபட்ட சுருதிகளுககும
பேதஙகிடையாதெனவும, ஷை பிரமஹசிவவாசகஙகளா
ல்வெளிபபடடசுருதிகள நிாகுணய்பொருளுககே விஷ
யமெனறது ஸாவாபததமெனவுஞசாதிககபபட்டது

ஆயின், வேதாதிகளில நிாகுணபபிரயோகமுண
டாயிருபபதறகு எனனகதியெனின, மாயா ஸமபநத
மாகிய திரிகுணரஹிததவமென்பதேயாம. குணசூனய
மாயிருபப தொருபொருள நாலாவது பொருளாகுகை
யில, அதறகு நாமரூபஙகளும, அவைகடகேறற விவ
காரஙகளுங கூடாவாகையால், ருதரன் - சஙகரன் என
பனவாதி நாமஙகளும, உமாஸஹாயதவம - நீலகண்ட
தவமிதயாதி ரூபஙகளும, அவைகளுககேற்ற விவகாரங்
களுங கூடுமெனப தென்னையெனின, "పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ
శ్రూయతే। స్వాభావికీజ్ఞానబలక్రియాచ" என்ற சுருதி பரியாலோ
சனையால அது விளஙகும. ஒருபுருஷனது கையும,
கையினிடததுககோலும அந்தப புருஷனுடைய அபி
ன்ன சகதியும, பின்ன சகதியுமாகக கொளளப்படும
அபின்ன சகதியைத தாதாதமிய சகதியென்றும், பின்ன
சகதியைப பரிகரஹ சகதியென்றும பதிநூலகளுணாக
கும. ஒருவன் மறறொருவனைக கையாலு மடிக்கலாம,
கையிலுளள கோலாலு மடிககலாம. இநத நியாயபரி
யாலோசனையால பரமேஸ்வரனுககுப் பரிக்ரஹசகதி
மாயையும, தாதாதமியசக்தி ஞானமு மெனவறிவது
விவேகிகள் ஸமமதம். ஞானந்தானே சித்தென்னும்
வேறு நாமததைபபெறும. அதனால், அநத ஸக்தியை
ஞான ஸகதியென்றும, சிறசக்தியென்றும் விவேகிப
பர் மேலோர். ஷை சித்தை முதலாகவுடைய முதல்

ஸத்தென்று சொல்லப்படும். ஷை ஞானம் என்பதை யே ஸ்வரூபசத்தியாகவுடைய பரமன் அந்த ஞானமே திருவுருவாகச் சகளீகரித்தலாலன்றோ அவனைச் சித்கனமூர்த்தி யென்று வேதாதிகள் கோஷிக்கின்றன? ஞானகனமும், மாயாகனமுமாகத் திருமேனிகள் கேட்கப்படுகையால், ஞானமாகிய சித்கனத் திருமேனி துரிய ருத்திரருக்கும், மாயாகனத்திருமேனி குணருத்திரருக்கும் அமையும். இந்த விசாரத்தால் நிர்க்குணப்பொருளுக்கு எப்படி நாமரூபவிவகாரங்க ளுண்டாகலாமென றெழுந்த வினாக்கள் நசித்து விட்டன (சாயமோ மாயை யன்று காண்பது சத்தியஞானம்) என்ற பிரமாணத்தாலு மறிந்திடுக. இவ்வுண்மைதேராது பரனுக்கு உருவமுண்டென்றால், அதனை யுபாதியென்றுகூறி அருவமே நைஜமென்றும், ரூபமில்லாதபடியே குண விவகாரங்களுங் கிடையா வென்றுஞ் சாதித்து அலக்க ணுறுவார்க்கு இன்னும் அறிவுறுத்துவாம் (உலகின்ற பதார்த்த மெல்லா முருவமோடருவமாகி, நிலவிடுமொன்றொன்றின்றி நிலைபெறலங்ஙனிலையே போல, வலகிலா வறிவன்றாய மருவமே யெனினாயாது, குலவிய பதார்த்தத்தொன்றாயக் கூடுவ தறிக்கிடாயே) என்ற தெய்வவுரையால் அருவம், உருவம் என்னும் வேறுபாடுகளாக மாயாகாரிய பதார்த்தங்கள் விளங்குமெனவும், பரனை அருவமென்னில், அந்த மாயா பதார்த்தங்களிலொன்றாய விடுவனெனவும் வெளிப்பட்டது. இதைப் பரியாலோசிக்கையில், உருவத்தைப் போலவே அருவமும் தோஷக்ரஸ்தமாகி யொதுக்கவேண்டி யிருப்பதால் உருவம், அல்லது அருவம் என்பதுகொண்டே பரனுக்குயாவு தாழ்வுகள் கூறுவது கூடாதெனவும், அத்திருமேனிகளுக்குக் காரணப்பொருளை விசாரிப்பது கொண்டே அவ்வுயாவு தாழ்வுகள் விதிப்பது கூடுமெனவும் ஏற்படுகின்றது. குண ருத்திரருக்கு மாயையில் உருவாதிமூன்று திருமேனிகளும், துரிய ருத்திரருக்குச்

என்னும்

சிற்சத்தியில் உருவாதி மூன்று திருமேனிகளும் உண்டாவதால் உருவந்தாழ்ந்தது, அருவமுயர்ந்தது என்று கூறுந்தூாவாதம் நிரஸ்தமாயவிட்டது. மாயையி லுண்டான திருமேனிகள் தாழ்ந்தனவும், சிற்சத்தியிலுண்டான திருமேனிகள் உயர்ந்தனவும் என்றறியத்தக்கது. இப்படியே மாயாகுணம், ஞானகுணமாதிகள் கொள்ளப்படுமாகையால், இந்த ரஹஸ்யந்தெரியாமல் நிர்க்குணம் என்றமாத்திரத்தானே ருத்ராதிநாமங்களும், உமாஸஹாயத்வாதிரூபகுணங்களுந் துரியமூர்த்திக்குக்கிடையாவென்றுாளையிடுவது தொலைந்துபோயிற்றெனக. இன்னு மிதை விஸதரிக்கில் குணருத்ரா சேதனாகளில் துலயரும், துரியருத்ரா பதிப்பொருளுமாவா சேதனாகளுக்கு அவரில விஜாதிகமான மாயையிற்றருவாதிகளுண்டாகும். பசுபதிக்கு அங்ஙனமன்று சேதனாகளிலொருவனைக்கொண்டொருவருக்குப படாகமைமுன்னிலைகளாற பெருமானுபகரிப்பதுணடாகையாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுருத்ராதியாகள காரணகாததாக ளாயினா? உபகாரத்தைப பெறுஞ்சேதனாகளும, உபகாரத்தைத் தருஞ்சேதனாகளுமாக ஜீவகோடிகளையும, திரிமூாததிகளையுங்கொளவதே மரபு. உபகாரத்தைபபெறுவிபபவரும், உபகாரத்தைத்தருவிபபவருமாகப பதியைக்கொளவதுமன்றோ மரபாயமுடியும? இப்படி யுபகரிக்கும் பசுபதிக்குண்டான திருமேனி ஆத்மாக்களிட மன்றேசுரந்தவருளகாரணமாகப் பொனனே பூஷணமாகததிரிந்தது போலவும, ஜலமேஆலங்கட்டியாகத் தடித்ததுபோலவுஞ்சேரந்தென்றும். இவவுணமைபறறியேயன்றோ சிவனகொண்டதிருமேனியை அருட்டிருமேனியென்றுஞ் சைவநூலகள் கூறுகின்றன? அவ்வருளெனபதும சக்தியைவிட்டொருமூதலன்றாகையால அதனை அருட்சக்தியென்று கூறுவர் மேலோா. இந்த விசாரத்தால் துரிய

மூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரபிரயோஜனார்த்தமும், குணமூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரபிரயோஜன ஸ்வபிரயோஜனார்த்தங்களுமென்று வெளிப்பட்டது. குணருத்ரர ஸருஷ்டிஸ்திதி லயங்களாகிய பரபிரயோஜனத்தின்பொருட்டுத் திருமேனிபடைத்தாராகையால் யாமகூறியது ஸாமஞ்சஸமாயிறறு. இந்தவுண்மை முடிவால குணருத்ரர், துரியருத்ர ரிவர்களுடைய திருமேனிக ளிலக்கணமும், இன்னோர முறையே குணமூர்த்தியும், நிர்குணமூர்த்தியுமாகிய பண்பும், நிர்க்குணம இனைய தென்பதும வெளிப்பட்டமையால, இம்மட்டிலேதே நிறுத்தி மேலாசங்கையுண்டாகும வழியையு மடைப்பாம

மாயாகனமேனியும், மாயாகுண விவகாரங்களுந் துரியமூர்த்திக கில்லையென்றும், அவருக்குச சித்கன மேனி யித்யாதிகளே கேட்கப்படுமென்றுஞ் சாத்த சைவஸித்தாந்திகளைப போலவே பாஞ்சராத்ரிகளுங் கூறுவது கூடாதோவெனின், கூடாது! கூடாது!! எங்ஙனமெனின. விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸத்வமூர்த்தியென்றும, நாலாவது மூர்த்தியொருவர் கிடையாதென்றும பாஞ்சராத்ரிகளே கூறுவதாலும், அவரைத் தாமஸமூர்த்தியென்று மேலிட்டதில் யாம பிரஸங்கித்திருப்பதாலும், குணமூர்த்திக ளி லொருவராகிய அவருக்குச சிறகனமேனி யித்யாதிகள அங்கீகரிக்கப்படா. அந்தப பாஞ்சராத்ரிகள (நிர்க்குணரூபத்தத்துக்கு) "அகிலஹேயப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபஞய, ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கலயாணகுணகணபூஷிதஞய்" என்று தத்வத்ரயமுதலியவற்றில விவரணங்கூறினோரேனும அவைஸாமஞ்சஸமாகா வெனபதை நிரூபிப்பாம். (వాసుదేవః పరాప్రకృతిః) எனறசுருதியால வாசுதேவனே பிரகிருதியென்று வெளிப்பட்டமையால, அவன

எனறும

பிரகிருதி யதீதனுதல் கூடாது. கூடாதபோது ஹேயகு ணாஹிதன் எனபது ஸித்திககமாட்டாது. வாசுதேவ னுக்கு அதிகாராகிய குணருதரருககே மாயையைக கடப பது கூடாதபோது அவவாசுதேவனை ஹேயகுணாஹி தன் என்பது எஙஙனஙகூடும? வாசுதேவனைபபோலவே குணருதரரும மாயாசபளிதராகுகையில, எஙஙனே கு ணருதரர அதிகாரதல கூடுமெனின, பனறியைபபோல வே பசுவும, பஞசமனைபபோலவே பிராமஹணனுந தேகஙகளைத தாஙகினகாலததும முறையே அவறறின முரதமயஙகளைப பகுததறிவதுணடாகையால, யாம கு ணருதரருககுக கூறியவுத்காஷம தாழாது விஷ்ணுவை ய்போலவே குணருதரருஞ சீவைகதேசியாகிறபோது விஷ்ணுவுககுச சநநமரணஙகள கேட்கபபடடபடியே அவருககு முணடாகாவோவெனின, ஒருககாலு முண டாகா. எங்ஙனமெனின, பசுககள பரிபாக முதிரசசிகா ரணமாகவே யுயாநத சநமஙகளையும, அதிகாரஙகளை யும, ஞானமோக்ஷஙகளையு மடைவ துணடாகையால, பசுபதியாகிய ஸ்ரீருதரஸாமயததை யடைநத வோா ஜீவன மீண்டுங் கீழிடடபிறவிகளில வநதுழலாது. அப படியே பதியினது திருவடியினபததையடைந தனுபவி யாநிற்கும். அநதருதரபபிராபதியின கீழிட்ட விஷ்ணு வாதிகளுககுச சநநமரணமுணடாதல கூடும. உயாநத பரிபாகம ஸித்தியாமையால. நேற்றுமுநதாநாள நாய, நரிமுதலிய சங்மஙகளைத் தாஙகியிருநத வோாஜீவனு னே இனறுநாளைகளில் விஷ்ணுருதராகளாக அதிகாரத தைப பெறககூடுமாகையால, அஙஙனம பெறுபவர்க ளில விஷ்ணு ஜநமததிலிருநது ருதரஜநமததையடைவ தும், ருதரஜநமததிலிருநது ஜநமநாசம் பெறுவதும ஸிததிககும. இநதஜநமஙகளில விஷ்ணுவாக விருந்து அதிகாரததை நடததவேண்டிய காலவரைககுள் இடை

யிலுண்டாகு மபராதததால பலபிறவிகள ஸம்பவிதத லுஙகூடும. அபபடிப பிறநதிறநது முடிநதவுடன் பழை யபடியே விஷ்ணுவாகிச சிவபபிரஸாத விசேஷததால ருதரஸ்தானததை யடைநதாலு மடையும. அலலது கீழிடடஜநநஙகளிலபராதமிருநதியால வநதுழனறாலுமு ழலும உருததிரஸதானததை யடையுமவரையுமே இவ் வஸஙகததஙகள கேடகபபடும. அநதருதராதிகார விததி யநநதரம பாசததுககு வலிவுகுனறிவிடுவதால, அவவ திகாரம நடைபெறறு வருஙகாலதது ஒரபராதமும உணடாக விடமிலலை. அலலாமலும, சிவதயானமதிகரி ததலும மேலிடடதிற பிரஸதாபிததோமாகையால, உத் காஷமேயனறி அபகாஷபபிரஸஙகததுக கிடமேயிலலை விஷ்ணுவுககு உருததிரபபிராபதியுணடாவதைமேலிட டதில ஸ்ரீ ஜஞானஸமபநதவளளல விஷ்ணுவுககுச சிவ ஸாரூபயஙகொடுததததையாம பிரஸஙகிததிருபபதாலும றியலாம. ஸ்ரீருதரஸாமய மடைநதபினனா ஜீவஸபதப்பி ரஸஙகம உசிதமபெறாது. அதைவிரிபபாம பசு எனபது பாசபததபபொருளேயனறோ? பாசததோடுவிலகியவழி அபபசுவெனனும பெயா கூடாதனறோ? அநதபபாசம் நிததியமாகையால அநிததததையடையாதாயினும, அத ன சகதிகுனறும. சகதிகுனறிவிரவுதலால பாசமிருககிற தெனறாவது, இல்லை யெனறாவது சொலல முடியாது இருககிறதெனறு சொலலமுடியாமையால, பசுவென் றுசொலவதிற் பினனிடவேண்டியிருககினறது. இலலை யெனறு சொல்லமுடியாமையால, பதியென்று சொல் வதிற பின்னிடவேண்டியிருககினறது. இந்தவிலககணத் தை நோககியேயனறோ குணருதரைப் பசுவாக்கததிற படித்ததோடு பதியாகவு முபசரிததிருககினறனா பூா வீகர்கள்? விஷ்ணுவாதி கீழிடடவதிகாரஙகளில் பாசக்ஷ யமுண்டாகாமையால பதியென்னு முபசாரம பலிஷ்

என்றும

டம் பெறாது. ஆண்டும ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளென்னுமதிகா ரசத்திகள் அதிஷ்டித்தலால ஒருவாறு காரணத்வநிரூபணஸமாததனங கூடும. இதை மேலிடங்களில யாம பிரஸ்தாபித்திருப்பதானாலுங கண்டுணர்க. உருத்திரரிடங்கழுங் கிருத்தியங்களும பரனையன்றிநடவாமையால ஜகஜ்ஜநமாதி பரமகாரணத்வம துரியமூர்த்திகேயன்றி யேனையோர்க்குபசாரமெனபதி லொருஸந்தேகமுமின்று. சிவரகள பஞ்சகிருத்யஞ்செய்யாரகளெனவும, அன்றோ சிவாநுபவமொன்றினுக்கே யுரியவாகளெனவுஞ் சைவநூலகள கூறுமுண்மையு மிதனானே விளஙகும. ஆதமாகளுக்கு மலநிவிர்த்தியுண்டாகின்றமையால, சிவஸமாநத்வ முண்டாகிச சிவனைப்போலவே பஞ்சகிருத்யஞ் செய்யாநிற்குமென்னுஞ் சைவைகதேசிகள பட்சமு மிதனால் நிரஸனத்தைப பெறும. இருளினின்றும விலகியகண்ணானது கதிரொளியையன்றித தானே யொரு பொருளைக காணவும, மற்றொன்றுக்குக காட்டாக நிறகவுமாகிய தன்மை யெய்தினலலது பாசநீங்கிய பசுவுககுப பஞ்சகிருத்யத்தை ஸ்வதந்திரமாகக் கூறுதலகூடாது. ஸாமயம், அலலது ஸமானம எனபதனுடைய விலக்கணத்தைத துரியருத்ரருக்கும், குணருத்ரருக்கும யாம் காட்டிய ஸம்பந்தங்களே பிரகாசிப்பிக்கும். அந்தக குணருத்ரர் முகதியடைகிறபோது ஸாரூப்யாதிஸாம்யாதிசயமொழிந்து ஸாயுஜ்யஸாமபிராஜ்யமெய்துவர். இவவுண்மைகளை யறியாது ஸமானவாதங்கூறி அலக்கணுறுதலும் அஸாமஞ்சஸமாய முடிந்தது.

இது காறுஞ்செய்துவந்த விசாரத்தால மூன்று மூர்த்திகளும, துரியமூர்த்தி யொருவருமாக நாலுமூர்த்திகளே வெளிப்பட்டனர். இவர்களில முதன் மூன்று மூர்த்திகளுக்கும ஸ்ருஷ்டியாதி மூன்றுகிருத்யங்களும, துரியமூர்த்திக்கு அம்மூவருடைய அந்தராத்மாவாயிரு

ந்து அவாகளுடைய கிருதயஙகளை நடைபெறுவிககுங் கிருதயமும பிரவிருததிககினறன. இஙஙனமாக, பஞசகி ருதயஙகளைப்பறறிய பிரஸ்தாபம மேலிடடதிற செய்த தெனனையெனின, ஸ்ருஷ்டியாதிமூனறுகிருதயஙகளோ டு திரோபவாநுகரஹஙகளை சோநது பஞசகிருதயப பிர ஸஙகமுண்டாம. இவவிரண்டு கிருத்யஙகடகும மஹே ய்வர ஸதாசிவமூாததிகள காததாகளாவா இவவிரண் டுமூர்ததிகளுந் துரியமூாததிககு வேருனவரலலா துரி யமூாததியினுடைய சிதகளுமமஙகளென றறியததகக து நாலாவதுமூாததியெனறும, துரியமூாததியெனறு ந தனிததனி மஹேய்வரனையும, ஸதாய்வமூர்ததியை யுஞ் சொலலலாம இவவிரணடு மூாததிகளுநதுரியமூா ததியே யாகினறமையை அவாகளுடைய கிருதயஙகளே சானறுகூறும எஙஙனமெனின, பிரமஹா ஸருஷ்டிககி னறவா. விஷ்ணுமூாததி ரகூஷிககினறவா. உருததிரா ஸம ஹரிககினறவா. இமமூவாகிருதயஙகளும ஜடமாகிய தநு வாதிகளிடததனறிச சிததாகிய ஆனமஸமபநததததைப பெறறில. திரோபவாநுகரஹஙகள ஜடததுக கலலவெ னபதனுல, ஆதமாவுககென்றே விதிககின்றது. ஆத்ம நாதராகிய துரியமூாததிககனறி ஆதமலாபததைச்செய தல கூடாதனறே? ஆகவே, ஆதமலாபஙகளாகிய திரோ பவாநுக்ரஹஙகளைச செயயுங காத்தாககளை யெவராகக கொள்வது? ஆத்மநாதராகிய துரிய மூர்ததியில வேறு காதவரொனபதே நிசசயம். இதற்கு வேதஸம்மத முண் டோவெனின், வேதததுக்குஞ் சிவாகமததுககும பேத மினமையை ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகள வசனததாலும், அந நத யுக்தியநுபவஙகளாலும யாமபிரவிததது செய்திரு ககின்றேு மாயினுஞ் சிவாகமங்களிறபடிககபபடும் பஞ சகிருதயததையும, பஞசகாததாககளையும ஈண்டு உப நிஷதது வாயிலாகவேபிரகாசமபணணுகினறேும். பஞ

எ ன னு ம

சப்பிரமஹோபநிஷததில, "పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృహత్ । పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితః" எனவும, "పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వతేజసా" எனவும் போநதவசனஙகளால ஸ்ருஷடிமுதலிய பஞசகிருதயஙகளுககு நியமனஞ செயபவரும, பஞசபிரமஹஸ்வரூபரும, பெரிதானரூபமுளளவரும, பஞசரூபமாகினற பிரமஹா முதலாகிய பஞசகாததாககளையுந தமமிடததிலுபஸம ஹாரஞசெயது ஸ்திரமாக விருககினறவரும, பிரமஹ ஸவரூபஙகளாகும பஞசமூாததிகளுககு அதீதருமாகத தமது தேஜஸ்ஸினாலே விளஙகிக கொணடிருபபவரு மெனறு ஸ்ரீபரமேசுவராதனமை பிரஸஙகிககபபடடது. இபபடி விசாரியாமையாறறனறோ, வேதததில பஞ ச கிருதயஙகளையும, அநதக கிருதயகாததாககளையுஞ சொனனதிலலை யெனறு பாஞசராததிரிகளும, சிலஸ மாாததபோலிகளுங கததியழுது காலமபோககுகினற னா? இனனும விரிககிறபெருகும

மேலவிசாரததால பாஞசராததிரிகள்கூறும நிரக குணலடசணததையும, இடையில ஸநதாபிததசிலமுக கியவிஷயஙகளையும வியவஸ்தையுணடாகப பரிஷகரித தோமாகையால், இனிப பிரமஹவாதிகளென்றுதமமை க்கொண்டிறுமாககுஞ சூனயவாதிகள கூறும நிரககுண லடசணததையும விசாரித்துப் பரிஷ்கரிபபாம. இவாக ளே வேதாநதவாதிகளெனறும, அதவைதவாதிகளெனறும் உலகததை வஞசித்துத் திரிகினறவர்கள. இவாகள ஆதமாவேசிவம், அலலதுபிரமஹம எனறுகூறுவார்கள. அந்தப்பிரமஹம ஏகமேயன்றி இரண்டாவது பொருளி லலையென்றுஞ சாதிப்பாாகள். அதவைதம என்பதறகு ஏகமென்பதே அவா ஸித்தாநதத துணிவு. இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கும் அவா மதத்திற் பிரஸ்தாபங

கூடாமையால குணம, குணததையுடையது என்று துவைத விததியுண்டாவது கூடாதெனபா. பிரகாசம, பிரகாசி எனனுமவை யொனறே யாவதுபோல குணம குணியெனபவை யொனறே யாகுமெனபா பிரகாசம் எனப தொனறும, பிரகாசி எனபதொனறுமாகப பிரிப டாது ஒனறெனபதறகும, இரணடெனபதறகு மிடஙு செயயாமலிருபபதுகொணடேயனறோ (அததுவிதம)என னுஞசொலலுககு வேதததிலிடஙகொடுததது? (பணணை யுமோசையும போலபபழமதுவு, மெணணுஞசுவையுமபோ லெங குமா,மணணுள, அததுவிதமாக வருமறைகளெனறெனனு, தத துவிதமெனறறையுமாஙகு) என்று ஆசாரியாகூறிய வுணமை யுமன்றோ அததுவிதசொருபததைபபிரகாசிபபிததது? அமமாயாவாதிகள ஏகமென்று கூறியபடிக குணிகுண ஙகளை யாம இரணடென்று கூறிறுலொழிய எமமவித தாநதம தோஷததை யடையமாட்டாது. (ஒனறுகாமலிர ணடாகாம - லொனறுமிரணடு மினறுகாமல) என்று சைவ நூலகளில அததுவிதவிலககணம பிரஸஙகிககபபட்டிரு ததலும மேலுணமையைநிறுததும. இதனுல, ஞானம, ஞானத்தையுடைய பொருள எனனுங குணகுணிகளை யொனறே யென்றும, அததுவிதம எனபதறகு ஒனறே பொருளென்றுஙகூறுஞ சூனியவாதம சுருணடுபோய விட்டது. இநதப பிரவசனததால குணசூனயமா யுள ளது பிரமஹம என்றுகூறி, நிாகுண லடசணததை அவலமபிககுந தாமதம நீளசெவியனமதமாகவே முடி நதது. கிரணமிலலாத சநதிரனுவது, சநதிரனையலலாத கிரணமாவது தனிததனியுளவோ? உளவாயினன்றோ ஞானமாகிய குணமிலலாத பிரமமாவது, பிரமமாகிய குணியை யலலாத ஞானமாவது ஒனறையொனற பேட்சியாமல ஜீவிததலகூடும? அபபோதுதானன் றோ ஆநதத துனமதம நனமதமாகும? (வெணடிஙகளுங கிரணமும்) என்று குணிகுண ஸமபநதத்தை மேலோர்

எனனும

பிரகாசிபபித்திருப்பதற்கும் எனன ஸமாதானந் தேடு வது? இப்படி விசாரிக்கையில், சூன்யதவமே நிர்க் குணமென்று லடசணஙகூறும அஸஙகாதமவாதம் சோ மபேறிவாதமெனறே யொதுககபபடும இநதமததவ ாகள் ஜநந மரணபபட்டுழலும பசுவையே சிவம, அலல து பிரமமனனறு கூறுகினறமையாலும், அதறகு ஞான மெனபதைக குணமெனறுகொளளாமையாலும,மாயை யவித்தைகள் இரண்டாவதிலலாத பிரமத்தி லெப்படி யுணடாயிறறெனறெழும் விஞககோப பரிகரிககாமை யாலும, அமமாயை யவிதைதகளான மொததுண்டு ஸுகதுககபோகஙகளோத தமமில்வேருகாதபிரமம அனு பவிககினறது எனபதறகுத தாமே ஸாடசியாக விளஙக லாலும இவாகூறும நிரககுண லடசணத்துககு ஞான சூன்யப்பொருள, அலலது அஞ்ஞானகதபபொருள என்று வியாகயானமுறைபபதே விவேகிகள் ஸம்மத மாகும். இந்த நிருபணத்தால குணருதரர் தனமையும், துரியருதரர்தன்மையும, நிர்க்குண ஸ்வரூபவிசாரமும, அன்னியமத ஸிததாநத ஹேயஙகளும் பிரகாசம பண ணபபட்டமையால், குணருதரனைக காட்டிலும் வேறு ருதரர் கிடையாதெனறும, துரியராகவும், நாலாவது பொருளாகவும் வேதாதிகள பிரதிபாதிககும பொருள் நிருபாதிகமாகி, நீல கணடதவாதி வாணனகளையண்ட யாதெனறுங கததியழியுங கலதிகண்மதங காலைவாரிக கொணடது. வேததில, "సత్యంజ్ఞానమనన్తంబ్రహ్మ" எனவும், "విజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దోబ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దమయః" எனவும, படிக்கபபட்டிருத்தலாலும, "అంగావ్యయాద్యనన్తమాంగల్య గుణగణమహోదధేః పరమపురుషస్య" எனறு ஸ்ரீபாஷ்யததிற பிரவசனஞசெய் திருத்தலாலும ஜ்ஞானகமஙகள விகரஹதேஜோதியா யுள்ளவர் ஸ்ரீபரமேஸ்வரர் என்னும எமது ஸித்தாந்

தம் நிலைதளராது நின்றது. இந்த ஞானமூர்த்தியையும், மாயாகுண மூர்த்திகளையும் பேதந்தோன்றக்கூறுஞ் சில பிரமாணவாக்கியங்களையு மீண்டுத்தரிப்பாம். சூதஸம்ஹிதையில், "ఉమార్ధవిగ్రహాః శుద్ధా త్రినేత్రాశ్చంద్రశేఖరాః। నీలగ్రీవాప రానంద ప్రమోదాత్తాండవప్రియాః। బ్రహ్మవిష్ణుమహాదేవైః రుపాస్యాస్తు గుణ మూర్తిభిః" என்னும் வசனத்தால், உமார்த்த விக்ரஹ ஸ்வரூபரும், திரிநேத்திரரும், சந்திரசூடரும், நீலகண்டரும், ஆனந்தத் தாண்டவ மூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம் குணமூர்த்திகளாகிய பிரமஹவிஷ்ணுருத்திரர்களால் உபாஸிக்கப்படுகின்றார் என்று பெறப்பட்டது. ஈண்டு உபாசகர்களைக் குணமூர்த்திகளென்றமையால் உபாஸ்யனைக் குணாதீதர், அல்லது நிர்குண மூர்த்தியென்று கொள்வது தானே போதரும். நிர்குணப்பொருளாகப்போந்த வுபாஸ்யனை உமாஸஹாயத்வாதி வாணைகளால் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்குச்சூன்யவாதிகள் என்னசொல்வார்களோதெரியாது "ఉమాసహాయంపరమేశ్వరంప్రభుం, త్రిలోచనంనీలకంఠంప్రశాంతం, ధ్యాత్వామునిర్గచ్ఛతిభూతయోనిం। సమస్తసాక్షిం తమసఃపరస్తాత్" என்னுங் கைவல்ய ஶ்ருதியாலுந் துரிய மூர்த்தி யிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. இந்த வுபநிஷத்திற் பிரதி பாதிக்கப்பட்ட பொருளைக் குணமூர்த்தியென்றல் சாலாது எங்ஙனமெனின், அந்தப் பொருளைத் தியானிப்பவன் இருளைக் கடப்பனென்றும், அங்ஙனங் கடப்பிக்குமது ஸமஸ்தஸாக்ஷியும், தமோதீதமுமா யுள்ளது என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் துரியமூர்த்திப்பிரஸங்கமே நிலைக்கும். குணமூர்த்திக்குத் தமோதீதப்பிரஸங்கமும், உபாசகனை இருளுக்குமேற்போகச் செய்யுந்தன்மையுமுண்டாகாமையால், அவனைத்துரிய மூர்த்தியாகிய நாலாவது மூர்த்தியென்றறிவதே ஸத்துக்கள் துணிபாம். "సాక్షీచేతాకేవలో నిర్గుణశ్చ" எனவும், "తేభ్యోవిలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహంసదాశివః" எனவும் போந்த

என்னும்

ஶ்ருதிகளுமன்றோ நிர்குணப்பொருளும், ஸர்வஸாக்ஷியுமாகுந் துரீயசிவத்தின் மஹிமையைப் பிரகாசிப்பித்தன? இத்யாதி வசனப்பிரமாணங்களாலும், மேல்காட்டிய நியாயவிஸ்தாரங்களாலுந் துரீய சிவமே ஜகத்காரணவஸ்துவென்பது இனிது சாதிக்கப்பட்டமையால், நம்முடிச்சூர் முதலியமுத விஷ்ணுபரத்வமும், சிவநிந்தையும் நாயகுலைப்பாகவே முடிந்தது.

இதுநிற்க, அமலூர்தேவி முதலியார் தாமமுத விஷ்ணுபரத்வத்தையறியாமல் யாரோ சிலபண்டாரங்களும், சிலசூத்திரர்களுங்கூடி விஷ்ணுவானவர் சிவன்பாதத்தைத் தேடினாரென்றும், பிரமஹார் சிவன்முடியைத் தேடினாரென்றுஞ் சொன்னதாகப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். பண்டாரம் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்தெரியாது, ஹேயமாக அதை விநியோகஞ்செய்த அப்புலையர் வாய்மதம் மடங்கும்பொருட்டு ருக்வேதத்தி னுண்மையை யீண்டுவிரிப்பாம் "బ్రహ్మావై హంసో భూత్వా, శిరోऽన్వేష్టవ్యః, సహస్రసమా అస్మిన్ బ్రహ్మా, అహం శిరో జానే, త్వమేవ మాతాసి, త్వమేవ పితాసి, త్వమేవ భ్రాతాసి, త్వమేవ ద్రష్టాసి, శ్రోతాసి, కర్తాసి, కారయితాసి, జ్యేష్ఠోసి, శ్రేష్ఠోసి, య ఏవం వేదా, శివసాయుజ్యమాప్నోతి శివసాయుజ్యమాప్నోతి" என்னும் வசனத்தால் பிரமஹாவானவர் ஹம்ஸரூபமாகிச் சிவனுடைய சிரசைத்தேடுகையில் ஆயிரவருஷம் ஆச்சுது அப்போது பிரமஹாதேவர் நான் தேவரீருடைய சிரசை அறியவில்லை, தாயும் நீர், தந்தையும் நீர், உடன்பிறந்தவரும் நீர், பார்க்கின்றவரும் நீர், கேட்கின்றவரும் நீர், கர்த்தாவாயுள்ளவரும் நீர், காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவரும் நீர், மூத்தவரும் நீர், உயர்ந்தவரும் நீர் என்று துதித்தனர். இந்த வுண்மையை யாவன் அறிவானோ, அவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான், சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான் என்று

வெளிப்பட்டது. மேல், "విష్ణుర్వై వారాహంరూపమాస్థాయ, భూమిం విదారయన్ సహస్రం సమా అసన్, సోఽన్వేషణపరో భూత్వా, త్వమేవ మాతాసి, త్వమేవ పితాసి, త్వమేవ భ్రాతాసి, త్వమేవ జ్యేష్ఠోసి, త్వమేవ శ్రేష్ఠోసి, య ఏవం మహిమానం వేద ద్రష్టా భవతి, విజ్ఞాతా భవతి, కర్తా భవతి, కారయితా భవతి, య ఏవం వేద, శివసాయుజ్య మాప్నోతి శివసాయుజ్య మాప్నోతి" என்னும் வசனத்தில் விஷ்ணுவானவர் பன்றி வடிவமாகிப் பூமியைப் பிளந்து செல்லுகையில் ஆயிரம் வருஷம் ஆச்சுது. சிவனுடைய பாதத்தைத் தேடுவதில் விருப்பமுடையவராகிய விஷ்ணுவானவர் தாயும் நீர், தந்தையும் நீர், உடன்பிறந்தவரும் நீர், மூத்தவரும் நீர், உயர்ந்தவரும் நீர் என்று துதித்தனர். இந்தமகிமையை யாவனறிவனோ, அவனே காணுகின்றவனாகிறான், அவனே அறிந்தவனாகிறான், அவனே கர்த்தாவாகிறான், அவனே காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவனாகிறான். இப்படியாவனறிவானோ, அவன் சிவஸாயுஜ்யத்தையடைகின்றான், சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி வேதத்திற் கண்டாகோஷமாக முழங்குஞ் சிவபாரம்யங்களை யெத்தனை முண்டங்களெழுந்து மறைக்கத்தொடங்கினும், அவை மறைந்துவிடுமா? மறையாது! மறையாது!! அம்முடிச்சூர்ப்புலையர் தாம் சூத்திரரினுங் கடையனென்பது தோன்றவே பண்டாரங்களும், சூத்திரரும் என்று பரிபவமுண்டாகப் பேசினர். சதுர்த்தராகிய சூத்திரரை நிந்தித்தமையாலன்றோ நம்முதலியாரவர்களைப் பஞ்சமராகிய புலையரென்று யாம் கொள்ள நேரிட்டது? இப்பெரும்புலையரேயன்றி வேறு புலையர்களும் இவ்விஷயத்தில் சிலகுதர்க்கயுக்திகளைச் சொல்லுவதுண்டு. அவற்றையும் விசாரித்தொழிப்பாம். யஜுர்வேதத்தில், "ఉద్ధృతాసి వరాహేణ కృష్ణేన శతబాహునా" என்றித்யாதிவசனங்களால் விஷ்ணுவானவர் வராஹமாகி நூறுஹஸ்தங்களுடன் பூமியையெடுத்துக்

என்னும

கொண்டுவந்து பூரவபபிரமாணததில நிறுததினர என
வும், "ద్యాహంతేమోమహదహంఖచరాగ్నివాభూః" என்ற சுருதி
யால் விஷ்ணுவானவர ஆதிகூரமமாகி உலகததைதத தா
ஙகுகின்றார எனவும வெளிப்படட வைதிகஸிததாநத
த்துககு விரோதமாக விஷ்ணுவானவர பூமியைபபிளந
து பாதலததிறபுகுநது சிவனபாததைதக காணவிலலை
யென்றது நமபததககதலல வென்றனர. அலலாமலும
உலகததைதயெலலா முணடுமிழநதும, உலகமுழுதையு
ம ஈரடியாலளநதுந தனனுடைய பாததவகிலை விளங
கினிதுதோனறும விஷணுவுககுப பாதலததைபபேதி
ககுந தனமையுண்டாகவிலலை யென்றதும சுததபொய
யென்றனர சிவன்றிருவடியைத தேடியலுததுக காணு
மல விஷ்ணுவானவர சிவனைத துதிதது நின்றார என்று
யாம கூறியதும வைதிகஸிததாநதமே யாகையால, எம
துவைதிகம ஒருவராலும பேதிககபபடமாடடாது. அவ
ரகள காடடிய எஜுரவேதவாககியமும, யாம காடடிய
ருகவேத வாககியஙகளும ஒன்றுககொன்று விரோதத
தை யடைவானேனெனின், அவைகள விரோதியாமை
யை யீண்டுப பிரகாசபபடுததுவாம. யாம காடடிய ருக
வேதததின கருததெலலாம விஷ்ணுவானவர சிவனுடை
ய பாதத்தைககாணுஞ சகதிபோதாதவரெனபதே யொ
ழியப பாதலததைபபேதிககுஞ சததிபோதாதவர என
பதல்ல. அவரகள காடடிய எஜுரவேதததின கருததெ
ல்லாம் விஷ்ணுவானவர பாதலததினகீழும, அணடபி
ததியினமேலும விரவிநிறகுஞ சததியுடையவர எனப
தொழிய, சிவனுடைய பாததைதககாணுஞ சததியுடை
யவர எனபதலல. இநதவுணமையால, வேதஙகளின்கரு
த்து மாறுபடடில இபபடியே விஷணுவானவர உலக
ததை யுண்டுமிழநதாரெனபதும, உலகததை யளநதா
ரென்பதும அவர் சிவனுடையபாததைததேடிக் காண

வில்லை யென்பதற்கு விரோதமாகா உலகத்தைத்தாங்கவும், உலகத்தை நிறுத்தவும், உலகத்தை யுண்டுமிழவும், உலகத்தை யளக்கவும் வல்ல விஷ்ணுவானவர் சிவன் பாதத்தைத் தேடிக்காணவில்லை யென்றது எங்ஙனமெனின், "విశ్వన్నారాయణః" என்ற சுருதியால் விசுவரூபராக வெளிப்பட்ட நாராயணர் "విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః" என்ற சுருதியால் விசுவாதிகராக வெளிப்பட்ட சிவனுடைய பாதத்தையும், மஹிமையையும் அறிவது கூடாது. இவ்வுண்மையை இலிங்கபுராணம், வாமனபுராணம் இதயாதிகளிலும் பிரஸித்தப்படுத்தி யிருப்பதாலும், பிரத்யட்சத்தில (திருவண்ணாமலை) என்னும் பிரஸித்த நாமத்தால் அருணாசலக்ஷேத்திரம் பிரகாசிப்பதாலும் சிவன்பாதத்தை விஷ்ணு தேடியலுத்தாரென்னும் எமது ஸித்தாந்தம் பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. இவ்வளவேயன்றிப் பாஸ்கர ஸம்ஹிதை யென்னும் வேதபாகத்தில் "బ్రహ్మవిష్ణూ రజసాబద్ధవైరావధ్యేత యోర్మధ్యే జ్యోతిర్జాతవేదాః స్థాణూరుద్రస్తిష్ఠన్భువనస్యగోప్తా । దృష్ట్వాస్థాణుముపరమ్యయుద్ధం ప్రతస్థతురంతమస్యాదిదృక్షూ । వరాహోవిష్ణురభూన్మమజ్జభూమౌ బ్రహ్మోత్పపాతఖం మేదినం వమాంశుగృధ్రః" என்னும் வசனத்தால் பிரமஹாவிஷ்ணுக்கள் இராஜஸமேலிட்டுச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இருவருக்கும் நடுவில் ஸ்ரீருத்ரபகவான் அக்னிஸ்தம்பமாகப் புவனங்களை ரக்ஷிக்கும்படித் தோன்றினார். அதைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் தங்கள் சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத் தூரமாய் விலகிவிட்டார்கள் பின்னர் விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப் பூமியிலிருந்து கீழே தேடிக்கொண்டுபோனார். பிரம்ஹாவானவர் பட்சியாகிப் பூமியிலிருந்து மேலே தேடிக்கொண்டுபோனார் என்று வெளிப்பட்டது. இப்படி வேதபாகங்க ளினனுமநந்தமுண்டாகையால், அவைதிக ப்ரேஷ்டர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகள்கூறு நாசத்தை

எ ன ஹு ம

யடைந்தது. இவ்விஷயததில அநதததுஷ்டாகள வெகு
வாகப் பிதறறுவதுணடாகையால, வேறு பிரமாணஙக
ளைத தேடாது வேதஙகளையே யாம பிரமாணமாகததே
டினேம. இநதவிடததில அவர்களுடைய வீண்ஜாலம
செல்லாதாகையால இனி அவாகள வாயைமூடிக்கொண
டோடவேண்டியதே! அநதப் பிரமஹவிஷ்ணுககள் சிவ
னுடைய சிரஸ்ஸையும, பாததகைதயுந தேடிககாணுதொ
ழிகையில், பிரமஹதேவா விஷ்ணுவினிடததிற பொய
பேசியதறகாகவே (பூசையுஙகோயிலும போகவெனறனன)
என்று சிவன்கொடுததசாபமும வெளிபபடடது மாரி,
இருளன், காடடேரி, கறுபபன, மாடன, இரிசி இதயா
தியர்களுககெலலாங கோயிலும பூசையும உலகததிலிரு
ககும்போது திரிமூாததிகளி லொருவராகிய ஸருஷ்டிகா
ததாவுக்குக கோயிலிலலாமற போயவிடடது புதுமை
யேயன்றே? பிரமஹ விஷ்ணுக்கள சிவனைத தேடினர்க
ளென்பதற்கு இதுவுமனறே ஸாடசியாகினறது? பாஞ
சராததிர ஸித்தாநதப்படி விஷ்ணுவுககுப பிரமஹா கு
றைந்தவரும், பிரமஹாவுககு உருததிரா குறைநதவரும
னறே? துரியருதரர் அவாகளுக கஙகீகாரமிலலை யாகை
யால,அவர்விஷயம்இஙகுவேணடாம. குணருதரனையே
அவர் மதப்படிககொண்டகாலததும மூவரிலும பெரிய
வராகிய விஷ்ணுவைககாடடிலும அவவுருததிரருககே
கோயிலும் பூசையும அதிகரிததிருபப தெனனை?

விஷ்ணுவுக்கு (௧0அ) திருபபதிகளே யன்றே
பிரமாணஸிததமாயுளளன? சிவபெருமானுககோ வெ
னின், (௧00அ) திருபபதிகள பிரமாண ஸிததம. இவை
யாவும ஆசாரியாகளது திருபபதிகஙகளைப பெறறன.
வேனும (எ௩ச) திருபபதிகளுககுப பதிகஙகள அப
பிரத்யக்ஷமாயவிட்டன. எஞசிய (உஎச) திருபபதி
களுக்குமாத்திரமே திருபபதிகஙகள இபபோதிருக்கின்

றனர. இவறறின் விவரம, சோழநாடடில (௧௯௦) ம், ஈழநாடடில (௨) ம், பாணடிநாடடில (௧௪) ம, சேரநாடடில (௧) ம, கொஙகுநாடடில (௭) ம, நடுநாடடில் (௨௨) ம, தொணடைநாடடில (௩௨) ம, துளுவநாட்டில (௧) ம், வடநாடடில (௫) ம, ஆக அறியவேணடியது. இபபோது பதிகஙகளோடிருககுந தலஙகளே விஷணுக்ஷேத்திரஙகளுககு இரணடுபஙகதிகமாவதால, பதிகம மறைநத க்ஷேத்திரஙகளையுஞ சேரததால பததுமடஙகதிகமாகினறது பிரமஹாவுககுக குறைநத உருததிரருககு இவவளவு வைபவமுணடாகிறபோது, அநதப பிரமஹாவுககென்று ஒருகுடடிசசுவராயினு முணடாகாமற போனவாறெனனை? அவருககாகப பரிநது வககிலகளாக வரததககவாகளும ஒருவருமிலலாமற போனதெனனை? இபபடி நேரிடட வஸநதாபபததால, இந்தபபீடை யிப்படியே தொலையாமல எஙகே விஷணுதலையிலு மேறிககுதிதது அவரையும பிடிததாடடப போகிறதோவெனறெண்ணிககொணடு பிரமஹாவுககுக கோயிலிலலாத காரணம பிருகுவிடட சாபததாலெனறு அபபாஞசராததிரிகள பரிகாரந தேடிககொணடனா. விஷணுவானவா பனறிவடிவெடுததுச சிவனபாதததைத தேடியஸஙகதி வேததததிற் சொலலபபடடிருககும விஷயம அவாகளறியாதவராகையால, வீணகடடுககதையாகப பிருகுசாபததை யபேடசிததாாகள. எததனைசாபஙகளைப பிரம்ஹாவுககுத தேடிவைததாலும விஷணுவானவர் சிவனபாதததைத தேடிஞெனபதறகுப பரிகாரமுண்டாகப போகிறதில்லை ஆயின, பிருகுசாபம பிரமஹாவுக்குண்டான திலலையோவெனின, உணடானாலும, உண்டாகாவிடடாலும எமககென்னை? பிரம்ஹாவுககுச சிவனகொடுத்த சாபததை அது குறுககேவநது தடுககுமோ? சிவன் சாபஙகொடுததது போலவே பிருகுவும்

ஏ ன று ம
சாபங்கொடுத்ததாக முடியுமென்றிச் சிவன் சாபங்கொடு
க்கவில்லையென்று சொல்ல விடமுண்டாகாது.

சிவன பிரமஹாவுக்குச சாபங்கொடுத்த காரணத
தை மேலே யாம காட்டினோ மாகையால, அந்தப பிர
ம்ஹாவுக்குப பிருகுமுனிவன சாபங்கொடுத்தகாரணத
தையுங கொஞசம யோசிப்பாம. பிருகுமுனிவன திரி
மூர்த்திகளில யாவா பரதத்துவப பொருள என்று பரிட்
சிக்கத தொடங்கி அவாகளிடம போனதாகவும, அவா
களில் சிவனிடம போனகாலையில, அச்சிவனது பிரஜா
பதிக்குச் சாபங் கொடுத்தா னென்றும, பிரமனிடம
போனகாலையில, அவனுக்குக் கோயிலில்லாமறபோகச
சாபங்கொடுத்தானென்றும, விஷ்ணுவினிடம போன
காலையில, அவனைத தனகாலுதையோடு முடித்தானெ
ன்றும் பாஞசராத்திரிகள புலமபுவா. இவற்றுள சிவ
னுடைய பிரஜாபதிக்கு அந்தபபிருகுவிட்ட சாபப பிர
ஸங்கத்தை மேலிட்டதில விசாரித்துப பரிஷகரித்துவிட
டோம. விஷ்ணுவிஷயமோவெனின, அந்தபபிருகுமுனி
வன் விஷ்ணுவினிடமபோய அவனை யோருதை யுதை
த்ததாகவும, விஷ்ணுவானவா உடனேயெழுநது, அந்த
முனிவனுடைய பாதத்தைக் கையாற பற்றிக்கொண்டு
தேவரது பாதங்கள நொந்தனவோவென்றுபசரித்ததா
கவும், அதனுன் மகிழ்ந்து இவனே ஸத்வரூபியென்று
மெச்சி அந்தமுனிவன விஷ்ணு பரத்வத்தை நாட்டின
தாகவும் அவாகளவிதந்துரைபபா இபபடியும ஓரவல
ட்சணத்தையுண்டாகுமா? பிருகு வென்பவன் ஓா பசு.
விஷ்ணுவோ பரத்தவபபொருள. பதியினுடையலட்ச
ணத்தைப் பசுக்களினியுதைகொடுத்தேயனறோ அறிந்
துகொள்ளவேண்டும்? அந்தப பிருகு செய்த பரிட்சை
யால் அவனுடைய ஸந்தேகந்தீாந்ததனறி யேனையோா
துஸந்தேகந்தீாந்ததா?ஒவ்வொருவரும்இனி உதைத்தே

யன்றோ பாாககவேண்டும்? விஷ்ணுவுககென்ன கிரகசா ரமிருநது அவனிடம உதைபடடாரோதெரியாது. அவ னிடம உதைபடததகக சாபம வேறு எநதரிஷிகொடுத தாரோ தெரியாது கொஞசமாவது மனஙகூசாமல தாங கள பரமபதியாககொணடிருககும விஷ்ணுவைப பிரு குமுனிவன காலைததூககி யுதைததுப பாததுவஙகண்டு பிடிததான் என்று எழுதிவைததுககொணட அவாவி னையிருநதவாறு அநதோகொடிது ! கொடிது!! சிவன பாததததை விஷ்ணு தேடினா என்பதை விரோதிதத பாவமேயனறோ பிருகுவினுடைய காலுதை யுணடாா விஷ்ணுவென்று சொலலி மகிழநேரிடடது? பிருகுவை யோா பசுவும, விஷ்ணுவை யோா பசுவுமாகச சைவா கள கொணடவாகளாகையால, இரணடு பசுககளும் ஒன்றையொனறுதைததுககொளளுதல கூடுமெனறும, விஷ்ணுவினிடம பகைபாராட்டிய நெஞசுடையவனாத லால அநதபபகை காரணமாகவே அநதமுனிவன விஷ் ணுவை யொருவேளை யுதைததிருநதாலு மிருககலாமெ ன்றும யாம சொனனாலுஞ சொலலலாம யாமு மபப டிச சொலலமாடடோமே! உணமை விபவஙகளையே யனறிப பொயககதைகளை யாம சொலல வேணடிய அவசியமுமிலலை. உணமையான கதைகள இபபடிபபட் ட ஆபாஸஙகளுக்கிடமுஞசெயயா. இன்னும விரிககிற் பெருகும்

இது நிறக, பிரம்ஹாவுககு அந்தப பிருகு விட்ட சாபமே பிரகிருத விசாரணைக குரியது. ஒருவன் மற் றொருவனுககுச சாபமிடுகையில, எநத விஷயமாகச சீாபங கொடுககப்படுகிறதோ, அநதவிஷயத்தில சாபத் தை யேறபோனைக காட்டிலும இடுவோன் கௌரவஸ் தனாயிருத்தலவேண்டும. பிரமஹாவுககுக் கோயிலும பூசையும போகப பிருகு சபிததுணடானல, அநதப

என னு ம

பிருகுவுககுக் கோயிலும, பூசையும் உலகததி லிருகக வேண்டும். கோயிலையிழநத பிரமஹாவுககுச சிவனுல சிரசசேதமுண்டானபடிப பிருகுவுககுஞ சிவனுலமீசை போயிறறு. மீணடுஞ செமபோததுமயிரைப பரிபவ முணடாக அவனுககு வீரபததிரா கொடுததனா. இவ வளவு ஹீனஸ்திதியிலிருககும அநதப பிருகுவால பிரம ஹாவுககுக கோயிலிலலாமற போசசுதென்பது நம பததககதனறு. கோயிலைப போககுஞசகதி அந்தபபிரு குவுககுண்டாயிருநதால, கோயிலை யுண்டுபணணுஞசத தியும அவனுககிருநதிருககவேணடும. அபபோது பிரம ஹாவுககுக கோயிலை அவன போககியபடியே விஷ்ணு வுககுக கோயிலை அவனே நிலைபெறுவிததான என்றுஞ சொலலவேணடி வரும பிரமஹா தனனுடைய அபரா தததால முதலிறகோயிலைப போககிக கொண்டானுயி னும,பினனாப பிருகுவையிரநது மீணடுங்கோயிலையுண டாககிக் கொளளலாம ஆககவும, அழிககவும வலலவ னுயிருநதால பிருகுவே யாவராலும்பூசிககததககவனுகி, ஊரிலுளள கோயிலகளையெலலாங கொளளைகொணடி ருப்பன. இபபடிப பரிஹஸிபபதற் கிடஞ செயவ தாகிய பிருகுமகிமை பேரிழவாகவே முடிந்தது. இன னும பரியாலோசிககில, பரததுவ பரிடசை செயய வந்த அமமுனிவன அவனுடைய பரிடசையில் நிலைக காத விதிருதராிருவாகளுக்கும ஸமதணடனை செய யவேண்டியதனறி யேற்றநதாழவாகச செயதலகூடாது. பரததுவமலலாத பிரமனுககுக கோயிலைபபோககி விட டபடியே பரததுவமல்லாத சிவனுககுங கோயிலைப போககி விடவேணடும. பரததுவமாகிய விஷ்ணுவுககு மாத்திரமே கோயிலை அநுககிரகிததல் வேணடும. அப் போது அவாகள் குற்றங்களும், குணமும இனிது பிர காசிக்கும். பரததுவமல்லாத விதி ருத்ரர்களுக்குக

கோயிலகள் போயவிடடனவென்றும, பரததுவமாகிய விஷ்ணுககுக கோயில நிலைததிருககின்றது என்றும உலகில பிரஸிததியுண்டாம அவரவா குறறததுககுத தககவாறு தணடனை செயததெனின, விதிருதரரிருவரில யாா அதிக குறறமுடையவாகள? பிரமஹாவென்று கொளளின, விஷ்ணுவை முதறபரமாகவும, இரண்டாவதுபரம உருததிரராகவும,மூன்றுவதுபரம பிரமஹாவாகவும அன்றேஅநதபபிருகு ஏறபடுததியிருககவேண்டும. அஙஙனமாயின, விஷ்ணுவைககாட்டிலும பிரமஹா தாழநதவன், அவனைக காட்டிலுஞ சிவன தாழநதவன என்று பாஞசராததிரிகள புலமபுவது கூடாது பிரமஹா ராஜசன, சிவனதாமசனென்று குறைபபதுங்கூடாது. பிரமஹா அதிக குறறமுடையவனலலன-உருததிரனே யெனககொளளின, அறபகுறறமுஞசெயயாத விஷணுவைககாட்டிலும அதிகபூஜயதையுணடாக அவவுருததிரருககுக கோயிலகள பலவுணடாதலை அவன போககாதது என்னை? அறபகுறறஞசெயத பிரமஹாவுககே கோயிலகளும, பூசைகளும போயவிடச சபிததவன அதிக குறறஞசெயத சிவனுககு அஙஙனஞசெய்யாத விதமென்னை? சிவனுடைய பிரஜாபதிககுச சாபங கொடுததததே போதுமென்று சலிததுவிடடானபோலும. பிரம்ஹாவுக்கும பிரஜாபதியென்று பேராகையால இரணடு பிரஜாபதிகளுககுச சாபமிடததகக பேராறறலைப பிருகுவுககுத தேடிவைததுவிடடு, அவனால் விஷ்ணு பாதவததை நாட்டிககொண்ட அபபாஞசராததிரிகள விவேகததை யெவவளவென்றுதான யாமெடுதது சசொலவது? சிவனால பிரமஹாவுககுச சாபமுண்டாசசுது என்றபடியே விஷ்ணுவுககு எலலா வநுககிரகமும அவரோ செயதாரென்று சொலல யாம பின்னிடுவோமா? கோடி கோடியாகப பிரமாணஙகளுண்டாகை

எ ன னு ம
யால யாம அஞசமாடடோம. பொய பேசிய பிரம்ஹா வுககுப பூசையுங்கோயிலும போகசசெயதும, மெய பேசிய விஷ்ணுவுககுப பூசையுங்கோயிலும பொருநதசசெயதும சிவபெருமான தமது கருணையைக காடடியபடியறிக. விஷ்ணுவுககுப பூசையுங்கோயிலும அநுககிரகிததவளளலாதல பறறியேயனறோ சிவனுககு அதிகமஹிமையும, அதிககோயிலகளும வேதப பிரஸிததமாயின? பூசையும், கோயிலும போககிககொணட பிரமஹாசிவனையிரநது, மீணடும அவற்றையடைதல கூடாதோவெனின, பெருங்கருணாசாலியாகிய சிவபெருமான அஙஙனம வேணடிய பிரமஹாவுககுப் பினனா அநுககிரகஞ செயததையு மறிவிபபாம.

பிரம்ஹதேவா சிவனைநோககித தவங்கிடநது வருந்தித் தனககு நேர்ந்த குறையை நிவிர்தது செயயும படிப பணிநதனா. அப்போது பகவான் பிரம்ஹாவைப் பார்த்து, பிராம்ஹணாகளுககுசசெயயும்பூசைகள் உன் பொருட்டாகக் கடவதெனறனா. இநதககாரணம்பற்றியே யனறோ பிராமஹணாகள யாவராலும பூசிக்கபபடடுவருகினறனர்? பிராமஹணாகளுடைய வாசஸ்தலங்களைப் பிரமஹாலயஙகளெனறு நூலகளிறகூறப்பபட்டிருபபதுமறிக தேவாலயபபிரமஹாலயபூசைகளை வேதாதிகள்விதநதமையுமறிக. பிராமஹணாகளவசிபபதற்கு அக்கிரஹாரப பிரதிஷ்டைகள யாவருஞ செயவதுண்டனறோ? தேவாலயஙகளாகிய சிவவிஷ்ணுஆலயஙகளைப்போலவேயன்றோ அவறறையுஙகொண்டு செயகின்றனா? ஒவ்வொரு பிராமஹணபூசையும பிரமஹாவினது பூசையாகையால பிரமஹாவுககுச சிவன செயதருளிய அநுககிரகததின் விசேஷம வெளிபபட்டது. இவவநுககிரகததைபபெறற பிரமன மீண்டுஞ சிவனைபபணிநது தேவரீருடைய திருமுடியை நான கணடதாகப பொய்பேசிய

தற்கு உடனே சிட்சையுணடானமையால நான் கிருதா
ரத்தனாய் விடடேன் இனி யெனககரிய தொன்றுமில
லை. ஆகையால, எமபெருமானே! எனகசெட்டாத தேவ
ரீருடைய திருமுடியை நான தரிசிககவருள்செய்யவே
ணடுமெனறு பிராாததிததனன. அபபோது பகவான் பிரம
ஹாவைபபாாதது, எம்மை நீயாவது விஷ்ணுவாவது
உஙகள போதததால நீஙகளே யறியவுங காணவுங கூ
டாதாகையால யாம அறிவிததாலறிவீாகள காடடுவி
ததாற் காண்பீாகள. ஆகையால, எமமுடைய திருமு
டியை யாமே காடடுகினறோம அபபோது நீ கண
டுபூசிககலாம எனறு அருளிசசெயது மறைநதனா.
அவவநுககிரஹ விசேஷததால பிரமஹா தேவா (திருக
கரஹா) எனனும பதியில ஆதி சைவபபிளளையாகப பிற
நது குழநதைப பிராயததில மஹாதேவரைப பூசிககப
போகையில சுவாமி திருமுடி யெடடாமற போசசது.
அபபோது நிாமல சிததததோடு ஸவாமியைபபாாதது
உனனுடைய முடியை நீசாயததாலனறி நான எபபடிப
பூசிபபது எனறு பேரனபுடன வேணடிய குழநதைககு
முடிசாயததுக கொடுததனா குழநதை மிக மகிழநது
ஸ்வாமி திருமுடியில திருமஞசனாதிகளும, ஏனையபூசை
களுஞசெயது பூாவஞானமுணடாகித தனககிருநத
கவலை யொழிநதது விரிஞசனாகிய பிரமஹா பூசிதத
காரணததால (விரிஞசிபுரம) எனறு அநத க்ஷேததிரம்
வழஙகபபடடுவருகினறது (கானசாயுமவெளளிமலைககரசே
நினகழலநமபினேன, ஊனசாயுஞசநம மொழிததிடவாயகரஹா
னுககாய, மானசாயசசெஙகை மழுவலஞசாய வனைநதகொனறை
த், தேனசாயசசெமபொற றிருமேனிசாயதத சிவககொழுநதே.)
எனறு படடினததடிகள அருளிசசெயத பிரமாணததா
லும மேலுணமை வெளிபபடுமெனக இநத அவஸரத
திலும பிரமஹாவுககுச சிவனமுடி யெடடாமற் போன

என்னும்

தாலும், சிவன்கருணையால் இரங்கித் தானேகாட்டினார் தலாலும் பிரம்ஹா சிவனுடைய சிரஸ்ஸைத் தேடிக் காணமற்போயினார் என்னும் வைதிகஸித்தாந்தம் நிலைபெயராது நின்றது.

பிரம்ஹாவுக்குச் சிவன் மறுபடியும் அநுக்கிரகித்தகாலையில் ஸாக்ஷாத்தாக அவருக்குக் கோயில்பூசைகளைக் கொடுக்காமல், பிராம்ஹணமுகமாகக்கொடுத்தென்னையெனின், விஷ்ணுவுக்கும் பிரம்ஹாவுக்குமுள்ள தாரதம்யங்களை விளக்கவேண்டியும், பிரம்ஹாவாயினும் அஸத்தியத்தாற்கெடுவிளையுமென்பதைநாட்டவேண்டியும், அந்தப்பிராம்ஹணர்களதுபெருமைதோன்றவேண்டியும், தம்முடைய பாரம்யத்தை நிலைபிக்கவேண்டியுமேயென்றறியத்தக்கது பிரம்ஹாவுக்கு ஏன் கோயிலில்லையென்று ஒருவன் விசாரித்தால், சிவனுடைய பாரம்யம் வெளிப்பட்டு அவன் சிவனையே கடவுளென்று தெளிந்து வழிபட்டுக் கிருதார்த்தனாகலா மாகையால், சிவன் பிரம்ஹாவுக்கு உபகரித்த உபகாரத்தின் பிரயோஜனம் ஈதென வெளிப்பட்டது இப்படியொவ்வொன்றுக்கும் ஸமாதானமுண்டாகி யமைதுஸித்தாந்தம் நிலைத்தலால், அவர்கள்கூறிய பிருகுசாபக்கதை கழுதைக்கதையாகவே முடிந்தது. அவர்கள் பிருகுமூலமாக விஷ்ணுவுக்குக் கண்டுபிடித்த ஸத்வகுணத்தை மேலிட்டதில் விசாரித்துத் தீர்மானித்திருக்கின்றோமாகையால், விஷ்ணுபகவான் பரத்தவப்பொரு ளல்லவென்றும், பிருகுமுனிவன் பரத்துவத்தைக் கண்டுபிடிக்க வில்லையென்றும் அவர்கள் கதையே சாட்சி கூறுகின்றது இந்த வியவஸ்தையால் பிரம்ஹாவும், விஷ்ணுவும் சிவனுடைய சிரஸ்ஸையும் பாதத்தையுந் தேடிக் காணவில்லையென்பது சாதிக்கப்பட்டதாகையால், அம்முடிச்சூரப்புலையர் விதண்டைபேசியது முரணியழிந்தது.

இனனு மிவவிஷயததை கொஞசம விசாரிப்பாம். அமபரீஷனெனனு மரசனொருவன துவாதசிவிரதம பூணடொழுகுஙகையில சிவாமசராகிய துாவாசரானவா அநத விரதததைப பஙகஞசெயயத தொடஙகினாரெனவும, அபபோது விஷணுவானவா பகதனாகிய அமபரீஷனைக காததுககொளளுமபொருடடுத தமது ஸுதரிசனம எனனுஞ சககரததை அமமுனிவாமேற பிரயோகிததாரெனவும, அபபோது முனிவா பயநதோடுமபடிப பினனே துரததிசசெனற வநதஸுதரிசனநதானே மலையுருவாக விபபோது காணபபடுகினறதெனவும, இதனால, அநத மலையை ஸுதரிசனகிரியெனறு சொலலுவா மேலோரெனவும, அதுவே திருவணணாமலையெனறு பிரவிததிபெறறிருககிறதெனவும (ஸ்ரீவைஷணவதத வம) எனறுபேரிடடு வெளிபபடுததிய மாலததிரடடொனறில அவிசாரிமகனொருததன வரைநதிருககினறனன் கூரேசவிஜயம எனனுஞ சுவடியில, விஷணுவானவா லோகஸருஷடியை ஸஙகறபிதது ஸுதாஶநம எனனுஞ சககரததை முதலிறபடைதது நீபோய உலகததைப படைககககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அவவாஜஞையினபடி ஸுதரிசனமானது லோகஸருஷடியைச செயயாது வாளாவிருககககணடு பிரமஹாவைபபடைதது ஜகதஸருஷ்டி செயய விதிததாரெனவும, அவருமபபடியே வெகுகாலம ஸருஷடி செயயாமல வாளாகிடககவுஞ சிவனைபபடைதது நீபோய ஜகதஸருஷடியைப பணணககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அவருமபபடியே வாளாவிருநதுவிடடாரெனவும, அநநதாம ஒருவராஹததைபபடைதது நீபோய ஜகதஸருஷடிசெயயககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அநத வராஹமானது அவவாஜஞையைப பரிபாலிபபதாகச செனற காலையில பிரமஹாவானவா அநத வராஹததைபபாாதது நான ஸ்ருஷ்டிகாததாவாக நியமிககபபடடு வநதிரு

எ ஸ ணு ம

கைகயில் நீ யெனககு விரோதமாக வநதது எனனே யென்று இகலிவாதிடுகையில முன சென்றவாகளிலொரு வராகிய ஸுதரிசனமூாததியானவா அவவிருவாகடகும மததியஸ்தராயினறு வராஹமூாததியைபபாா,தது நீா லோகஸருஷ்டிசெயயும ஸாமாததியமுளளவராயிருப பது ஸததியமானுல இதோ நான பாவதரூபமா யிருககி றேன - எனனே நீாகெலலுமபாாபபோமெனறு சொன ஞரெனவும, அபபோது வராஹமூாததியானவா அநத ஸுதரிசனகிரியைத தனது கோரதநதஙகளால பெயாத தெறிநதுவிடடதுமலலாமல விசுவரூபஙகொணடு அதி கவுகாரததுடன ஸேவை சாதிததாரெனவும, அதைகக ணட ஸுதரிசனமூாததியும, பிரமஹ ருதராகளுங கோ பநதணியவேணடித துதிததாாகளெனவும, அபபோது ஸ்வாமியாகிய அநத வராஹமூாததியானவா பிரமஹ ருதராகளுககு முறையே ஆககலழிததலகளே யுததியோ கஙகளாககொடுததாரெனவும,பினனாசசிவனுககு அந த ஸுதரிசனகிரியின அடிவாரததில ஓராலயம பிரதிஷ டைபணணுமபடியாகவும, தமககும ஓராலயம அவவிட ததிலபிரதிஷடிககுமபடியாகவும நியமிததபடியே அமை ககபபடடு உதஸவாதிகள நடநதேறிவநதன வெனவும, சிலகாலததிறகுபபினபு வலலாளராஜன எனபவன விஷ ணுவினுடைய கோயிலமுதலியவறறை யழிததுவிடடா னெனவும், இபபடிபபடட ஹேதுககளால திருவண்ணு மலேயினதுமஹிமை வெளிபபடுவதால அநத விடததை விஷ்ணுவானவா சிவனது பாதத்தைதத தேடிககாணுமற போயவிடடவிடமெனறு சைவா கூறுவது சுததபொய யெனவும், மேறபோநத விஷ்ணு மஹிமை யெலலாம ஜைமினிபாரதததிறசொலலபபடடிருககிறதெனவுங்கை கொணடமடடும எழுதப்படடிருககின்றது.

இருதிறககபோதிகளெழுதிய சுவடிகளில் எதை யோ யாம கைககொளவது? அமபரீஷன் கதை மெய

யா? வராஹமூரததி கதை மெயயா? அமபரீஷனது விரததததைத துரவாசா பஙகஞசெயய முயனறதெறறுககு? பரீக்ஷாரததமாகவாவது, அலலது துன்மாரககமாகவாவது அது ஏறபடவேணடும. பரீக்ஷார்த்தமெனின, அநத விரததததை நிலைபபிககவவர்கருதினாரெனலமையும. அபபோது அமமுனிவரை ஸுதரிசனந துரததவவசியமிலலை துனமாரககமாக வெனின, அது ஆஸுரவிரததியாக முடிநது அவரை முனிவரெனறு கூறுதல சாலாது. துரவாஸரைத துனமாரககரென்று கொளளுஙகால, அததகையோரை வேதாதிகள விதநதுரைபபதுஙகூடாது. துரவாசரை வேதமவிதநதுரைத்தமையால, அதறகும அபபிரமாணயதவமுண்டாயவிடும. பாரதம ஸபாபரவததில ஜயவிஜயரகளெனனும விஷ்ணுதவாரபாலகாகள துரவாசரை மதியாதபோது அவாகளுககு அமமுனிவா சாபஙகொடுததாரெனவும, அசசாபததை நிவிரததிசெயய விஷ்ணுவால முடியாமல அமமுனிவரை யிரநது நிவிரததியைத் தேடிககொணடாரெனவுஞ சொலலபபட டிருபபதை யோசிததபோாகள அமபரீஷனது விரதததைத துரவாசர் பங்கஞ் செயதாரெனனுங கதையினுணமையை அறியாமற் போகாாகள. ஜயவிஜயரெனபவாகள தஙகளை விஷ்ணு பகதாகளெனறுகொண்ட வகநதைகாரணமாகவே துரவாசரை அவமதிததிழநதாாகளாகையால, அபபடியே அமபரீஷனுந தனனை மதிதது அமமுனிவரை யிகழந திருநதாலனறி அவா அவவரசனது விரதததைககெடுகக முயலமாட்டாா. அவவரசனது அகநதைகெட முனிவா முயலுமிடதது அமமுனிவரை யார் தானவிலககலாம? அலலது அவரை யாதுதான செய்ய முடியும? விஷ்ணுவே அவராலோா போது உதையுண்ட ஞாபகமுடையராகலின அம்முனிவா யாவராலுமசைகக முடியாத ஆறறலுடையரென்பது வெளிப

எ ன னு ம

படுகின்றது. இநத விசாரததால விஷ்ணுபக்தா, சிவபக
தாகளுடைய நானுதிகயப பிரஸஙகமுணடாவதாலிதை
நிலைபபிககவேணடிச சுபதேவனைத தரிசியும, இந்திரத
தாயமனை அகஸ்தியரும முறையே பஙகபபடுததியகதை
களையும யாமிபபோது ஞாபகததி லூடடுகினறனம
இதை நோககுமித துாவாசனை விஷ்ணுவினது சக
கரந துரததியதெனபது மெயயோ பொயயோ வெ
னபதை யாமசொலவ தவசியமனறு தரிசிமேலவி
டடபோது விஷ்ணுவினது சககரததுககு வநத கதி
யை யோசிததால, அது துாவாசனைத துரததுந துரத
தாது எனறு வைதிகராயுளளபோகள அறிநது சொல
லாமற் போகாாகள இனனும அநதச சககரமானது
சிவபிரஸாததததை யடைநதிருநத சூரனறமபியாகிய
தாரகனது மார்பில பதககமாக நினறுவிடடகதையை
யோசித்தவாககு அது துாவாசனைத துரததுமா துரத
தாதா வென்பதிலுண்டான ஸநதேகம ஏன நிவிரததி
யாகாது? இதயாதி பஹுபபிரமாணஙகளுககு முனனா
அம்பரீஷனுககாகத துாவாசனைத துரததிய சககரந
தானே ஸுதரிசனகிரியெனறு போபெற்று அணணு
மலையென்னும பிரஸிதத நாமததாற பொலிநதிடுகினற
தெனப புலமபிய பெருமபுலையா மதம எஙகே நிலைக
கும? கொஞசமேனும லஜஜையினறி அநத மலையை
அண்ணுமலையெனறும அவா சொலலுகிறாகளனறோ?
அண்ணுமலையெனறால எட்டாத மலையெனறு பொருளு
ணடாவதறிநத பினனா அதையாருககு எட்டாத மலை
யெனறு அவா கொளவாாகள? பிரமஹு விஷ்ணுககளு
க்கே மேலுஙகீழுமெடடாத மலையை யிபபோயாகள தங
களதாக எடடபபாாததா லெடடுமா? இவாகள விஷ்
ணுவுககே யெடடாத மலை யிவாகளுககு எபபடியெட
டும்? (சிடடாசாபின வெடடெனமற) எனபதைச சிநதிதது
இனியாவது வாளாகிடபபாராக

இனிக கூடேசன கட்டிவிட்ட குருட்டுககதையை
யுங கொஞசம பரியாலோசிபபாம. ஊரிலுள்ள அழகு
மாபபிளளைகளெலலாம எனமாபபிளளைகளென்று சொ
லவாளொதது இவன தேடிககொணட வ்ருததாநதஙகளை
யெலலாங காட்டி முறையே மறுததிடுவாம. அணணு
மலையேயனறி, ஸ்ரீசிதமபரம, சமலாலயம, காளததி,
காசி முதலிய தலஙகளும விஷ்ணு ஸதலஙகளென்றே
சொபபனஙகணடு வாயபிதற்றி யிருககினறுன பஞச
பூத க்ஷேததிரஙகளாவவொனறி னிடததும சிவோத
காஷமும, விஷ்ணு அபகாஷமுமுணடாவதாலும, விஷ
ணுஸதலஙகள சிவக்ஷேததிரஙகளை நோககபபததிலொ
ருமடஙகுங காணபபடாமையாலும, உலக மெஙகுஞ
சிவமயமாகவே காணபபடுவதாலும யாவும வைஷ்ணவ
மெனறுசொலல ஆசைகொணடு கூடியவரையில தெந
தினம பாடிபபாாததான அவனெவவகை முயற்சிதேடி
லும அவனுககு நோநதபரிசு கணகுருடோடு முடிந
தமையால அவனது வஞசததைககணடு ஸாதுககள
நசாவணணம ஒருவாறு பரிகாரந தேடுவாம. ஷை
க்ஷேததிரஙகளில விஷ்ணுவுககுணடாயுள்ள ஸமபநத
ஙகளைச (சிவாதிகயரதநாவளி - இரணடாவது பாகததி
ல) செவவனே காட்டியிருககினறேம. மாகையா லீணடு
விஸதரிககமனமிலலை. பிநதிய வராஹமூாததியினகதை
யே யீணடு விசாரிககததககது. விஷ்ணுவானவா ஜகத
ஸருஷ்டியினபொருட்டு ஸுதரிசனததை முதலிலுண்
டாககினறெனறு வேதததி லெஙகாவது சொலலபபட
டிருககிறதா? ஸுதரிசனததையும, பிரஹமாவையும, உ
ருததிரனையும ஒருவா பினனொருவராக விஷ்ணுவானவா
படைதது அவாகளை ஸருஷ்டிககுமபடி விடுததபோது
அவாகளேன ஸருஷ்டியாது வாளாகிடநதனா? விஷணு
வினுடைய வுததேசததுககு விரோதமாக அவாகள
சோமபிககிடநததென்னை? அசகதியிருலோ? அலலது

என னும ம

அகங்காரத்தினலோ? அசக்தியினலெனின், அந்தத்தகை யின்னை ஸ்ருஷ்டிக்க விதித்ததேயன்றே குற்றமாகும்? அகங்காரத்தினலெனின், அதிகாரிகளிலக்கணமறியாது விதித்ததாயன்றே முடியும்? அன்றியும், விதித்தவருக்கு க்கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி தோஷங்களுமன்றே வந்தெய்தும்? முதலில்விட்ட ஸுதரிசனத்தின் றன்மை யறிந்தபின்ன ராவது பிரமஹாவையோகயனுக்ப படைக்கக்கூடாதா? இரண்டுதட்டவையில பிசகினதுபோதாமல உருத்திரனை படைத்த மூன்றுவது தட்டவையிலும பிசகவேண்டு மா? நாலாவது விட்ட வராஹமூர்த்தியாவது ஸருஷ் டிபண்ணினென்னும பிரஸங்கமுண்டாயிற்று? அவர் போன பிரயோஜனம ஸுதரிசனத்தின் வேலைகண்டி யது மாத்திரமாகவேயன்றே முடிந்தது? இதுநிற்க, வராஹமூர்த்தியைக் கண்டபோது பிரமஹா அவரோடி கலிநிறகையில ஸுதரிசனமூர்த்தி மத்தியஸதஞ்செய்ய வேண்டி மலையுருவான தெற்றுக்கு? மத்தியஸதராவார் இருதிறவருக்கும பொதுவாயிருக்க வேண்டியதற்கு மா றுக அந்த ஸுதரிசனம பிரமஹாவைவிட்டு வராஹமூ ர்த்தியைமாத்திரம பரிட்சிக்கத் தொடங்கிய தென்னே? பிரமஹா வராகத்தையெதிர்த்து நின்றதுபோல ஸுதரி சனமுமன்றே வராகத்தை யெதிர்த்துநின்றது? இதுதா ஞே மத்யஸ்தர் செய்கை? பிரஹமாவுடன விஷ்ணுவா னவர் சண்டையிட்டபோது சிவனபாதத்தைத் தேடப பனறியானுரென்றுஞ் சைவபட்சத்துக்கொருசாரொக்க வேயன்றே வராகமூர்த்தியானவர் ஸுதரிசனகிரியைப பெயாததெறிந்தாரென்று அவர்கூறிக்கொண்டனர்? ப ன்றிக்குமாத்திரம் இடந்தேடினவர்கள் ஹம்ஸத்துக்கு இடந்தேடாததென்னே? இன்னும, வராகமூர்த்தியை வி ஷ்ணுபகவான உண்டுபண்ணி யனுப்பினரென்று முன கூறியதை மறந்து அந்த வராகமூர்த்தியையே விஷ்ணு வாக அநந்தரம பிரஸ்தாபித்ததென்னே? இடையிற்றே

ன்றிய வராகம காரணமாயமுடிநது அவவராகததைபு ணடுபணணிய காரணபுருஷன காலவாரிககொணடதெ னனே? வராகம அநதக காரணபுருஷனில வேறுகாத தெனின, அபபோது வராகததைத யுணடுபணணியனுப பிறெனபது குறறமாகும ஆகவே அவவாதிபுருஷன றனே வராகரூபமாய வநதானெனலவேணடும விஸ்வ ரூபஙகொணடுவநத வராகமூாததியானவா பிரமஹாவு ககு ஸ்ருஷ்டியும, உருததிரனுககு ஸமஹாரமும பினன ரனுககிரகிததாரெனறு கூறியதும அஸஙகதமே யாம. பிரமஹருததராகள ஸருஷ்டிககச சகதியறறு வாளாகிடந த பிரஸதாபததை மேலேசெயதுவிடடு, அததகையோ ரையே மீணடும ஸருஷடியாதிகளுககு அதிகாரிகளாக கினறெனன லெஙஙனஙகூடும? உருததிரனே ஸஙகறபிதது முதலிற படைததசெதலலாம ஸ்ருஷடியினபொருட்டே யாக வவவுருததிரனுககு அநநதரம ஸமஹாரததைக கொடுததசெதனனே? குசவேலைசெயயவவரான முடியா தெனறு கருதியோ தடியடி வேலையைக கொடுததது? வராஹமாகையால சினனமதிகொணடு வரமபுகடநத விவகாரஞ செயததுபோலும.

இஙஙனமிறக, ஸுதரிசனகிரியானது வராகததாற பெயாததெறியபபடடதெனறு முன சொனனதறகு மாறுக அநதக கிரியடிவாரததில உருததிரனுககுப பிர திஷ்டையுணடாயிறறு எனறு கூறியவாறெனனே? பிரம ஹாவும ஸுதரிசனமும வராகததோடிகலி வாதிடடுத தததம பராககிரமஙகளைக காடடினவாகளாக, அவாக ளுககொருமகிமையு மஙகுணடாகாமல அஙகேசோமபி வாளாகிடநத வுருததிரனுககு மாததிரம பிரதிஷடையு ணடானது ஆசசரியமலலவோ? உருததிரன வராஹத தை யெதிாப்பதிலுஞ சோமபிவாளாகிடநதமையால அவரிடநதயையிருநது வராகமூாததி அநுககிரகிததாா

போலும். இத்தகைய விபரீதங்களைப் பயக்கும் விஷ்ணுஸ
மயந்தத்தைத் திருவண்ணாமலையில் அம்மூடதேவிகள் தொ
டுக்கப்பார்ப்பது ஒருநலத்தையுமவர்களுக்குண்டு பண்
ணுமென்னவறிக பலவற்புதங்களோடு கூடிய சிவவிஷ்ணு
க்ஷேத்திரங்களைப் பார்த்து அந்தவிடங்களில் துலுக்கர்
தங்களுடைய மஸூதிகளைக் கட்டிக்கொள்வது வழக்கம்
சிலகாலஞ் சென்றபிறகு இங்கு நடக்கும் அற்புதங்க
ளெல்லாம் எங்கள் கோரி மகிமையேயன்றி வேறில்லை
யென்றுஞ் சொல்லிக் கொள்வார்கள். இந்த ஸம்பிரதா
யத்தையேயன்றோ பாஞ்சராத்திரப்புலையருங் கொண்டு
தடுமாறுகின்றனர்? சிவப்பிரதிஷ்டைகளே அநாதிஸித்த
மென்பதற்கும், விஷ்ணு பிரதிஷ்டைகள் சிலகாலத்திற்
குமுன்னரே யுண்டாயிற்றென்பதற்குஞ் சைவசமயகுர
வர்களாலும், வைணவசமயத்தாழ்வார்களாலும் பாடல்
களைப் பெற்றிருக்கும் ஆயிரத்தெட்டு நூற்றெட்டென்
னுங்கணக்கிற் பட்ட சிவவிஷ்ணு க்ஷேத்திரங்களே சாட்
சியாயிருக்கின்றன. காலநீட்சியால் சிவக்ஷேத்திரங்கள்
திகழும், ஸமீபகாலத்தால் விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்கள் கொ
ஞ்சமுமாக விருப்பதறிந்த பின்னர் வீணவயிற்றெரிச்ச
லால் சிவக்ஷேத்திரங்களையெல்லாமுந் தங்கள்தாகப் பிர
ஸ்தாபித்துக்கொண்டால் அவை செரித்துவிடுமா? அப்
பேதைப் புலையர்கள் செய்யுங் கரவடங்களெல்லாங்கண்
டுபிடிக்கப் பட்டு அவர்களுக்குப் போதும் போதுமெ
ன்று சொல்லும்படியாகப் பரிசுகளெம்மால் கொடுக்கப்
பட்டு வருவதால், இன்னும் பரிசுகள் வேண்டும் பட்சத்
தில் ஏனையவாபாஸங்களையுங் கொட்டியளக்கட்டும். இம்
மட்டே திருப்தியடைந்திருப்பதானால், திருவண்ணாமலை
யின் ஜோலிக்குவராமலொதுங்கியோடிப் பிழைக்கட்
டும். திருவண்ணாமலை அநாதிவிஷ்ணு க்ஷேத்திரமானால்
எந்தவாழ்வாருமேன் மங்களாசாஸனஞ் செய்யவில்லை
நூற்றெட்டுத் திருப்பதிக்கோர்வையிலுமேன் அது

அடங்கவில்லை? இன்ன பிரபலவிசாரத்தால் விஷ்ணுவுக்குத் திருவண்ணாமலையில் ஸேவ்யத்வ மில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் ஸேவகத்வமே யுண்டென்று யாம் மேலே காட்டியவுண்மை பசுமரத்தாணி யறைந்தாற் போல் நாட்டப்பட்டது.

இம்மட்டே யொழியாமல் "అజాయమానో బహుధా విజాయతే" எனவும் "సశ్రేయాన్ భవతి జాయమానః" எனவும் போந்த வசனங்களால் விஷ்ணுவினுடைய மீன், பன்றி, ஆமை, சிங்கமுதலிய ஜந்மங்களுக்கு அம்முடிசூர் முதலியார் ஏற்றம்பகர்ந்து மகிழ்ந்தனர். இவ்விஷயங்களைச் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் (க௫உ) வது பக்கத்தில் விசாரித்துத் தீர்மானம் எழுதி யிருப்பதால் இங்கே யாம் ஸங்கரஹித்தெழுதுகிறோம். மேல்வசனங்கள் பரமேஸ்வரனது லீலைகளையேயன்றி விஷ்ணுவினது பிறப்புகளைப் பிரஸ்தாபித்தனவன்று ஸ்ரீசிவபெருமான் அறுபத்துநான்கு லீலைகளை மநுஷ்யாக்கணை செய்தாரன்றியும், அடியார்கள் பொருட்டு எண்ணிறந்த திருமேனிகளை விகிதத்தாராகையாலும் பிறவாமற் பிறந்தபெருமான் அவரேயாயினர் மாதாவுதரத்திற்றங்கி யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாமல், அருளே திருமேனியாகத்தடித்து ஆவிர்ப்பவித்தவர் என்று பொருளுண்டாகவே யன்றோ "பிறவாமற்பிறந்தான்" என்று சிவபெருமானது மகிமையை மேலோர்கூறுகின்றனர்? இப்படியன்றி, (சீவர்கள் சந்மம்போலச் சிலர் வயிற்று [illegible]) என்று நிஷேதிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு வீணகௌரவத்தை நாட்டுவது எங்ஙனம் நிலைக்கும்? இதனால் (பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமானை) என்று சடகோபர் பாட்டால் விஷ்ணுமகிமையை அப்புலமைக்காரர் காட்டியதும் தலையறுந்து விட்டது. கோசலைகர்ப்பத்திலும், தேவகி கர்ப்பத்திலும், அதிதிகர்ப்பத்திலும் தங்கியிருந்து யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்திருப்பதால் (பிறப்பில் பெருமான்) என்று விஷ்ணுவைப் பிரஸ

என னு ம

தாபிதத சடகோபன வாககு அகௌரவததையேயடை நதது. (பிறபபிலபெருமானைப பினமுழசடையானை) எனவும, (பிசறெருழியேன பிறவாவுருவானை) எனவுஞ சைவத திருமுறைகளிற பெறபபடடவுணமைககு முனனா நமமுதலி யார்காடடிய தாதபபாடடு எஙஙனே கௌரவமடையு ம? கனமததுக கீடாகப் பிறநதுழககும விஷ்ணுவைப பசுவென்பதே வேதஸமமதமாகையால, அதைமாறறி யெவ்வளவு கௌரவமாகச சொலலபபுகினும, அவருக குளள பசுதவஙகழனறு பசுபதிதவம வரபபோகிறதினே று, (స్వత స్సిద్ధం పతిత్వం మే యుష్మాకం పశుతా పిచ)எனனும வசனத தால் (ஹேவிஷ்ணுவாதிகளே) எனககுப பசுபதிதவம ஸ்வபாவமும, உஙகளுககுப பசுதவம ஸவபாவமுமா கும எனறு சிவன விஷ்ணுவைப பாரததுச சொனன தாக வெளிபபடடது. (బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాద్దేవేశశ్శివః పశుపతిస్స్మృతః) எனனும் வசனத தால பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இநதிரன முதலான யாவரும பசுககளெனவும, தேவதேவராகிய சிவபெருமா னொரு வரே பசுபதியெனவும பெறபபடடது. இபபடிப பல பிரமாணஙகளால பசுவெனறு சொலலபபடுவாராகிய விஷ்ணுவைப(பிறபபிலபலபிறவிபபெருமான)எனறது வீண பெருமையாகவே முடிநதது விஷ்ணுவாதிகள பசுகக ளெனறு சொலலபபடடபடியே சிவபெருமான்பசுபதி யென்று சொலலபபடுவதை யினனுஙகாடடுவாம. "స్వతస్సిద్ధః పశుపతిః" எனவும, "పశూనాం పతిః పశుపతిః" எனவும போநத சுருதிகளே அவை. இவைகளை ஸாதுககளையடு தது விசாரியாமல வழிதெரியாது குழியில வீழநது, அஙகிருநதுமேறமாடடாமல சிவநாமஙகளை வைது மகிழ்வது பாஞ்சராததிரிகளுககுப பாலனன முணபதா ய முடிநதிருபபது கௌதமாதிகளிடட சாபததின பிர யோசனமெனறறியததககது.

இனி விஷ்ணுவினது ஜநமங்களிலும அவருடைய பராக்ரமம குறைநததிலலையென்று காட்டவேணடிக கண்ணன் குழநதையாயிருககையில அவனுடையநாக கைவழிததபோதும, அவன மணடினறதைச சோதிகக வாயைத்திறககுமபடிச சொனனபோதும அநந்தகோடி யாணடங்களை அவனவாயில யாவருங கணடாரகளென்றும, விசுவரூபதரிசனம கண்ணன காட்டியபோதும யாவும அவனிலிருககக் கணடாரகளென்றும நமமுடிச சூராமுதலியார பிரஸங்கிததனர. மேல யாம காட்டிய “సర్వాన్నారంభణః” என்ற சுருதியால இந்தமஹிமைகள கணணனிடததுணடாவது ஸாதயமாகையால, இதுகொணடு விவேகிகள பிரமியாரெனக. சிவபபிரஸாதததையடைநதிருககும சௌபரி, வியாஸர, மநகணிகர, வாமதேவர, இதயாதியாகளுககும அநதக கணணனுககுணடாகிய யோகங கிடைததிருநதமையால, அவாகளைககாட்டிலும அதிசயமஹிமை கணணனிடநதுணடாயிதிலலை ஆஞசனேயரிடதது மிநதமஹிமைகள பாரதராமாயணங்களிற படிககபபடடமையால விஷ்ணுவினிடததும, கணணனிடததுமே யுணடென்று பிரஸதாபிததுககொணடது வீணகௌரவமாய முடிநதது “మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యాన్మాయినంతు మహేశ్వరం । తస్యావయవభూతైస్తు వ్యాప్తం సర్వమిదం జగత్” எனவும, “యోవేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తో వేదాంతేచ ప్రతిష్ఠితః । తస్యప్రకృతిలీనస్య యఃపరస్సమహేశ్వరః” எனவும போந்தசுருதிகளால விஷ்ணுவுககுங கணணனுககுமுணடான யோகங்களுககெலலாங காததா மஹேஸ்வரனாகிய சிவனேயென்றும, அவர எலலாயோகங்களையுங கடநத பரமபொருளாயுளளவரென்றும வெளிபபடட வுணமையை நமமுடிச்சூராமுதலியார அறிநதிலாபோலும கணநாதர, ஸகநதர, வீரபததிராமுதலிய சிவஸஞுசகள் சரிததிரவிபவங்களை யென்றுவது நமமுதலியார பாரத்

என்னும்

இருந்தால் தங்கண்ணன் பெருமையை வீணே பிரஸ்தாபித்துக்கொள்ளமாட்டார். இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இங்ஙனமிருக்க, பிருகுவால் விஷ்ணுவுக்குச் சாபமுண்டானதாகச் சைவர்கள் கூறுவது பிசகென்றும், சிவன் தாமசனாகையால், அவனுக்கே "அந்தப் பிருகுமுதலான தாருகாவனத்து ரிஷிகள்" சாபங்கொடுத்தார்களென்றும் அம்முடிச்சூராப்புலியார் பிரஸ்தாபித்தனர். மேலும், அந்த சாபவிவரணத்தைக் கூறுவதாகத் தொடங்கி அந்த ரிஷிகள் முதலில் மானையும், இரண்டாவது புலியையும், மூன்றாவது மழுவையும் சிவனைக்கொல்லும்படி யனுப்பினார்களென்றும், அவற்றுள் மானையும் புலியையுந் தனது சக்தியால் சிவன் வென்றுவிட்டு மழுவைக்கடப்பதற்குச் சக்திபோதாமல் மனங்கலங்கி (நாராயணனே பரனாய நானே அவனுக்கு அடிமையாயிருப்பது மெய்யாகில் இந்த மழுவென்னை உபத்திரவியாதிருக்கக்கடவது) என்று கூறி அந்த மழுவையும் வென்றார் என்றும். பின்பு அவருக்கு லிங்கமறுந்துவிழும்படிச் சபித்தார்களென்றும், அப்படியே யறுந்து விழுந்துவிட்டதென்றும், அது மீண்டும் ஒட்டிக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவன் விஷ்ணுவைப்பூசித்தானென்றும், அப்படிப்பூசிக்கிறகாலையில் ஆயிரம் சண்பகமலர்களைக்கொண்டு நாடோறும் விஷ்ணுவினுடைய சக்கரத்தையே பூசித்தானென்றும், அந்தப்பூசையில் ஓர்நாள் ஒருபுஷ்பங் குறையக்கண்டு அந்தப்புஷ்பத்துக்குப் பதிலாகத் தனதுமூக்கையரிந்துபோட்டுப் பூசித்தானென்றும், அதனால் விஷ்ணுவானவர் மகிழ்ந்து சிவனுக்குச் சூலங்கொடுத்தாரென்றும் வாயில் வந்தபடியெல்லாம் பிதற்றியழுதார்.

அஞ்ஞானமாகிய வழுக்கேறியிருக்கும் விஷ்ணுபரத்வமென்னும் அழுக்குமூட்டையை மௌட்டீகமென

னும் முதுகினமேற்சுமந்து, அவைதிகம் என்னுங் குமா ரக்கத்தினடந்தோடி, எரிவாயநிரயமென்னும் படுகுழியி லவீழ்ந்தழிந்த வண்ணாரக்கழுதையாகிய அம்முடிச்சூா முதலி விபவத்தை யாமென்னென்று விரிப்போம்! அவ் விழுதைதராயர் விஷ்ணுவுக்குப் பிருகுவால் சாபநேர்ந் ததில்லையென்றனர். இருசமயவிளக்கக்காரன் அந்தப்பிரு குசாபங்கொடுத்தது உண்மையேயென்றும், அந்தச்சாப த்தைப் பாகவதவாக்ய தோஷமுண்டாக்கக் கூடாதென்று விஷ்ணுவானவர் அங்கீகரித்துத் தசாவதாரங்கள் செய்தா ரென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனன். இருசமயவிளக்கஞ் சொன்னவன் கோவேறு கழுதை யாகையால், நம்மவ ண்ணாரக்கழுதையைக் காட்டிலுங் கொஞ்சம் புத்திசாலி த்தனத்தைக் காட்டினன். பிருகுவினது சாபம் பலித்த தன்றுப் பலபிறப்புகணோந்து அவதிப்பட்டழிந்த விஷ்ணு வினது ஜீவத்தன்மையை அந்தக் கோவேறுகழுதை பரி சரித்துக்கொண்டதையுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். அந்தப்பிருகுவானவன் விஷ்ணுவினது பக்தனாயிருந்தா ல் சாபங் கொடுக்கமாட்டான் அங்ஙனங் கொடுத்த வன் ஜநநமரணசாகரத் துன்பப்பட்டு விஷ்ணுவானவர் வருந்தியழ வேண்டுமென்று கருதியேகொடுத்தானாகை யால் பாகவதவாக்ய தோஷமுண்டாகாதப்படி. அப்படிப் பட்ட துன்பங்களையுமன்றோ விஷ்ணுவானவர் அநு பவித்திருக்கவேண்டும்? அவர் பரமபதியானவிடத்து அத்துன்பங்களுக்கு இலக்காதல்கூடாதாகையால், அவ ரைப் பசுவென்று விவேகிப்பதே மேலோர் ஸம்மதமா கும் அவர் பலபிறப்புகளை யங்கீகரித்ததும், அப்பிறப்பு கடோறும் பலதுன்பங்களை யநுபவித்ததும் நாடகமாத் திரமென்னின், அது சாபங்கொடுத்த ரிஷியினது ஸம்மத மன்றாகையாலும், பாகவதவாக்ய பரிபாலன மாகமாட் டாதாகையாலும் அதுவுங்கூடாது. இதனால், அந்த வண

எண்ணும

ஞுரக்கழுதை முதலே மோசஞ்செய்யப் பார்த்ததும், ஏனைய கோவேறுகழுதை உடன்பட்டுமோசஞ் செய்யப் பார்த்ததுமாகிய இரண்டுங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவைகளுக்கு நல்லபஹுமானங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென றறிக. இவனைத் தாமசனென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கத்துவதை மேலிட்டதிற் கண்டித்திருப்பதே போதுமாகையால் (சிவன் தாமசனாகையால்) என்று மீண்டும் அம்முடிச் சூாக்கவிபுலம்பியதை யாம் கவனிக்கவில்லை. இன்னு மெத்தனைவிட்டத்திற் புலம்பினும் யாம் கவனிக்கவே மாட்டோம்.

இனி மானையும், புலியையுஞ் சிவன் தன்னது ஸ்வசக்தியால் வென்றுவிட்டு, மழுவைமாத்திரம் வெல்லலமாட்டாமல் விஷ்ணுவினுக்ரஹத்தால் வென்றானென்ற விசித்திரத்தையோசித்துழி விலாவிறச்சிரித்து அம்முதலியார் முகத்திற் காறியுமிழ்வதன்றி வேறு ஒன்றுஞ்செய்யக்கூடவில்லை. தாருகாவனத்து முனிவரால் விடப்பபட்ட இரண்டுபொருள்களை வென்றபோது மூன்றாவதுபொருளை வெல்லச் சிவனுக்கு ஆற்றல்போதாமற்போச்சுதா? அவ்விரண்டிலும் மூன்றாவதுவிட்டதற்கு உண்டானவன்மையாது? மழுவானது தன்னைக் கொளுத்தி விடுமென்று சிவன் பயந்தானெனின், அச்சிவனே யாவரையும், யாவற்றையுங் கொளுத்துகிறவனென்பதை வேதாதிகளிற் கேட்டறிந்தவர்கள் பரிஹஸிப்பர். சிவனை அக்னிவடிவினனாக வறிந்தபின்னர் எம்பெருந்தகைப்பிரானைக் கற்பிக்கக் கயவர்களாகிய தாருகாவனத்திருடிகள் விட்ட மழுவானது கொளுத்துமென்றதை யெந்தவிதவான்களோ வொப்புவார்கள்? காசியில் கங்கைக்கரையினகண் விஷ்ணுவே தெய்வமென்று சொன்ன வியாசமுனிவரென்றி மூடனாகிய வியாஸனே! நான் உலகத்துக்குக்காத்தா, எனக்குக்கர்த்தா மஹேசுவரன், தேவதேவராகிய அவ

ருக்குக் காத்தா கிடையாது என்று விஷ்ணுபகவான் சத்தியஞ் செய்திருப்பதை யறியாமல் பசுக்களில் ஒருவராகிய அவ்விஷ்ணுவையே சிவன் தனக்காகக் தெய்வமாகத் தேடிப் பிரமாணஞ்செய்தானென்று நாளையிட்டது எங்ஙனே தலையெடுக்கும்? (சிவனே கடவுளாயிருப்பதும், அவருக்கு நான் அடிமையாயிருப்பதும் உண்மையானால், எனக்கு ஜந்நிபிறந்து நான் சாகாதிருக்கக்கடவேன்) என்று பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டே விஷ்ணுவானவர் ஜலத்திற் படுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாரென்று இப்போது யாம் கூறுகின்றோம். அவர் சொன்னது பிரமாணமாகிறபோது இதுவும் பிரமாணமாகட்டும். சிவன் விஷ்ணுவுக்கு அடிமையான தன்மையைச் சிவன் கையிலேறிய மழுவானது நிலைபெறச் செய்தது என்று முதற்சொன்னதை மறந்து, அநந்தரம் அவருக்கு லிங்கம் முறிந்துபோயிற்றென்று பிரஸ்தாபித்ததென்னை? அது விஷ்ணுவுக்கு அடிமையாய்விட்ட பிரயோஜனம்போலும். மறுபடியுஞ் சிவனுக்குலிங்கமொட்டிக்கொண்டதென்றது முதலாக அவர்கூறும் பேரிழவுகளை முன்னரே கண்டித்தோமாயினும், ஈண்டுஞ் சிலபிரமாணங்களை வரைந்துவிடுவாம். (அறம்பிறவுங்களெய்ய மருமறைமுனிவர்யாரு, முறுதுயர்த்திட்டசாப மொளிமணிமுத்தசூடிந்து, மெறுதீக்கட்டலிற் றேன்று மிரவிமுனமழுங்கமீனபோற், பற்றலாயரங்களசெற்றோன் பாலனுகாதுமாயந்த) எனவும், (நிறத்துயத்தவாதியோர செருப்பெழவிழியாவினோ, புறம்னாபாமனர்க்கோ வருநாசிடாப்பயத்தவெலலா, யிறனகொல்லிவனென்றே யிருக்கியேயெனையிலசாடம், சொறமனக்குலக்கமெலலாந் தெலியப்பவனறெலையவென்றோ) எனவும், (சங்கசயினமுனிவரியாருஞ் சாற்றியசாபமயாவு, மொங்கடம்பெருமானமுன்னுமெய்தியதிலலைநன்றோ. தங்கவன்றனபரனுயக்கு மன்னவயில்நதிநாளிற், பொங்கெரியுள்ளேமறசெவலும் பூளைபோன மாட்ந்த வன்றே) எனவும், (ஏற்றமினமுனிவர்தங்களேழைமைத்தனையென்னென்று, சாற்றுதுமயித்தியில்லாத தானுவைமுடிப்பானவேளவி, யாற்றினாபலவுமுயத்தா ரரைத்தனர்சாய

என்னும்

மற்றொன், மாற்றிடவற்றேதங்கள வன்மையுமிழந்தாராமாதோ) என வும் போந்த லிங்கியஸ்காந்த வசனங்களாலறிந்திடுக.

இனி, அறுந்துபோன லிங்கமொட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சிவன் விஷ்ணுவினது சக்கரத்தைப் பூசித் தாரென்றும், அப்போது சிவனுக்கு விஷ்ணுவானவர் மகிழ்ந்து அப்படியே பிரஸாதித்ததோடு சூலத்தையுங் கொடுத்தாரென்றும் அப்பேயத்தாதா பிணங்கித் தொடுத்த பேரிழவையுஞ் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். இது விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் சக்கரங்கொடுத்தருளினானென்று கூறுவதை மாற்றிக்கொள்ளவெழுந்தமாத்ஸரியத்தின் ப்ரயோஜனமன்றிவேறில்லை. இப்படிப்பட்ட பேரிழவுக் கதைகளைக் கற்பித்தவன் கூரத்தாழ்வாரென்று பாஞ்ச ராத்திரிகள் கொண்டாடுங் குருட்டுமகனென்றறியத்தக் கது. இவ்வந்த சிரோமணியைப் பின்றொடர்ந்து ஏனை ய குருட்டுப்பசுக்களுந் தடுமாறி நிரயப்படுகுழியில் வீழ் கின்றன. நமமுடிச்சூர்ந்தகருங் (காக்கையுக்கும் பிணம்) என்றபடி மருவிமாழ்கினர். சிவனுக்கு விஷ்ணு சூலங் கொடுத்தது மெய்யாகில், ([illegible]) என்றபடி சசிவனாரது கையிலுள்ள சூலத்துச்சியில் விஷ்ணுவின து பிணவுடலேற வவசியமில்லை. (கறைகொண்டசூலத் தலை யினுங்கையிற்கபாலத்தினு, நறைகொண்ட பஞ்சயப்பொற்றுளிகளை யினுநாங்கள்கண்டோ, மறைகொண்டதௌசருவைப்பெருமானுக் குமாயவனா, நிறைகொண்டபேருடலும்பசுஞ்சோரியுநீளசண்ணு மே.) எனவானறோ ருணாத்திருக்கின்றமையால் விஷ்ணு வினது பிணவுடல் சூலத்துச்சியிலேறியதுஸத்தியம். வி ஷ்ணுவினதுகண்ணென்று சிவனதுகாலிற்கிடந்ததலையுங் கூறினமையால், நேத்திராப்பணஞ் செய்து சிவனிட ம் விஷ்ணுவானவர் சக்கரம் பெற்றாரென்று வைதிக நூ ல்கள் கூறுவதையே நிரூபித்ததாயிற்று. தனனுடையக் கண்ணைப் பதுமமாகக் கொண்டு பூசித்தமைகொண்டே

விஷ்ணுவுக்குப் பத்மாக்ஷனென்றும், புண்டரீகாக்ஷனென்றும் பேருண்டானபடியே சிவனிடங்கண்ட புதுமை யாது? சண்பகமலராக ஜூக்கையரிந்து பூசித்தானென்றமையால் சிவனுக்கு (சண்பகஜூக்கா) என்னவனொரு பேருண்டாக வேண்டும்? (தாமரைக்கண்ணன்) என விஷ்ணுவுக்குப்பேருண்டா யிருக்கிறபடி இப்படி யோர்பேர்மை யாதபோது சிவனிடம் அப்பேதைக்கேறுந் தூஷணங்களெங்ஙனமேறும்? ஒன்று கற்பித்து விடலாமெனின், அது சுருதிஸ்மிருதிஇதிஹாஸாதிகளிலும், ஏனைய உத்கிரந்தங்களினும் மருவிவாழாமையால் ஸாமஞ்சஸமகாது. பத்மாக்ஷனென்று விஷ்ணுவைப் பேரிட்டழைக்காத வைதிகநூல்கிடையாதாகையால், அப்பாஞ்சராத்திரிகளெடுத்த வீணெடுப்பு இடுப்பொடிந்து வீழ்ந்தது. அதவா அம்முடிச்சூரப்புலியார் காட்டிய ஏகதேசவனங்களை யங்கீகரிப் போமென்றாலும், பஹுவாயுள்ள வசனங்களுக்கு முன்னர் அங்கீகரிக்கப்படமாட்டா வென்னு மீமாம்ஸாவசன பரியாலோசனையால் எமது சிவபாரம்யத்தைப் பிரகாசிப்பித்துப் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும் விஷ்ணுபாரம்யமாகிய அந்தகாரத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றோம்.

வைஷ்ணவ சமயாசாரியர்களாக வெளிப்பட்ட ஆழ்வார்கள் பாடல்கள் நாலாயிரத்தி லெங்காவது சிவன் சக்கரத்தைப் பூசித்துச் சூலம்பெற்ற கதைக்குப் பிரஸ்தாபமுண்டா? அன்றியும், வேறெந்தப் பிராசீனர்கள் நூலிலாவது அது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா? கவி புருஷனாகிய கேசவஸோமயாஜிமகன் பிறந்தவக்கந்தரமே எல்லாக் கற்பனைகளுக்கு மிடமுண்டாயின்மையால், அவனைச்சேர்ந்த கூரனாதியர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னிட்ட சில குருட்டுத்தாதர்களுமே சைவநிந்தைகளைக் கற்பித்துப் பலப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

என்னும்

முதனூல் - வழிநூல் - சார்புநூல்க ளெவற்றானும்
பெறப்படாத வோர்தப்புக்கதைகளையே அவாந்தரமாகக் கற்
பித்துரைத்த லான்மேரு வைக்கண்ணங்கீகாரத்தை ய
டையமாட்டா தாகையால், அவர்கள் தூற்றுஞ் சிவதூ
ஷணத்தை யாம் நிஸ்புருஹமாத்திரமாகவே யொதுக்கி
விட்டனம். எமக்குப் பிரமையில்லாவிடினுஞ் சிலஸாமா
னியர்கள் பிரமித்துக்கெடாவண்ணமும், பாஞ்சராத்தி
ரிகளறியாமை புலப்படும் வண்ணமுமே யெடுக்கிப்பிர
வர்த்தன முசிதமாயிற் றெனவறிக. ஆதித்தியபுராணம்,
மானவீயஸம்ஹிதையில் "సూర్యనాభ్యం యచ్చక్రం లబ్ధవానత
త్ర్యధంబహరిః । మహాదేవాద్భగవతస్సూత్రతత్త్వక్తుమహసి" எனவும்,
"హిమవత్పర్వతంగత్వా పూజయామాస శంకరం । లింగంతత్ర ప్రతిష్ఠాప్య
స్నాప్య గంధోదకైశ్శుభైః" எனவும், "హృత్పద్మే హరి స్త్రకమిదం
ద్విభిచాంతమ । జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్ధృత్య సర్వాంగత్రావలంబనం । పూజయా
మాస దేవేశం" எனவும் "ఏవముక్తా దదౌ చక్రం సూర్యాయుతసమప్ర
భం । నేత్రం చ పద్మసదృశం ద్వే ప్రభుః కృష్ణవే । లోకేషు పుండరీకాక్ష ఇతి
ఖ్యాతిం గతో హరిః" எனவும், "మయి భక్తిర్నరాధావిష్ణో భవిష్యతి త
వానఘ । అజేయస్త్రిషు లోకేషు మత్ప్రసాదాద్భవిష్యసి" எனவும்,
போந்தவசனங்களால் சூதரைப்பார்த்து விஷ்ணுவான
வா சக்கரத்தை யெப்படி யடைந்தாரென்று ரிஷிகள்
கேட்கையில் ஹிமாசலத்தை யடைந்து, அங்கே சிவலிங்
கப் பிரதிஷ்டை செய்து சுபமாகிய கந்தோதகங்களால்
அபிஷேகஞ்செய்து புஷ்பங்களைக் கொண்டர்ச்சிக்கை
யில், அவற்றுள் காணமற்போய்விட்ட புஷ்பத்துக்குப்
பதிலாக ஸ்வதந்திராவலம்பனராய் விளங்கும் ஸ்ரீசிவ
பெருமானைத் தமது கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சித்து மகிழ்
வித்தார் எனவும், அப்போது பகவான் விஷ்ணுவுக்குப்
பதினாயிரம் சூரியர்களுக்குச் சமானமாகிய சக்கரத்தை
க்கொடுத்தார் எனவும், அன்றியும், பிடுங்கிவிட்ட கண்
ணையும் பிரஸாதித்துப் பத்மாக்ஷனென்னும் பெயரும்

கொடுத்தார் எனவும் வெளிப்பட்டதோடு சிவபெருமான் விஷ்ணுவைப்பார்த்து என்னிடத்தில் திடமான பக்தி உனக்குண்டாகும், உன்னைத் திரிலோகத்திலு மொருவரும் ஜயிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறினதாகவும் வெளிப்பட்டது. வாமனபுராணத்தில், "తథాభ్యర్త్యజగన్నాథం సహస్రశిరసం ప్రభుం । ఆరాధయామాస హరిః శర్వాదిసుయమాత్మనా । సాంగం వర్షసహస్రం తు పాదాంగుష్ఠేన తస్థివాన్ । ప్రత్యక్షం శైజసంప్రీవద్ధి వ్యచక్రం సుదర్శనం" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவானவர் ஸஹஸ்ரசிரசையுடைய லோகேசராகிய சிவனை நோக்கி நின்று அடங்கிய மனதோடு கட்டைவிரலையூன்றிக்கொண்டு ஆயிரம் வருஷம் தவஞ்செய்தார். அப்போது சிவன் பிரீதியடைந்து வரத்தைக் கொடுத்தார். பிரத்யக்ஷத்தில் ஸுதரிசனத்தையுங் கொடுத்தார் எனவும் பெறப்பட்டது இப்படியே வராஹபுராணம், பாரதம் ஸௌப்திகபர்வ மித்யாதிகளிலும் படிக்கப்பட்டிருத்தலை விரிவஞ்சியெழுதாது விடுத்தாம். சுருத்யாகம புராணேதிஹாஸ பாரங்கதவமில்லாத மூடமேலிட்டுச் சிவோத்கர்ஷத்தை மறைக்கத்தேடுவது அக்னியைப் பஞ்சுப்பொதியால் மூட முயலு முழுமடையர் செய்கையாகவே முடிவதால், அவ்வஜ்ஞரையினனும் புலப்பட வெம்துணைமையை நாட்டுவாம் இங்கே யுத்தரித்த வசனங்களால் ஜலந்தரவதார்த்த முண்டான ஸுதரிசனத்தின் பிரஸ்தாபமே கேட்கப்பட்டது. இஃதொழிந்து அநாதியாக விஷ்ணுவுக்குண்டான சக்கரமுஞ் சிவபிரஸாதலப்தமேயன்றி ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றென்பதையும் நிரூபிப்பாம். ஸ்ரீஸ்காந்தம், ஈசானசங்கிதையில், "ఇత్యుక్త్వా భగవాన్ విష్ణుం దేవదేవ ఉమాపతిః । ఏకాగ్రమనసా ధ్యాయన్ గమత్పరమేశ్వరః । ధ్యాయతస్తస్య దేవస్య ప్రాదురాసీత్ త్రిలోచనం । నేత్రత్రయాత్ సహస్రాదిత్యసన్నిభం । అగ్నిసూర్యశ్చ సోమశ్చ యం లోచనత్రయాత్ । త్రిశిఖోమయమత్యుగ్రం జ్వాలాస్త్రం చక్రం జ్వరం । సాక్షా

என்னும

సోమోఽమృతమయోహ్యారేషుభగవాన్ రవిః । ప్రాన్తేషుభగవానగ్నిశ్చక్రస్యాస్యాచ్ఛివాత్మనః । సచక్రంమతిమాన్ ధృత్వాకింకరోమీత్యభాషత । కృతాంజలికరస్తస్థౌబహుబాహుస్త్రిలోచనః। తంచక్రపాణినాలబ్ధ్వావిష్ణవేప్రదదౌశివః। విష్ణోర్దక్షిణంబాహుమభజత్సోపిహర్షితః । తతోదేవస్యవైశంభోర్గదాచక్రాద్వినిస్సృతా। దైత్యదర్పహరాఘోరాసర్వరత్నవిచిత్రితా। మహాచ్ఛక్తిరూపిణీదివ్యామహాపాదాస్త్రీస్వరూపిణీ । అజ్ఞప్తాశంభునాచాపివిష్ణుమేవసమాశ్రితా। వామమాశ్రిత్యవైబాహుం విష్ణోస్తస్యమహాత్మనః।తతోదేవీజగద్ధాత్రీభవానీసాపరాత్పరా । శివాంకసంస్థితాదద్యాద్విష్ణోరర్ధేశసంజ్ఞయా । తస్యావక్త్రాత్సముత్పన్నః శంఖరాజశ్శశిప్రభః । సర్వవేదమయశ్శాంతఃసర్వశత్రునిబర్హణః । సోప్యాజ్ఞప్తస్తయాదేవ్యావిష్ణోఃపార్శ్వముపాగమత్ । దేవ్యానేత్రాత్సముత్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభం । రమాలయమనోహారీసర్వలోకవిభూషణం । తచ్చవిష్ణుమహాత్మానమాజ్ఞయాపద్మముత్తమం । సమాశ్రయత్తతోవిష్ణుర్విస్మయంపరమంయయౌ । పూర్వంతుద్విభుజోవిష్ణుఃగదాంచక్రంచహస్తితః । దధారశంభునాజ్ఞప్తఃసతుచింతామవాపహ । ద్విభుజోహంకథంత్వద్యఆయుధానాంచతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబుజాదత్తావుభౌశంఖాంబుజావపి । ఏవంచింతయతస్తస్యవిష్ణోర్దేవ్యాఃప్రసాదతః । ప్రాదురాస్తాంకరౌచద్వౌతాభ్యాంతౌచాప్యధారయత్ ।తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్మాశంఖచక్రగదాధరః । నమస్కృత్యశివంశాంతంకృతార్థోస్మీత్యభాషత । తతోజలదగంభీరఘోషేణభగవాన్ శివః ।విష్ణుమాహమహాత్మానంకృతార్థోసీతికేశవ । ఇత్యుక్త్వాంతర్దధేదేవః పరమాత్మాసదాశివః’’ என்று வெளிப்பட்ட வசனங்களால் விஷ்ணுவானவர் பலவாறு துதித்துநிற்கையில் தேவதேவராகிய உமாபதியானவர் நிச்சலமானமனதோடு யோகித்தனர். அப்போது ஆயிரஞ்சூரியர்களையொத்து அக்னி-சூரிய-சந்திரனென்னுந் தமது மூன்றுகண்களினின்றும் அத்புதாகாரமாயும், வஜ்ரபஞ்சரத்தையுடைய ஞானாஸ்திரமாயும், நாபியில் அமிர்தமயமாகிய சந்திரனையும், அரங்களில் சூரியனையும், பக்கங்களில் அக்கினியையுங் கொண்டு சிவஸ்வரூபமாய்ச் சக்கரமானது உண்டாகிய

து ஞானவடிவமாகிய அநதசசககரமானது அநேக பா
ஹுககளோடும, மூனறுகணகளோடுங கூடிய புருஷா
காரமாய் நினறு அஞசலிகூபபிச சிவனைத துதித்தகாலை
யில, ஸ்ரீசிவபெருமான அநதசசககரததைத தமது ஸ்ரீஹ
ஸததால தடவி விஷ்ணுமூாததிககுக கொடுததனா.
அதை விஷ்ணுவானவா தமது தக்ஷிணஹஸ்ததகிற ருங
கிககொணடனா. பினனாச சிவஸவரூபமாகிய அநதச
சககரததினினறும தைததியஸமஹாரததை யபேக்ஷிதத
தும, ஸாவரதனஙகளால ஶோபமானமாயுளளதும, ஷ
டசாஸ்திர ரூபிணியானதும, ஷடபாதஙகளோடு கூடிய
ஸதிரீவடிவமானதுமாகிய கதையுணடாகியது சிவனு
டைய ஆஜ்ஞையால அது விஷ்ணுவை யடைநதபோது
அதை மஹாதமாவாகிய விஷ்ணுவானவா வாமஹஸ்த
ததிறருங்கிககொணடனா அபபோது லோகமாதாவும,
பவானியும, பராபரையுமாகிய உமாதேவியாா சிவபெரு
மானுடைய மடியிலிருநதுகொணடு அவருடைய ஸமஜ
ஞையால விஷ்ணுவிஷயமாகச சிநதிததாா. அநதததே
வியினது வாககிலிருநது சநதிரகாநதியுடையதும,ஸாவ
வேதமயமானதும, ஶாநதவடிவமானதும, ஸாவசததருக
களையும ஸமஹாிபபதுமாகிய ஶஙகமானது தோனறி
அவருடைய ஆஜ்ஞையால விஷ்ணுவினிடஞசோநதது.
பினனா, தேவியினது நேததிரததிலிருநது காநதியுடை
யதும், மஙகளகரமானதும, லட்சுமீவாசஸதானமான
தும, மனோஹரமானதும, ஸாவலோகபூஷணமாயுளள
தும,உததமமானதுமாகிய பதுமமானது தோனறி அந
தவிஷ்ணுவையே யடைநதது அவறறைககணடு விஷ்
ணுவானவா அதிக ஆசசாியததையடைநதனர். அனறி
யும், சமபுவினது ஆஜ்ஞையால கதையையும, சககரத
தையுந தாிததுககொணட விஷ்ணுவானவா தேவியால
கொடுககபபட்ட ஶஙகம - பதுமம - எனபவைகளை இர
ணடுகைககளையுடைய நாமெபபடிததாிபபது எனறு யோ

என்னும்

சித்தனர். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த விஷ்ணுவுக்குத் தேவியினது பிரஸாதத்தால் இரண்டுகைகளுமுண்டாயின. அவ்விருகரங்களாலும் அவற்றைத் தாங்கிக்கொண்டனர். சங்கசக்ரகதாதாரியா யெழுந்தருளி ஸந்தோஷத்தையடைந்த விஷ்ணுவானவர் ஸாந்தமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து நான் கிருதார்த்தனானேனென்று வாழ்த்தினர் அதற்குச் சிவபெருமான் மேககர்ஜனையொத்த ஸந்தோஷவொலியுண்டாக விஷ்ணுவைப்பார்த்து ஹே கேசவா! நீ கிருதார்த்தனாயினை என்றுகூறி அவரைமகிழ்வித்து அந்தர்த்தானமாயினர் என்று பெறப்பட்டது.

அப்பிராகிருத பிராகிருத ஸ்ருஷ்டிகள் சிலவற்றை நிர்மாணஞ்செய்தபிறகு பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களை ஸ்ரீசிவபெருமான் பிறப்பித்தருளினர். அவர்கள் மோஹிதர்களாகி யொருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து அலுத்து ஆயாசித்தார்கள் அப்போது அவர்களுக்கிடையில் சிவபெருமான் லிங்கவடிவமாக வெழுந்தருளினர். அதனடிமுடிகளைக்காணுவதாக அவ்விருவரும் பரீக்ஷார்த்தமாக முயன்று அஸமர்த்தராகி வருந்தி நின்று ஸ்வாமியைத் துதித்தார்கள். அவர்கள்பொருட்டு அவ்விலிங்கத்தினிடமாக வாவிர்ப்பவித்து அவ்விருவரையும் பார்த்து நீவிர் ஸ்ருஷ்டிபரிபாலனங்களென்னுங் கிருத்யகர்த்தர்களாகக் கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞாபித்தனர், அப்போது விஷ்ணுவானவர் துஷ்டநிக்ரஹத்தின் பொருட்டுத் தக்க ஆயுதம் பிரஸாதிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர் என்று பிரஸ்தாபித்து, அப்படியே பகவானாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரர் விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரம்-கதை என்பவைகளைக்கொடுத்த வாங்கரம தேவியார் சங்கம்-பத்மம் என்பவைகளைப் பிரஸாதித்தனர் என்னும் மஹிமைகளை மேலிடத்தில் பிரஸங்கிக்கப் பட்டமையால், சிவனை

விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரங் கொடுத்தாரென்பதில் அருளை
கொண்டு குரைக்கும் பாஞ்சராத்திரிகளதுவாதம் தலை
கட்டா தெனவறிக. சக்கரங்கொடுத்தா ரென்பதிற்று
னே அருளைக்கொண்டு நாகத்தைப்பிடுங்கி நான்றுகொள்
ளுமந்தக்காயமக்கள் சக்கரமாத்திரமேயன்றிச், சங்கம்-க
தை-பதுமமிதயாதிகளுஞ் சிவபிரான் பிரஸாதித்தவிசே
டமவெளிப்படுத்துதலுக்கு என்செய்வார்கள்? இவைகளேய
ன்றி, இரண்டு கைகளுமன்றோ விஷ்ணுவுக்குப்புதுசாயு
ண்டாயின? இந்த அவாகவெங்கே போய்படித்துக் கொ
ள்வது? (சிரமறுவெட்டப்பெயர்பூ மேற்பட்டது.) என்ப
துபோலன்றோ விஷ்ணுவுக்கு ஒருதடவை சக்கரஞ் சிவ
றுகிடைத்ததை மறைமுகமாயினு இரண்டுதடவைக
ளிறகிடைத்த மகிமை வெளிப்பட்டது? இரண்டுதட
வைகளேயன்றி, அதிகமாகவுங் கிடைத்த ஸந்தாபங்க
ளைவிஸ்தரபீதியாலெழுதாமலொழியினுமிரண்டொ
ன்றைமாத்திரமிங்கெடுக்கின்றோம். ஸருஷ்டியநந்தர
ம் விஷ்ணுவுக்குச் சிவப்பிரஸாத லப்தமாகக் கிடைத்த
சக்கரத்திலவந்தஜாதகத்தை நமதாக்க வெண்ணி அ
ஹங்கரித்தலால் அந்தச்சக்கரம் விஷ்ணுவினதுகையினி
ன்றும் மறைந்து விட்டதெனவும், அதற்றுயரெய்திச்
சிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து மீண்டுமதைப் பெற்றுக்
கொண்டனனெனவும் சொல்லப்பட்ட பிரமாணங்களை யீண்
டெழுதிக்காட்டுகின்றோம்.

ஈசானஸம்ஹிதையில், "గర్వం జ్ఞానమాయానురక్తానాం
చవిచేష్టితం । కృష్ణ వేదేవతాన్సర్వే హిన్మావృష్టీశపీంతాః । కృష్ణుశ్చాపిత
థాదేవా నాహంకారసంయుతః । దానవాన్ స్త్రాసారిష్యామినాసహ్యాం
మమవిద్యతే" எனவும், "కృష్ణః శ్రీకర్వం శివమాయామోహితః
కృష్ణ దానవనాశాయ చక్రం ధృతవాన్ మైశిత । కదాభాగ్యాత్ కృష్ణస్తస్య చ
క్రంపర్వతవష్టితం । నాలంచక్రంచాలయితుం ఉద్ధర్తుమపి వైమతః । తతః

என்னும்

ఛిన్నశ్చసహసావిష్ణుర్భూమావపపాతచ । కిమేతదితిగోవిందఃచింతయామాస విశ్వభృత్ । సతపవంకృతశ్చింతాంచక్రంచాంతర్దధేక్షణాత్” எனவும், “ఇత్యేవంనిశ్చయంకృత్వావిష్ణుర్ధ్యాయతత్రవై । సంశోధ్యాత్మానమవ్యగ్రో దధ్యౌమంత్రజపంమునిః । నిత్యశోనియమేనైవలింగంసమ్యక్సమాహితః । పద్మైర్దశశతైశ్చక్త్వాపూజయత్పురుషోత్తమః” எனவும், “ఇత్యుక్త్వాభగవాన్శర్వఃఖడ్గంత్వక్షయంశుభం । దదౌచర్మవకృష్ణాంచమేఘరూపంశతాపహం । హలంచముసలంచైవదదౌశమహామనా । ధనుర్బాణంచ భగవాన్సంచభూతగుణాత్మకం । దదౌకంజమయీంమాలాంమకుటంజ్యోతిషాంముఖం। ఛందోమయంసుపర్ణంచగరుడంకశ్యపాత్మజం। ఆత్మతేజోమయంతస్యధామానాంప్రదదౌశివః । సుదర్శనంవైచక్రంచశంఖంచాపిదదౌతథా।పునఃకిమిచ్ఛసిహరేత్వోమదస్తీతిశర్వక। నిశ్శంకస్త్వప్రదాస్యామినాత్రకార్యావిచారణా।ఇత్యుక్తోభగవాన్విష్ణుః తథేత్యుక్త్వాప్రవీత్పునః।నమస్కృత్వాజగన్నాథంసర్వకారణకారణం । అహంచతవవైదాస్యంకరిష్యామిశశంకర । అహంకారప్రశాంత్యర్థం సర్వదాశ్వవశంకర । తస్మాదాదిశమేదాస్యంనిత్యదాకర్తుమీశ్వర ।కృపాయదిజగన్నాథయదితుష్టోసిమేశివ । ఇత్థమభ్యర్థితశ్శంభుర్విష్ణునాప్రభవిష్ణునా। ఆహగంభీరయావాచా విష్ణుంవిశ్వేశ్వరశ్శివః “எனவும்” యదిచ్ఛసిహరేదాస్యంమమకర్తుంసదానఘ। మేఘోభూత్వావహస్త్వస్త్వంమాంప్రీత్యాసర్వదాహరే । తేనమాంబ్రాహ్మణాదేవాశ్చాహుర్వైమేఘవాహనం । చతుష్పాద్వృషరూపీత్వంబ్రహ్మణఃపుత్రతాంగతః । ధర్మస్సర్వార్చితస్త్వంశ్వద్వాహనోమేభవానిశం । ధ్వజేవిమమగోవిందతేనమాంవృషభధ్వజః। అహంచవృషభవాహంచసూరయోవేదతత్పరాః”

எனவும் போந்தவசனங்களால் தேவர்கள் விஷ்ணுவை யடைந்து தைத்யர்களால் தங்களுக்குண்டாகிய துன்பத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்கள். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அஹங்கரித்து அந்தத்தானவர்களை நானஸம்ஹரித்துவிடுகிறேன், என்றுலோகாத்தகாரிய மேதிருக்கின்றது என்று கூறினார். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் சிவமாயையால் மோகிக்கப்பட்டுக் காவத்தை யடைந்திருக்கும் விஷ்ணுவானவர் தானவர்களை

ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேனென்று தமது சக்கரத்தைப்பார்த்தனர். அப்போது அந்தச்சக்கரம் பர்வதாகாரமாகிக் கையாலசைக்கவுமுடியாத தன்மையை யடைந்தது அப்படிப்பட்டதைத் தூக்கமுடிவதெங்ஙனம்? அந்தச் சக்கரத்தாலடிபட்டுமூர்ச்சித்துப்பூமியில்விழுந்துவிட்டனர் உலகத்தைத்தாங்குமாற்றலுடையவராகிய கோவிந்தரானவர் தமக்குநேரிட்டகதியைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தச்சக்கரமானது மறைந்துவிட்டது. அங்ஙனம் அந்தர்த்தானமாயினமையைப் பரியாலோசித்து, ஆத்மவிசாரசகிரஸ்தராகித் தத்துவசோதனையிற்றலைப்பட்டு முனிதவமெய்தி, மந்திரஜபங்களால் அதிகநியமத்துடன் புருஷோத்தமராகிய விஷ்ணுவானவர் ஆயிரம் பதுமங்களைக்கொண்டு சிவலிங்கத்தை ஆராதித்தனர் அவ்வாராதனையைமகிழ்ந்து ஸ்ரீபரமேசுவரர் அநித்யமோபமானமாய் விளங்குவதும், சுபவடிவமானதுமாகிய கட்கத்தையும், தோலாலாகிய கேடயத்தையும் விஷ்ணுவுக்குக்கொடுத்தனர். அன்றியும், கலப்பை - உலக்கை - தநுஸ்ஸு - பாணம் என்பவைகளையுங் கொடுத்தனர் இன்னும், பதுமாக்ஷமாலை - ஜயோதிவடிவமாகிய மகுடம் - வேதவடிவமாகிய கருடன் - ஆத்மதேஜோமயமாகிய வைகுண்டமென்னு மிருப்பிடம் - ஸுதர்ஸனம் என்னுஞ்சக்கரம் - சங்கம் இத்யாதிகளையும் பிரஸாதித்தனர். இவ்வாறு அநுக்கிரகித்து விட்டு, இன்னும் யாதுவேண்டினுந் தருகிறோம், விசாரமின்றிக் கேட்பாயாகவென்று பரமேசுவரர் கட்டளையிட்டனர். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் ஸர்வகாரணங்களுக்குங் காரண்ராய் விளங்கும் ஸ்ரீ விஶ்வேசுவரரை நமஸ்கரித்து ஹேபரமசிவா! உமக்கு ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் வரமொன்றையே யான் விரும்புகிறேன் சுகத்தைக்கொடுக்கின்றவராகிய தேவரீர் என்னுடைய அஹங்காரப்பிரஸக்தியாத்தமாக வெனக்கு நித்தியமாகிய

எ ன று ம

தாஸ்யதவததைதயே அநுககிரகிககவேண்டுமென்று கூறி னா. அவருடைய விணணபபததைதக கேட்டுக கருணைஸிநதுவாய் விளஙகும ஜகந்நாதராகிய சிவபெருமான ஸநதுஷ்டி யடைநது அருளசெயதனா. அஙஙனமருளுகையில, எமமிடததில அனபுமிகுநது ஊழியஞ செயதுயவதறகு உனககு எணண முணடானதால பிராஹமணாகளயாவரும எமமை (மேகவாஹனா) எனறு துதிககுமாறு சதுஷபாதஙகளையுடைய விருஷபவடிவம பெறறு மேகததை யொதது எமமைததாஙகித திரியககடவாயெனறுகூறி, பிரமஹாவுககு நீ புததிரனுகபபிறநது விருஷபவடிவததுடன எமமைச சுமபபதால எமமை (விருஷபவாஹனா) எனறு யாவரும அழைபபதோடு யாவராலும பூசிககததககக தாமவடிவமாகிய விருஷபாகாரததுடன எமமுடைய துவஜமாகவும நியமைநதால எமமை (விருஷபதவஜா) எனறும வேதமறிநதபணடிதாகள கொணடாடி மகிழாநிறபா எனறு ஸ்ரீபரமேசுவரா விஷ்ணுவைபபாாதது அநுககிரகிததாரொனறு சொலலபபடடிருககினறது

இநத வுணமையை யோசிககையில விஷணுவுககு மூனறாவது தடவையில சககரஙகிடைதத பிரஸ்தாபம வெளிபபடடது. சககரமாததிரமேயனறி விஷ்ணுவுககுக்கிடைததிருககும ஸகல பதாாததஙகளுஞ சிவனுலதத்தம பணணபபடடவைக ளெனறே விவேகிகள நிாமாணிகக ஹேதுவைததரும பிரமாண பாஹுளயஙகளை எஙகே மறைபபது? விஷ்ணு வடைநதிருககுஞ செலவஙகளெலலாம ஸ்ரீபரமேஸ்வரப பிரஸாதமே யெனறு தெரியாது வீணஹஙகாரஙகொணடு சிவநிநதையிற்றலைபபடடு அழிவது அபபாஞசராததிரிகளுககு வினையாய முடிநதால நாமெனன செயயலாம! இவைகளோயனறிப பிராணவாாதத ஸ்வருபராய விளஙகும ஸ்ரீ விநாயககட

வுளுக்கு முன்னின்று கோணங்கிக் கூத்தாடி விஷ்ணு வானவர் சக்கரத்தைப்பெற்றதும், அங்ஙனமருளிய ஷெ கடவுளுக்கு (விகடசக்கர விநாயகர்) என்னும் பிரஸித் தியுண்டானதும் பிரமாணப் பிரத்யக்ஷங்களாற் கேட்கப் படுவதையும் விவேகிகள் யோசியாமற் போகார்கள் இத்தனை பிரமாணங்களையும் பொய்யாக்கிவிட்டு, ஏகதே சவசனங்களாற் கூரன்கட்டிவிட்ட குருட்டுக் கதையா கிய (சிவன் சக்கரத்தைப் பூசித்தார் - விஷ்ணு அவருக்குச் சூலங் கொடுத்தார்)என்னும் அபாஸத்தை நாட்டமுயன்ற நம முடிச்சூர்முதலிக்கு இன்னும் ஸமாதான முறைப்பாம் சிவன் சக்கரத்தைப் பூசித்தாரென்றாலும், அவருக்கு விஷ்ணுவானவர் சூலத்தைக் கொடுத்தாரென்றாலும் எ மமுடைய சிவோத்கர்ஷந் தாழாது அந்தச்சக்கரம் வி ஷ்ணுவுக்கு ஒருதடவையன்றிப் பலதடவைகளில் ஸ்ரீ சி வபெருமானால் கொடுக்கப்பட்ட பிரஸ்தாபம் பலமுறை கேட்கப்படுகையால், அது சிவனுடைய சக்கரமேயன்றி விஷ்ணுவினுடைய சக்கரமாகாது சிவனுடைய சக்கரத் தைச் சிவனே பூசிப்பது கூடாமையால், அங்ஙனம் பூசி த்தவர் காலருத்திரராகட்டும் காலருத்திரர் சிவனுடைய சக் கரத்தைப் பூசித்ததனால் விஷ்ணுவுக்கு மஹிமை யுண் டாகமாட்டாது விஷ்ணுகையில்வந்தபிறகு பூசித்தது மஹிமையெனின், விஷ்ணுகையில்வந்தபிறகு அதற்கு ண்டான மஹிமையாது? விஷ்ணுவுக்கேயன்றோ அது கிடைத்தபின்னர் மஹிமையுண்டாச்சுது? அந்தமஹி மையையறியாமல் அக்கதை யடைந்ததுகொண்டேயன் றோ அது அவர்கையிலிருந்து மறைந்துவிட்டது? இத னால், விஷ்ணுவாலொரு மஹிமையு மதற்குண்டாகவில் லை யென்று வெளிப்பட்டது எல்லாஞ் சிவமஹிமை யென்றே மேலோர் தெளிவதால், சிவனுடைய சக்கரத் தையே காலருத்திரர் பூசித்தாரென்று யாம்சொல்லி இடி ப்போம் காலருத்திரருக்காயினும் விஷ்ணுமூர்த்தி சூலங்

என னும

கொடுதத பெருமையுணடே யெனின, அதுவுஙகூடாது; அரசனிடததிலிருநது மநதிரியினுடைய சமபளததைச சேவகன வாஙகிககொணடுவநது மநதிரிககுககொடுப தால, அஙஙனங கொடுததசேவகன மநதிரிககுமேலிட வனுவெனபனனம? இபபடி யாம பரிஹரிததுககொணடு கூரன முகததிலும, அவனுடைய விபபிரலமபமாககந திறபடடழியுங குமதிகண முகததிலுஙகாறியொருமுறை ககுப பலமுறை யுமிழநதுவிடடுபசாநதி யடைநதிருககி னறோ மாகையால, அதையே நமமுடிசசூாபபுலையருங கததியமுவதால எமககென்ன தோஷமுணடு? இனனு மவிரிககிறபெருகும

இதுநிறக, இராமனுககுப பிரஹமததிவநதததாக வும, அது தொலையுமபொருடடு அவன சிவலிஙகப பிரதிஷ்டை செயததாகவும வேதமபடியாத சிலசை வபபேயகள பினதது கிறதுக ளென று நமமுடிககூாப பேய உபநியாஸஞசெயதது. அபபாஞசராததிரப பே யினது ஸமாதானததை யாம கொஞசம பரியாலோ சிப்பாம. இராமன பிராஹமணனுகிய இராவணனை க கொனருனுகையால பிரஹமததிககாளாகி வருநதி னன, தநநிவிாததியின பொருடடே சேதுவிற சிவபிர திஷ்டை செயதுயநதானெனறு வைதிகநூலகள கூறு கினறன. இராமன பூசிததகாரணமபறறியே (இராமலிங கம) எனறு ஸ்ரீசிவபெருமானுககும, (இராமசசரம - இரா மநாதபுரம) எனறு அவவெமபெருமானெழுநதருளியிரு ககுமபதிககும ஸுப்ரஸிததமான நாமஙகளுணடாயின இவறறைககூாநது யோசிககும புததியிலலாமல இராம னுககு ஹததியுண்டாகவிலலை யெனறு அமமுடிச்சூரா ளி முனிநதுளாயாடிய மூாககவாதததை யினி முறிபட சசெயவாம. இராமன ஸமுததிராததிற கடடிய வாரதி யைத தரிசித்தமாததிரததில பிராஹமததியாதி ஸமஸ்த

பாபஙகளுமவிலகி அவரவாகளுடைய இஷ்டகாமியங
களும ஸித்திக்கின்றனவென்று சுருதிகள் கூறுகையில,
அவ்விராமமூாத்திக்குப பிரஹ்மததியுண்டாமா றெங
ஙனமெனறு கடாவினா நளன சரிதையைக கேட்ட
வாகளுககுக கலிபீடை நணுகாது எனறு வைதிகநூல
கள கூறுகையில, அநத நளனுககுக கலிபெயபபடி
வநத தெனறு வினவலாமா? நளனுககுக கலிவநத
துபோலவேயனறே இராமனுககுப பிரஹ்மஹததிதோ
ஷம வநதடைநதது? கலிபீடையால வருநதி நிவிாததிய
டைநதவனசரிதமாகையால அதைசசிரவணமபண்ணுத
ல கலிதோஷநிவிாததிககுக காரணமாகும பிரஹ்மஹதி
யாலவருநதிநிவிாததியடைநதவனகட்டிய ஸேதுவாகை
யால, அதைத்தரிசித்தல பிரஹமஹததிதோஷநிவிாததிககு
ககாரணமாகும நளன்அரசனுனபடி இராமனுமோரரச
னுகையா லிருவாதனமையுமோரளவின முடிநதது. இவ்
விருவரைபபோலவே மாநதாதா-யயாதி-புரூரவன-அரி
சசநதிரனமுதலிய மஹாபுருஷாசளுமபெருமைபெறறு
ச சிவாநுகரஹததுககுப பாததிராகளாயிருநத பிரஸதா
பஙகளும புராணஙகளிற கேடகபபடுகையால இராமனி
டதது மாததிரம உசிதமபாராட்டிக கூறவநதது அஸ
பயமாகமுடிநதது அரிசசநதிரனமுதலினோா துககபப
டடதுபோலவே பலதுனபஙகளுககாளாகி இராமன வ
ருநதினனெனபது ஸிததம அவாகளுககுப பினபு ஸுக
முணடானது போலவே இராமனுககும ஸுகமுணடா
யசசு. செட அரசருளளுமொருவருககொருவா சுகதுக
கஙகளை யேறறநதாழவாச அநுபவிததிருககலாமாகையா
லு, வேணடுமாயின இராமன அவாகளில தாழநதததுககத
தையும, அதிகஸுகததையுமநுபவிதத மஹாபுருஷனெ
டடும. அவ்வளவேயனறிப பாபமெயதாத பரிசுததத்வ
முடைய அமலமூாததியாதலகூடாது இராமன மலரகி
தனுயின, கோசலைகாபபததிறபுகுநது வருநதியழுவா

எ ன னு ம

னேன்? யோனிவாயபபடடுபபிறநது சாதலோ மலாஹி தமாவது ? (வரதாறு முததமமவரதம) என்ற ஆதரவால ஒவவொருவிரததது கரும ஏற்ற முறைகருமாப போலே இராமன கட்டிய ஸேதுவுககும ஏற்றங கறபிககபபட்ட தனறிவேறிலலை. அதைபபிரஸமமையாகத தோநதிடாது வீணடமபம பாராட்டுவதில ஏதாவது பலனுணடா? இராவணனைககொனறு பிரஹமததிதோஷநதாங கியலைநதவனுகிய இராமனகட்டியஸேதுவுககு (அனனியாகளுடைய பிரஹமததியைப போககுந தனமை) எபபடியுணடாமெனறு யாமிபபோதுகேடகினறோம. பதிலசொலலட்டும பாாபபோம சிவபிரதிஷடைசெயது ஹததியொழிநதவனுகையால, அவன ஸமபநதததாகியஸேதுவுககு மஹிமைகூறுவதில யாம பினனிடமாடடோம. ஸேதுவில சிவபிரதிஷடையே முககியமாகையால, ததஸமபநத விசேஷததால ஸேதுவுககுங கௌரவமுண்டாயினமை ஸாவஸமபிரதிபனனமேயாம

இது நிறக, சிவன பிதாவினறலையை யறுதததனுல வநத பிரஹமததியைப போக்கினவராகிய ஸ்ரீ ராமமூாததிககு ஹததியெபபடி யுணடாமெனவும, அநதராமனுடைய மநதிரததையே சிவன காசியில இறககினறவாகளுடைய காதில உபதேசிதது முததியில விடுகினறானெனவும பிரஸஙகிததுச சிலபிரமாண வசனஙகளையுஙகாடடி வெளிபபடட நமமுடிசசூாமுதலியாாது புததியினறெளிவை இஙகே கொஞசமெடுததுப பிரகாசபபடுததுவாம. சிவாதிகயாததநாவளி 2 - வது பாகததில (௩௪) வது முதல (௩௮) வது பககம வரையில பிரஹமசிரசசேதததால சிவனுககு ஹததிவநததா - வரவிலலையா என்று சஙகிததுப பரிஷகாரஞ செயதிருபபதால், இஙகே பதிலசொலவது அவசியமன்று சிவன பிரஹமாவினுடைய சிறறியிற பிறநதானெனனுங கார

ணத்தால பிரஹ்மாவைச சிவனுடைய பிதா வென்று
கொணடு சூலைததபடியேபிரமஹாவினுடைய சூததிற்
பிறநதகாரணததாலவிஷணுவுககுமனறே அநதபபிரஹ்
மாவைபபிதாவெனறுசொலலவருமா? இதையேனகவனி
ததிலா? சிவன காசியிலஇராமமநதிரததை யுபதேசிககி
னறானெனும அபஸிததாநதததைச (சிவபாரமயபபிரதரி
சிநி) யில (ந-அ)வது பககததில விசாரிததுத தொலைததி
ருககினறோமாயினும ஈணடுங கொஞசம விசாரிப்பாம
அவவிராமமநதிரம நீாகக யோசனையில விஷணுபரமா
காது.விஷணுவினுடைய பரியாய நாமஙகளிலொனறாக
ககணடுறுதவியவைகளிற படிககபபடாமையால. விஷ
ணுஸஹஸரநாமததிற படிககபபட்டிருககிற தெனின,
அபபடியே சிவஸஹஸரநாமததினும படிககபபடடமை
யால அது சிறபபடையமாட்டாது. இதனால அநதராம
நாமம விஷ்ணுவுககு உபசாரமும, சிவனுககு உணமையு
மாக முடியும. இருவருடைய ஸஹஸர நாமஙகளிலும
படிககபபட்டபோது சிவனுககு மாத்திரம அது உண
மையாவ தெஙஙனமெனின, அநத மநதிரோபதேச
மடைநதவாகள சிவஸாரூபபியததையே யனறி விஷ்ணு
ஸாரூபபியததை யடைவதிலலையாகையால பொருநதும
பூாவபட்சிமததை யநுசரிததே மேல ஸமாதானமுரை
ததோம எமது ஸிததாநதம இராமநாமம தாரகமகா
தெனபதும, சிவன இராமநாமததைக காசியிலிறககின
றவாகளுககு உபதேசிததிலனெனபதுமேயாம உணமை
யில பிரணவமே தாரகமெனபதும, அதனையே சிவன்
உபதேசிககினறானெனபதும, அது சிவவாசகமாயககொ
ளளற பாலதெனபதுமே சாஸதிரஸமமதம. அதாவசி
ரஸ்ஸில (ఆత్మ జ్యో) తిస్సకృదావర్తితఏవ సర్వమపి ప్రాణాన్సకృదు
చ్చారితమాత్రఏమూర్ధ్వమున్నమయతీత్యోంకారః | సర్వాన్ ప్రాణాన్ ప
రమాత్మని ప్రణిపాతయతీతి ప్రణవః | సర్వాన్ ప్రాణాన్ పరమాత్మని ప్రణ

என்றும

యతి సమయత్యే తస్మాత్ప్రణవాశ్చతుర్ధావస్థితః) எனனும வசன த்தால ஆதமஜ்யோதியை ஆவாததிபபிககினறமையாலும, உசசாரணமாததிரததில பாசததினினறுந தாணடியுயரசசெயகினறமையாலும ஓஙகாரமாகுமெனறும, பரமாதமாவினிடததில நமஸகரிபபிககினறமையாலும, பரமாதமாவினிடததிலசேரபபிககினறமையாலுமபிரணவமாகுமெனறுஞ சொலலபபடுவதாக மநதிரராஜமாகிய தாரகமானது பிரஸிததியடைநதிருககினறது. இவவரியதனமை இராமநாமததுககுசசொலலபபடடமையாலும், இராமநாமம பிரணவமாகாமையாலும பாஞசராததிரிகள கூடியமூந தாரகபபிரஹமம இராமனெனபது கூடாது ஜாபாலோபநிஷததில “అత్రహిజంతో ర్ప్రాణేషూత్క్రమమాణేషు రుద్రస్తారకంబ్రహ్మ వ్యాచష్టే” எனனும வசனததால பிராணோதகிரமண காலததில காசிபபதியின்கண மூாசசிதாகளாகிய ஸாவஜநதுககளுககும ஸ்ரீ ருத்ரபகவானதாரகமாகிய பிரணவததை உபதேசிககினறா என்று சொலலபபடடிருககினறது இதறகுபபிரஹமணமாகப பாராசரபுராணததில (తత్రైవోత్క్రమమాణస్య జంతుమాత్రస్య కేవలం। వేదవేదాంతసారస్య ప్రణవాఖ్యస్య పార్వతి। బ్రహ్మణస్త్వర్థభూతోఽహం సంసారద్రావకోఽచిరాత్। కృపయా మామకం రూపం పరిపూర్ణ పరామృతం। ఆనందమయచిద్రూప తారకంతమసఃపరం। స్వయం జాతంనిరాభాసం దాస్యామి ప్రత్యగాత్మనా) என்னும் வசனததால உமாதேவியாரைபபாாததுக கேவலமாகிய ஜநதுககளுககுஙகூடக காசியினகண உதகிரமணகாலததில வேதவேதாநதஸார மானதும், பிரணவமெனனும பிரஹமமாகிய எனனை ஆததமாகவுடையதும, ஸமஸாரததைக க கடபபிபபதும, பரிபூரணமானதும, மேலானதும, அழியாததும, ஆநநதமயமானதும, சிதரூபமானதும, தாரகமானதும, இருளைககடநததும, தோறறமிலலாததும, ஆபாஸததைக கடநதது மாகிய எமமுடையரூபததைக

கிருபையினாலே பிரஸாதிக்கின்றோமென்று சிவன் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது காசிகண்டத்தில், (అత్రోత్క్రమణకాలేహం స్వయమేవద్విజోత్తమాః । దిశామితారకంబ్రహ్మ ప్రణవాఖ్యమనుత్తమం) என்னும் வசனத்தால் பிராஹ்மணர்களைப் பார்த்துக் காசிப்பதியில் ஜீவர்க்களுடைய உத்கிரமணகாலத்தில் பரமோத்தமமாகிய தாரகப்பிரஹ்மத்தில் யாமே பொருளாய் வெளிப்பட்டுப் பிரஸாதிக்கின்றோமென்று ஸ்ரீருத்ரபகவான் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுண்மைகளை யோசிக்கையில் பிரணவதாரகமே காசியில் சிவன் உபதேசிக்கின்றாரென்றும், அந்தவாசகத்துக்கு வாச்சியராயுள்ளவர் அந்தச் சிவபரஞ்சுடரேயென்றும் வித்வான்களறிந்திடுவார்கள். இவைகளையறியாது குலைக்கின்றவர்களுக்கு அவர்கள் குலைப்படங்க வாய்மேலடிப்பது அவசியமாகையால், நம்முடிச்சூளாமணி குறைத்தபாகத்தை யிங்கேவருவித்து ஸமாதானமுரைப்பாம். அம்முடிச்சூளாமணியினுடைய பிரஸங்கத்தில், "అవిముక్తేశవక్షేత్రే సర్వేషాంముక్తిసిద్ధయే। అహంసన్నిహితస్తత్ర పాషాణప్రతిమాదిషు। క్షేత్రేస్మిన్యోర్చయేద్భక్త్యా మంత్రేణానేనమాంశివా। బ్రహ్మహత్యాదిపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామిమాశుచ" என்னும் வசனத்தை யெழுதி, (உன்னுடைய காசியில் யாவருக்கும் முத்தியைக் கொடுக்கும்படி அர்ச்சாரூபமா யெழுந்தருளியிருக்கிற நான் பக்தியுடன் யார் என்னைப் பூசிக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய பிரஹ்மத்திமுதலிய பாவங்களினின்றும் அவர்களை விடுவித்து மோக்ஷமுண்டாகும்படிச் செய்கிறேன் ஓய் சிவனே! நீ பிரஹ்மத்தியைக்குறித்துப் பயப்படாதே யென்று ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி சிவனுக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணினார்) என்று வியாக்கியானஞ்செய்து முடித்தனர். இவ்வசனத்தில் (பிரஹ்மத்தியைக் குறித்து நீ பயப்படாதே) என்று சிவனைப்பார்த்து இராமன் சொன்னதற்கு ஆதாரமெங்கே? நம்முதலியார் அறியா

என்னும

மையே ஆதாரவாயின்றதுபோலும். அந்த வசனத்தில் உன்னுடைய காசியில் என்று சிவனைப்பார்த்து விஷ்ணு சொன்னதாகவெளிப்படுகின்றது. இப்படியே ([illegible]) என்றுவிஷ்ணுவைப்பார்த்துச் சிவன்கூறிய வசனத்தில் என்னுடையகாசியில் என்று அச்சிவன் சொன்னதாகவெளிப்படுகின்றது இருவாவசனங்களாலும் (காசிக்ஷேத்திரம்)சிவனுக்கே உரியதென்றும், அங்கே விஷ்ணுவுக்குண்டான ஸம்பந்தம் சிவனையுபாசிக்கும் பொருட்டான ஆதிஸம்பந்தமென்றும்,அந்தச்சிவனுக்குண்டான ஸம்பந்தம் உபாஸ்ராகி ஸாவருக்கும் அநுக்கிரகிப்பதற்கான அநாதிஸம்பந்தமென்றும் ஆன்றோர் விவேகிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. காசியைப் பிரஸ்தாபிக்குந்தோறுங் கங்கையையும், விசுவநாதரையும், விசாலாட்சியாரையுமே ஸமஸ்தநூலகளும் பிரஸித்தி பாராட்டுகின்றனவன்றி விஷ்ணுவாதிகளை மறந்துங்கூறிற்றில. இங்ஙனமாக, அந்தக்காசிக்ஷேத்திரத்தில்விஷ்ணுமஹிமையை நாட்ட முயலுமட்டிகளுக்கு என்னபதில்சொல்லலாம்? விஷ்ணு உபாசகராயினமையால், சிவோஹம்பாவிக்குந் தன்மையைக் கடைப்பிடித்து, உபாஸ்யதாமத்தை அவரிடமாரோபணஞ்செய்து,அவரோயாவுஞ்செய்யவல்லாரென்று வைதிகநூல்கள் கூறுவதிலும்பாதகமில்லை. இந்தரஹஸ்யந்தேராமல் விஷ்ணுவுக்கே காசியில் ஸ்வதந்திராதிகமுண்டென்று கூறுவது கேவலம் மூடத்தனமாயமுடியும். சிவன் உபாசகனும்,விஷ்ணு உபாஸ்யனு மாகட்டுமேயெனின், காசியில் விஷ்ணு உபாஸ்யனாகமாட்டான் அவன் அந்தக்காசியில் ஆகந்துகமாகவேயன்றி ஸஹஜமாக வாஸஸ்தானத்தை யடையாமையால். ஆகந்துகமாக வெய்தினும் அந்தரமுபாஸ்யத்வமுண்டாகட்டுமேயெனின், அதுவுங்கூடாது வாத்தமானகாலமாகிய இப்போது அனுபவத்தில் அவ்விடத்தில் சிவனுக்கேஉபாஸ்யத்வம் பிரத்யட்சமாகக் கடித்திருக்கையால். ஜாபால

பிருஹஜ்ஜாபாலாதி அநேக வுபநிஷத்துககளாலும், காசிகணடமுதலிய புராணஙகளாலும ஸ்ரீ சிவபெருமானுககே ஸாவோபாஸயதவங காசியில பிரதிபாதிககபபட்டிருததலுககுமாருகவும, யாஜஞவலககசுகஸமவாததததாற்றீமானிககபபடட சிவோபாஸயததுககுப பாஹ்யமாகவும விஷ்ணுவுககுக காசியில உபாஸயதவமநாடடமுயனறு, உபாசகனுகிய அநதவிஷணுவுககு இராவணனைககொனற ஹததியுணடாகவிலலையெனறு கததியழியுஙகலதிகளவாதங காறகடை கொணடொதுககததககதாயமுடிநதது. இவைகளைககூாநது யோசியாமல, அமமுடிசசூாமுதலி யெனபவா பாகவதம, பதுமம, பிரயாகைமாஹாதமியம இவைகளில சிவனுககு ஹததிவந்ததெனறும, அதை விஷணு போககிஞெனறும, சிவன இராமநாமததைஸமரிததுசகொண்டிருபபதோடு பாாவதிககு உபதேசிததுககொணடிருககினருனெனறுஞசொலலபபடடிருபபதாகசசிலகறபிதவசனஙகளைககாட்டியழுதனா॥ அவை யுகதியநுபவஙகளுககு விரோதமான அவைதிகஙக ளாயினமை மேல வியவஸதையுணடாகச்செயத சாசசையால யாவருககும விளஙகுமாகையால, அவைகளை யாம கவனிபபதவசியமனறு

இதுநிறக, இருசமயவிளககம எனனுநூ சுவடியில சிவன பிரஹ்மஹததிநிவிாததியினபொருடடுக காசியை யடைநதானெனறும, அது கைகூடி விடடதால, அநதககாசியைத தனககுக கொடுததுவிடுமபடி விஷணுவைக கேடடானெனறும, அபபடியே விஷணுவானவா தனனுடைய காசியைச சிவனுககுக கொடுததுவிடடுத தான பிரயாகையிற குடியேறிவிடடானெனறும ஓா மூதேவிமகன எழுதியிருககினறனன. ([illegible]) எனறு விஷணுவும, ([illegible]) எனறு சிவனுங காசியைப பிரஸ்தாபிதத சுருதி வசனஙகளை அநத மடடிமகன ஓாவெ

என னு ம

ரு காலத்துங் கண்டுங்கேட்டு மிராதவனுகையால், வீண் புலம்பலகளுக கிடமுணடாசசுது இவனைபபோலவே இன்னுஞ்சிலமூடாகளுமபலவாறு புலமபிச்சிவனுககுப பிரஹ்மததிவந்ததென்றும, இராமனுககுஹததிவரவில லையென்றும பரிஹரிததுககொள்ள வழிதேடுவதுண டாகையால், அவாகளககதையடங்குமபொருட்டு இன னுங் கொஞ்சமுரைசெயவாம அவாகளில்யாவரொழுது வதும எழுதினவா முககததிற காறியுமிழததககதா யிருக குமனறி வேறில்லை. (ததயசததிரயம, ரஹஸயசததிரயம, ததவச திரயம) என்னும பெயாகளால வெளிபபட்டிருககும தா ததசசுவடிகளில அடியுணடுபோன யுக்திகளும, உதையு ணடுபோன அாததஙகளும, சிதைவுணடு போன ரீதி களுமே சோககபபட்டிருககினறன. அவறறைக காலும அரையுமாககக கறறு வெளிபபட்ட நமமுடிசசூாததாதா தாம வெளியிட்டிருககும (திருபபல்லாணடு வியாகயானம-சு. ரேசவிஜயம - விஙசமதககணடனம) இதயாதி மாலபபிரபநதங களில சொன்னதையே திருபபித்திருப்பிச சொல்லிப ப ககஙகளை நிரபபியிருககினறனா ஒரு சுவடியிலவநததை யே மறறொருசுவடியிலும,அபபடியே பலசுவடிகளிலும ஸநதாபபமினறிவருவிதது எழுதி வெளியிடுவதால என னபிரயோஜனம? அவா வெளியிடுஞ்சுவடிகளுககுபபோக ணமாததிரமவேறுவேறாயிருபபனவனறி விஷயஙகளும பிரமாணஙகளும,யுக்திகளுமொனறாகவேயிருககினறன இநதச்சுவடிகளைக கணடிககத தொடஙகுஙகால, எமமு டைய கணடநூலகளில யாமுனசொனனதையே சொ ல்லி வீணகாலம போககுவதாக முடிவதில, எமககு அ திக வெறுபபையே யுண்டு பண்ணுகினறது பதிலசொல லாவிட்டாலும பாமராகளபிரமிககவிட முணடாவதால, ஒருவாறுபரிகரிககவேணடியுமிருககினறது.அபபடியாம பரிஹரிபபதிலும அவரைபபோல புனாயுக்திகளைசசொ ல்லிககொணடு காலஙகழிபபதிலலை. மிகுநதபிரயாஸதது

டன் பிரமாணங்களையும், யுக்திகளையுந் தேடி ஒருநூலுக்கும் மற்றொரு நூல் விசேஷம் பெற்றிருக்கிறதென்று யாவரும் பிரஸ்தாபித்து மகிழுமாறு ஒவ்வொரு நூலையுஞ் செய்து முடித்து வருகின்றோம். இந்த வுண்மைமுடிவை மேற்கொண்டொழுகுந் துணிவால், நம்முடிச்சூராளியின்று மற்றை முடிவுகளையும் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப் படுத்துவாம்.

வேதங்களில் நாராயணனைப் பிரஸ்தாபித்துப் பரப்ரஹிதனென்றும், இறந்தனமில்லாதவனென்றும், சாவில்லாதவனென்றும், இன்னும் பலகல்யாணகுணங்களுடையவனென்றுஞ் சொல்லியிருப்பதோடு "[illegible]" என்றும்பத்தையுடைய சுருதியில் பிரகிருதியாகிய விருக்ஷத்தின் பலத்தை நாராயணன் புசிக்கமாட்டானென்று சொல்லியிருப்பதாகவும் பிரஸங்கித்து, இப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்குப் பிரஹ்மத்வ பரசகாரணமில்லையென்று தாபித்துக்கொண்டனர். இவரேழைமதிக்கு யாம் எத்தனைதரந்தான் விசனப்படுவது? நாராயணர் பாபகர்மங்காரணமாகவேயன்றோ மீன்-பன்றி முதலிய இழிந்த ஜன்மங்களைச் சாபத்தாலெய்தியழிந்தனர்? நாராயணருக்குக் இறத்தலில்லாதபோது அவருக்கு நரையுண்டாவதெங்ஙனம்? நாராயணருடைய வெள்ளைமயிரொன்று பலராமனாகப் பிறந்ததாகக் கூறும் பாரதத்தை எங்கேகிழித்தெறிவது? சிவன் பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களுடைய தலைமாலைகளைப் பூண்டிருக்கின்றாரென்றும், விஷ்ணுவானவர் ஜன்மங்கடோறுஞ் செத்துச்செத்து அலக்கணுற்றாரென்றும் வைதிகநூல்கள் கூறுவதற்கென்ன சமாதானந்தேடுவது? இவற்றைமறைக்கமுடியாதாகையால், நாராயணருக்குக் கூறியயாவும் உபசாரமென்றறியத்தக்கது. அவ[illegible]க்குக் கூறியபடியே வஸிஷ்டபராசரவியாஸாதிகளுக்கு[illegible] கூறப்பட்டிருத்தலால் நம்முடிச்சூர் முதலியார் ந[illegible]ருக்குத் தேடிவைத்த நல்பபாடு சீர்குலைந்துவிட்ட[illegible]த்தவஸமு

எ ன று ம

ஹத்தில ஒவவொரு தேவதைககு மொவவோா வியாதி
யுணடென று கேடகப்படட படியே அவாகளிலொரு
வராகிய நாராயணருககுத தலைநோயுணடென று கேட
கபபடுகையாலும அநதநாராயணா பாபகாமமிலலாத
பரிசுததமுடையவரெனபது அடிபடடுப போயவிட்ட
து. விஷ்ணுவுககுததலைநோயுணடெனனுமுணமையைப
புரடடாசி மாசஙகளில பெருமாளகோயிலகளிலநடந
திவரும ஆசாரததைக கொணடேயறியலாம

இனி அமமூதேவிமுதலியாா காடடிய (ద్వాసుపర్ణా)
என்னுஞசுருதியைககொஞசம பரியாலோசிபபாம இந
தசசுருதியில பிரகிருதி யெனகிற விருட்சததில ஜீவாத
மா பரமாதமாவெனனு மிரணடு படசிகள வசிககினறன
வெனவும், அவறறுள ஒருபடசி அநத விருடசததின
பலனாகிய நலவினை தீவினைகளை அனுபவிககிறதெனவும,
மறறொனறு தான அனுபவியாமல சாட்சியா யிருநது
கொண்டு அதை நுகருமபடிசசெயகினறதெனவுஞசொ
லலபபடடிருககினறது இநதவசனததில பரமாதமசபத
மாததிரமேயனறி நாராயணசபதமாவது, அதனபரியாய
சபதமாவது கிடையாது பரமாதமசபதததுககு ஸ்ரீசிவ
பெருமானே விஷயமாயுளளவா எனபதை மேலிடடத
தில ஜகதகாரணதவ நிரூபணஞ செயத ஸநதாபபததிற
செவவனே விளககியிருககினறோ மாகையாலும, அபப
டியே விஷணுவைப பரமாதமாவலலவென று ஸதாபித
திருககின்றோ மாகையாலும இஙகே அதிகமாக விஸ
தரிககமனமிலலை. வாசுதேவராகிய நாராயணரையே
பிரகிருதியென று அறிநதபினனா அவா பிரகிருதியைக
கடந்தவரெனறும, அவா பிரகிருதியாகிய விருட்சததி
னபலனை நுகரமாட்டாரெனறுஞசொலலுவதற்கு அவ
காசமேயிலலை. இபபடிபபடட ஸஹேதுக்களால நாரா
யணருடையஅமஸமாகிய தசரதன சேயககுப பிரஹ்ம

த்தியுண்டாகவில்லையென்று தலை யுடைத்துக் கொண்டு சண்டைக்குவரும் வெறித்தூர்த்தர் கொண்டாட்டம் எங்கே தலையெடுக்கும் ?

நம்முதலியாரவர்கள் இன்னுமொரு விசித்திரம் பகர்ந்தனர். அதாவது, கற்புடையஸ்திரீயை யிச்சித்தவனைக்கொல்லும்படி நீதிநூல் சொல்லுகிறபடியால், அந்தப்படிக்கே லோகமாதாவை விபரீதபுத்தி பண்ணினவனைத் தங்களிராமமூர்த்தி கொன்றானென்றும், அதனால் அவருக்கு ஹத்திவரக்காரணமில்லையென்றும் பிரஸங்கித்துத்திருப்தியடைந்திருப்பதேயாம். இதற்கு நம்முதலியார் தேடிக்கொண்ட பிரமாணம் (கற்புடைய மெல்லியலார் மேவுமயலோர்) எனவும், (கண்டவுடனே பின்னையென்றெண்ணாது கண்டித்தல் கருணைமறுநீதி) எனவும் போந்தவைகளேயாம். இவற்றுள், கற்புடைய மங்கையரை வலியப்புணர்ந்தவர் தண்டத்துக்குரியரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இராவணன் சீதையை வலிந்துகொண்டுபோனதே யன்றி வலியப்புணர்ந்திலன். ஜலந்தரனுடைய தாம்பத்தினியை வலியப்புணர்ந்து வஞ்சித்த மஹாபாபியை என்ன செய்யவேண்டியது? இவ்விருவரில் யார் மேலானவர்கள்? ஜலந்தரன் பெண்டாகிய பிருந்தையைக் கற்பழித்த பாவங் காரணமாகவே யன்றோ சீதையாகிய பெண்டை இராமன் பறிகொடுத்தது? (முற்பகல்செய்தால் பிற்பகல்விளையும்) என்ற நீதிவாக்கியப்படி இராமன் பெண்டை இராவணன் அபஹரித்தது பிருந்தையை விஷ்ணுவபஹரித்த தோஷத்துக்கு அதிகமாகமாட்டாது. இராவணன் தன்னுடைய பாபத்துக்காகச் சிட்சிக்கப்பட்டு அப்போதே புனிதனாய்விட்டான். பிருந்தையினதுமோஹத்தால் இன்றுங் காமுகனாய் வெறிகொண்டு (பிருந்தாவனலோலன்) என்னும் பெயரையும் பூண்டு விஷ்ணுவலக்கணுற்றுத் திரிதல் பிரமாணஸித்தமாதலறியாது அநியாயமாக நம்முடிச்சூர் முதலியார் இராவணனைத் தூஷித்த

எ ன னு ம

து எனனவாரிககொணடாா?இனனுமவிசாரிககில,இராமன்இராவணனைககொன்றது கமபுடைய ஸ்திரீயைககவாந்தானெனனுங கருததுபபறறியலல.தனனுடைய பெண்டை அபஹரிததுககொணடுபோன துவேஷமே காரணம. இது ஸாவபாமராஜனஙகளுககு முளள சுபாவதாமம. இலடசுமணனிடததில விபரீதபுததிபண்ணி, அவனை மனஸ்தாபததுககுளளாககச செயத மஹிமையுடையவா தஙகள சீதாபிராடடியாொனறறிநதபின்னா நமமுடிசசூாாருககும, அவருடைய குஞசுகளுககும அநத ஸீதையைப பிருநதைககுமுனன ொநதவிததததிற முன் ஸமாதானஙகூற நாவெழுமோ தெரியவிலலை இபபடி விசாரிககுமபோது பிருநதையைக கறபழிதத விஷணுவினது யோகயதைககுமுனனாச சீதையை விபரீத புததிபணணின தசககிரீவன யோகயதை எததனைமடஙகு மேலாயிருககலாமெனபதை ஒவவொரு புததிமானகளும விசாரியாமற போகாாகள. பிருநதையினது கணவன சிவனாற் கொலலபபட்டொழிநதானைகயால, அநதப பிருநதையைக கறபழிதத விஷ்ணுவுககு உயிா தபபியதனறி அவனுயிரோடிருநதிருபபனுகில இராவணன கதியைய விஷ்ணுவபபோதே அடைநதிருபபதிலுநதபபாது. இவவளவு ஹேயஙகளுக கிடனுசெயவதாகிய விஷ்ணு மஹிமையைப பெரிசாக வெணணிககொணடு இராமனுககு வநத பிரஹ்மத்தியை மறைககததேடுவது எநத விததத்திற்பாாததாலும முடியாது! முடியாது!!

மேல, பிராம்ஹணனுயிருநதாலும வாசுதேவனைப பரனென்றறியாமையால இராவணன கழுதை ஜநமததையுடையவனுககச சாஸ்திரமுகததாலெணணப்படுகிறுனென்று ஓா வசனததைப பிரஸதாபிதது, அநதககழுதையைககொனறதற்காக இராமனுககு ஹததி வரமாடடாதென்று நம்மவணனுரககழுதையாகிய முடிசசூாமுதலி

யார கததிமகிழநதனர இராவணன விஷ்ணுத்வேஷியா ஞலனறே அவனைத தூஷிககலாம? அவன சிவபகதி யுடைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையுங கொண்டிருந தானைகயால அவனிடமொருதூஷணமுமேறாது. அவனைபபோலவே இராமனுககுஞ சிவபகதியுடைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையும வானமீகததிற கேட்கப்படுகையால, அவனைததூஷிபபவரகள இராமனையுந தூஷிககவேணடியது இராமனுககு விஷணுபகதியும, சிவத்வேஷமினமையுஙகொணடாலோவெனின, அகஸதியரால விரஜாதீகைஷயடைநது சிவனையுபாசிதது ஸாவஸிததிகளும பெறறுனெனறது முதலிய சைவலடசணம இராமனிடஙகேடகபபடடபடி வைஷணவ லட்சணமொனறுங கேடகப்படாமையால, இராமனை விஷணுபகதனெனறு கூறுதல கூடாது விஷணுவே இராமனைகயாலும அதுபொருநதாது இராமனுடைய பஸமருதராகஷ தாரணமும, சிவபஞசாகஷரதகியான விசிட்டமும, ஜடாகலாபமும, மரவுரியாடையும அவன சைவவேடததானெனபதைச சாதிததலால, அவறறிறகுவேறுன காமாரோபணம அவனிடஞ செயதல கூடாது. இநதபபரியாலோசனையால, எநதவிததாலும இராமன இராவணனைபபோலசிவபகதனாயிருததலும, இராவணன இராமனைபபோல சிவபகதனாயிருததலுந திணணம. இதனல, இராவணனிடந தூறறுநதூஷணம இராமனிடததிலு மேறுமெனறெணணி வாளா கிடககவேணடியதே விவேகிகள மரபாகும. இதுகாறுஞசெயதவிசாரம அம’முடிசசூராளிகாடடிய முண்டைவாசகததை அங்கீகரித்தாலுந தோஷமுணடாகாமையைககாடடவேயன்றிவேறில்லை. அநதவாககியநதானெனன சுருதியா? அலலது ஸ்மிருதியா? ஏதோ அவாநதரகறபனை வாககியமாகையால, அஃது விசேஷப்பிரமாணமாகத தலைககட்டமாட்டாது. ஸமஸ்தவேதவேதாநதஙகளிலும பரனைக நிசசயிககபப

என னு ம

டடவா ஸ்ரீருத்ரமூரததியே யெனபதை மேலிடஙகளில யாமபிரகாசபபடுததியுளளோமாகையால, நாராயணனை யேவேதஙகளிலபரனுகவறியவேணடியதுஎனபதறகாதாரமாக நமமுடிசசூராளிதேடிககொணடவாககியாாததமிலலககமாடடாது. எஙஙனமெனின, அநதவாககியததில (వాసుదేవోఽవరంతత్)என னுமபிரயோகமேயிருததலால, அதிலவாசுதேவனே பரனெனறறியவேணடியது எனபதறகுபபதமேது? வேதமபடிததறகுபபிரயோஜனமவாசுதேவனை அறியவேணடியது எனபது மடடுமே கிரகிததது, அஙஙனங கிரகிககுமிடததுமப பரமபொருளெனறு கிரகியாமலசேதனாகளில விசிட்டமுடையானெனறு கிரகிதது, அவனையேசிவோபாசனைககுச சானறுகககணடுவறிபடாதவாகளககுறுதைகளெனறறியததகக தெனபதேயாவருங கொளளததகக* துணிவாகையால, அநத வாககியததை ஆதரவாககககொணடு இராவணனுககுக கமுதைஜநமததைத தாபிககமுயலு நமமுடிசசூர முதலியாருடைய ஜநமமே கழுதை ஜநமமெனறறியததககது இராவணன கழுதையலலவெனறேறபடட மேலநியாயததால, பிராஹமணனுகிய இராவணனைககொனறதறகு இராமனஹததிககுளளாகவிலலையெனறு வெறிகொணடு குலககு நாயகனை இமமடடில விடாமலினனுஙகொஞசநதுரததியடிப்பாம

எங்ஙனமெனின,சைவாகள் வேதாதிகளுககுத தப்பர்த்தஞ்செயது காலம் போககுகிறூகளெனறு பிரஸ்தாபிதது, அவர்கள தபபிததததைக காடடவேணடி இராமாயணத்தில (అత్ర పూర్వం మహాదేవః ప్రసాదమకరోత్ప్రభుః) என்று வசனத்தை யெடுததுப்பிரஸஙகிதது நமமுடிசசூர்த்தாதர் தமது விவேகததைக கொஞசம வெளியாககிக் கொணடனர். இநதவசனததுககுப் (பூாவமிவவிடததில பிரபுவாகிய மஹாதேவா எனககுப பிரஸாதம பணணினுா) எனறு சிவபரமாக அர்ததஞ் சொலவது அயுக்தமென்று சாதிப்ப

தே நம்முதலியாரபிமதமாகும். இவ்வுண்மை, இராவணவதாநந்தரமுண்டான ஹத்தி தொலையும் பொருட்டுச் சிவன் பிரஸாதித்ததையே ஆண்டு இராமன் சொல்லியதென்னின், (பூர்வம்) என்கிறபதத்துக்குப் பிரயோஜனம் யாது எனவும், இராவணனைக் கொல்லுவதற்கு முன்னர் ஹத்தியுண்டானவிதம் யாது எனவும், அவர் கடாவியதால் விளங்கும். இப்படி மறுத்துவிட்டுப் (பூர்வமிவ்விடத்தில் எனக்குக் கருணை பிரஸாதம் பண்ணினன்) என்று சீதையுடன் இராமன் சொன்னதாகப் பொருளுரைக்கவேண்டியதே உசிதமென்று காட்டி, (மஹத்) என்பது சலமும், (மஹாதேவன்) என்பது வருணனுமாகக் கொள்ளத்தக்க ஆத்தத்தையும் விளக்கிச் சைவர்களுடைய தப்பையும், தம்முடைய வொப்பையும் பிரகாசப்படுத்திவிட்டனர் (கூரேசவிஜயம்) என்னுஞ் சுவடியிலும் இப்படியே அழுதிருப்பதைப்பிரஸ்தாபித்து "சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் (௫௫) வது பக்கத்தில் ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகள் இனிது கண்டித்திருப்பதே போதுமாயினும் யாமுங்கொஞ்சமீண்டுப் பரிகரித்திடுவாம். இராமன் பிரஹ்மஹத்தி நிவிர்த்தியின்பொருட்டு மாத்திரந்தானோ சிவாராதனம் பண்ணினன்? எப்போதுஞ் சிவபூஜை செய்கிறவனென்றறிக. உத்தரராமாயணம், போதாயனராமாயணமென்னுமிவைகளில் இராமன் அஸ்வமேதஞ்செய்து சிவனை ஆராதித்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும், இராமனுடைய சைவத்தன்மை (இராமாயணதாத்பர்யஸங்கிரஹம்) என்னுங் கிரந்தத்தாலும் விளங்கும். இவ்வாறு பலபடியாலுஞ் சிவபூசைக்குரியவனாய் விளங்கும் இராமன் தனது ஹத்தி தொலைய வேண்டிச் சிவனை ஆராதித்தானென்றால் நம் முடிச்சூராளிக்கு ஆச்சரியமாய் விட்டதல்லவா? (பாத்மத்தில்) இராமன் ஜானகியைக் காட்டிற் பறிகொடுத்துவிட்டு அலைந்து கொண்டிருக்கையில், அவனிடங்கருணை

எ ன ஹு ம

சுரநதவராகிய அகஸதியபகவான அவனைத தெளிவிகக வேணடித ததவோபதேசஞ்செயது,மேலவிரஜாதீகைஷயால ஸமஸகாரமுஞ்செயது சிவபூஜை யெழுநதருளப பணணிக கொடுததாரெனவும, அவவநுககிரகததைய டைநது சிவபூஜையிற சிறநதவனுகிய இராமனுககுச்சிவ பெருமான வெளிபபடடுப பாசுபதம எனனும அஸதர மும, சீதையை அடையும வரமுமபிரஸாதிதது அநதா நதானமாயின ரெனவுஞ சொலலியிருததமகு நமமு தலியாரெனனசொலவாரோ தெரியாது. இநதவுணமை யையேயனறோ சீதையைப பாரதது இராமன சொன னது? இநத ஸநதாபபததில (பூாவம) எனகிறபதம விரோதிககுமோ, விரோதியாதோ நமமுதலியாா கொ ஞசம யோசிககட்டும. அவா செததபிணமாகி வெந ததும வேகாததுமாகச் சுடடுவிடபபட்டமையால, அவ ர்குஞசுகளாவது யோசிததுப பதிலசொலலடடும ஹே ஸீதா! உனனைப பறிகொடுதது அழுதுகொணடிருநத எனமனககலககந தீருமபடிப பூாவமிவவிடததில பிரபு வாகிய மஹாதேவா எனககுபபிரஸாதம பணணிஞா எனறு இராமன பிரஸதாபிததவுணமையே வானமீகத திற படிககபபடட தறியாதுவீணஸ்வபனங கொண்டு வெறிமுணடை யொதது நமமுடிச்சூராளி புலமபியதை யாவரோவொபபுவாாகள்?

நமமுடிச்சூாமுதலியாா தனனோடேதொலையாமல கோவிந்தராஜன எனபவனுந தனனைபபோலவே ஸ்ரீமத ராமாயணத்துக்குத தான்செயத வியாகயானததில (பூாவம்) என்கிற பதததைக கட்டிக்கொண்டழுதா் னென்று சாட்சிகொண்டுவந்தனா் வேண்டுமாஞல அந தஸாக்ஷிக்கும நமமுதலியாருககுக்கிடைதத பஹுமா னததிற பாதி பகிாநது கொடுககத தீாமானிககிறோம். அதனல் ஸநதுஷ்டியடைந்து போகடடும. ஐயையோ! வருணன் பிரஸாதிததானென்று சொல்வதற்கு (மஹா

தேவ)சப்தத்தைக்காட்டிலும் வான்மீகிபகவானுக்குவே றுசப்தங்கிடையாமற் போசசுதலலவா?மஹாதேவருடி நாமம் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே யன்றி வருணன்முதலிய பேர்க்கு யாண்டுங் கேட்சப்படாமையாலும், வருண னை மஹாதேவனென்றும், பிரபுவென்றும், பிரஸாதித் தானென்றுஞ் சொல்ல இராமனுக்கும், வான்மீகிக்கும் நாவெழமாட்டா தாகையாலும், வருணன் என்பதற்கு அநேகபிரதிபதங்கள் அமரகோசாதிகளிற் கேட்கப் படு கையாலும்,இராமன்வருணனைக்கோபித்து அவன்பேரில் சஸ்திரந்தொடுக்க யத்தனித்தபோது அவ்வருணன் இ ராமனைச் சரணடைந்து உயிர் தப்பினானென்று அவ் விராமாயணத்திலேதானேபடிக்கப்பட்டமையாலும் நம் முடிசசூராளிகுறைத்ததை ஞாளிகுறைப்பாகவேஒதுக்க லாயிற்று. இப்படி நமமுதலியார் பரிகாரமெல்லாம் பல் லை யிளித்துக்கொண்டமையால், இராமன் பிரஹ்மஹத்தி நிவிருத்தியின்பொருட்டுச் சிவாராதானம் பண்ணினனெ ன்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்ப ட்டது.

இது நிற்க, இராமன் பூசித்தலிங்கம் இராமலிங்க மானால் சிவலிங்கம் என்பதற்கு என்னபொரு ளென்று ம், இராமனைப்போலவே நரசிங்கன்-பலராமன் - கிருஷ் ணனித்யாதியாகளுஞ் சில இராக்ஷஸவீரர்களைக்கொன் றதற்கு அவர்களடைந்தஹத்தியைப்போக்கிய லிங்கங்க ள் யாவை யென்றுங் கடாவி நமமுடிசசூரார் திருப்தி யடைந்தனர்.இலக்கணநூ லறியாதவேழையாகையால், சிவலிங்கத்துக்குப் பொருள் வினவினர். சிவலிங்கமென் முல சிவன் பூசித்தலிங்கம் என்று பொருளுண்டாவதா க அவர் கொண்டு குறைத்தனர். (சிவலிங்கம்) என்பதை ஏகாதசிவிரதம் என்பது போலவும், (இராமலிங்கம்) என் பதை ஸீதாராமன் என்பது போலவும் அறியத்தக்கது. பன்றி, மீன், ஆமை இத்யாதி அவதாரங்கள் கேவலமதி

எ ன னு ம

வான்மீகிபகவான் அவைகளுககு விரோதமுண்டாகாத வாறு தமது காவியத்தைச செயது முடிததனா. இவ்வி ஷயததை யிவ்வளவிலே முடிததது, மேலவிஷயத்தைத தொடஙகிப பரிஷ்காரப்படுத்துவாம.

நரசிங்கமூாததியைச சிவன சரபமாக வநது சிட சித்தாரெனபதும, சிவன திரிபுரஸம்ஹாரஞ் செயதா ரென்பதும, மாாககணடேயருககுச சிவன சிரஞசீவி படடங கொடுததாரென்பதும பொயயெனறு பேசி முடித்துப பாஞசுரன சணடையில, தஙகணமயிரவதா ரமூாததியாகிய கிருஷணனுககுப பயநது சிவன ஓடிப போய விட்டதொனறே மெயயெனறு நமமுடிசசூாமுத லியாா பிரஸஙகஞ் செயது மாழகினா இவறறுள நர சிஙகவததததைச சிவபாரமயப பிரதரிசினில (சஉ) வது பககததிலும, சிவாதிகயரதநாவளி (உ) வது பாகததில (கூரு) வது பககததிலும விஸ்தரிததிருககினறோம. திரி புரதகன விஷயததையும, மாாககணடேயா விஷயததை யும ஷை ரதநாவளியில முறையே (அநு) வது பககததி லும், (கசஎ)வது பககததிலும அதிகமாகப பிரவசனம பணணி யிருககினறோம. பாஞசுர விருததாநததததை ஷை சிவபாரமயப பிரதரிசினியில (அஉ) வது பககததிற செவ்வையாகப பரிஷகரிததிருககினறோம. யாம நூதன மாக வொனறுஞ் சொலலவேணடியதிலலை. இனி, நம முடிசசூாப பாஷண்டிககுப புததியுண்டாகும் பொருட டுப பினவிஷயஙகளை யோசிபபதே அவசியமாயிறறு

ஸ்ரீசிவபெருமான் தேவாகளைரக்ஷிககும்பொருட்டுஅந நியஸாத்தியமாகாத காளகூடபக்ஷணஞ்செயதருளிய வி ஷயத்தில நமமுடிசசூா முதலியாா தமது ஞாளிகுணைப பைக்காட்டிமகிழநதிருககின்றனா. எங்ஙனமெனின், சிவ ன் விஷபானம்பண்ணினாரென்பது அவருககுபபெருமை யாகமாட்டாதென்றும, அதைப்போறைதககாகபபானமப

ணுகிறஸித்தர்களுக்குப் பெருமையுண்டானாலன்றோ
சிவனுக்கும் பெருமையுண்டாகுமென்றும், விஷந்தீண்டி
யுஞ்சாகாமலநேகர்பிழைத்திருக்கிறார்களாகையால், அப்
படியே சிவனும் விஷத்தாற் கெடுதியடைந்திலனென்றும்,
பிரகலாதர் விஷத்தாலிறவாமலமுதுண்டவர்போற் க
ளித்திருந்தாராகையால், அவரைக்காட்டிலுஞ் சிவனிட
ங்கண்ட வதிசயம் யாது என்றும், பூதகியினுடைய ஸ்தன்
யபானத்தாலுண்டான விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனிடத்
துள்ளமகிமையில் சிவனிடத்தில் என்னமஹிமை விசே
ஷமென்றுஞ் சில பேயுக்திகளைக்காட்டிக் கூரேசவிஜயத்
திற்சொல்லியிருப்பதை அநுசரித்துச் சிவன் விஷபான
ம் பண்ணினானென்பது பொய்யென்றும், விஷ்ணுவே வி
ஷபானம்பண்ணினானென்றும், அங்ஙனம் விஷ்ணு பான
ம்பண்ணிய சேஷத்தைச் சிவன் பானம்பண்ணத்தொட
ங்கி, அதற்கே முடியாமல் அச்சுதா-அநந்தா-கோவிந்தா
என்னும் விஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்துப் பிழைத்தானெ
ன்றுங் கத்தியழுத்தேயாம்

இப்படித் துக்கங்கொண்டாடும் பாஷண்டிகள் கூ
றதைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம் விஷத்தைப்போ
தைக்காகப் பானம்பண்ணுகிறார்கள் ஸித்தர்களென்று
அவர்களே கூறினர். போதையென்பது மயக்கமாகை
யால், ஸித்தர்களை விஷமானது மயக்கி விகாரப்படுத்திய
து கொஞ்சம் அதிகரித்தால் அதுவிபரீதமே செய்யும்
அத்தகைய விசாரம் சிவனிடம் பயன் செய்யாது
தம்முடைய போதைக்காகக் கொள்ளாமல் தேவர்க
ளைரட்சிக்கும்பொருட்டு விஷத்தைப் பானம்பண்ணிய
சிவனார் தன்மை பரப்பிரயோஜனமாய் முடிந்தது. இத
னால், ஸித்தர்களோடு சிவனாரையுவமைகூறியது செருப்
படியுண்டுபோயிற்று. விஷந்தீண்டப்பெற்றோர் அதனா
ல் வருந்தி, அதுதீரவேண்டி மணிமந்திரஔஷதங்களைப்

என்னும்

பிரயோகித்துத் திருப்பிக்கொள்வர். சிவனே விஷம வந்தடித்து வருத்தியதின்று. அவர் வருந்தியதுமின்று பின்னொரு சிகிச்சையை அவர் தேடியதுமின்று அதனுலவர் துக்கநிவிர்த்தியும், சுகப்பேறு மடைந்ததுமின்று விஷந் தீண்டப்பெற்றவர்கள் அது நிவாரணமாதற்குத் தேடும் உபகரணமாத்திரமாகவே அமைந்தனர். விஷந் தீண்டப்பெற்றபோர் மணியையும், மந்திரத்தையும், ஔஷதத்தையுந் தேடுமாபோல, விஷவேகத்தை யாற்றுதிரிந்தோடிய தேவர்கள் சிவனை அடைக்கலம்புகுந்தார்கள். மணிமந்திர ஔஷதங்கள் சீவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்வதுபோல, சிவன் தேவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்தருளினர். இந்த விசாரத்தால் தலைக்கேறிய விஷத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுஞ் சீவர்கட்டுமையைச் சிவனிடங்கூறவந்த தாதப்பிணங்களைத் தடிகொண்டடித்து ஓட்டவேண்டியதாயிற்று. பிரகலாதனைக் கொல்லவேண்டி இரணியன் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டான் அவற்றால் விஷமேறி அவன் சாகாதிருந்தது விஷ்ணுவினுடைய அநுக்கிரகம் சிவனுக்குத் தீங்கிழைக்க யாராமுயன்று விஷத்தையுய்த்தார்கள் யாருடைய அநுக்கிரகத்தால் அது அவருக்கு நிவிர்த்தியாயிற்று? பிரகலாதனுக்கு விஷ்ணு அநுக்கிரகித்ததுபோல, அவ்விஷ்ணுமுதலாகிய தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டி விஷத்தையுண்டருளிய சிவனுர் தன்மை அளவிட முடியாதாயிற்று பூதகி விஷத்தைக்கண்ணன் கடந்து தன்னுடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டு. கடல்விஷத்தைச்சிவன் கடந்தது லட்சுமி ஸரஸ்வதியென்பவர்களுடைய தாலிகணிலைத்தற்பொருட்டு. ஸ்வப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனைக்காட்டிலும் பரப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த சிவன் மஹிமை ஏற்றம்பெற்றது. ஸ்வப்பிரயோஜனமாகவேனும் விஷத்தைக்கடந்தது உசிதமெனின், அது சிவாநுகாஹலப்தமெனவறிக. விஷ்

ணுவினுடைய வொவவொரு ஜஙமஙகளிலுஞ சிவனுரிய
ஙகபபணணுதலே உணமை நூறறுணி வாகையாலும,
யுகதி யநுபவஙகளுககும அது பொருநதுகினறமையா
லும பூதகியினுடைய விஷததைக கணணன கடந்தது
ஸ்வதநதிரமாகமாட்டாது. (அரியினாநதவதாரசசெயல யாவு
மரனசெயலாம) எனவும, (தரியாதனை திராமனுடன பரசுராமன
சமபொருத சறையுலகிற சாறறுவீரே) எனவுமவருமானறே
ா திருவாககுகளாலுமறிக. அனறியும, வசிஷ்டாதிகளையும,
விஷநதீண்டப்பெறறவாகளையும், பிரகலாதனையும வரு
வித்து, அவாகளைககாட்டிலுங கணணனிடதது என்ன
வுசிதமெனறு அவாகேடடபடியே திருபபிக கடாவுவா
ாககும பதில சொலலடடும. இபபடி யாம் பரிகரிதது
ஒவவொனறையுஙகழிததலால், நமமூதேவிமுதலியாருக்
கு ஒருலாபமுந்தேறுமறபோயிறறு. இதனுல், சிவபெரு
மான விஷபானமபண்ணிததேவாகளை ரக்ஷிததாரெனறு
சிவனடியாரகள் கூறுஞ சிவோதகாஷம் பசுமரததாணி
யறைநதாறபோல நாடடபபடடது.

இனி, விஷ்ணுவே விஷபானமபண்ணித தேவா
களை ரக்ஷிததாரெனவும, அவருணடு சேஷிதத வுச்சிஷ
டததையே சிவனுண்டாரெனவுங கணமயககேறிபபுலம
புமாபாஸததையுங காறகடைகொண்டொதுககியொழி
பபாம சிவனே விஷமுண்டு தேவாகளைக காததாரென
வும, அஙஙனமுணடருளியபோது அநதவிஷங கண்டம
டடிலேதானே நினறுவிடடமையால (நீலகணடா்) என
னுநதிருநாமம அவருககு வேதாதிகளிறகேட்கபபடுகிற
தெனவும, அது கணடமட்டிலே நிலலாது காபபத்துட்
சென்ருல் அஙகுளள சேதனுசேதனஙகள் யாவும் நாசத்
தையடையுமெனவும வேதவிததுககளறிநதுரைபபா். அ
னறியும, (நீலகணடமானது) ஆத்மாககளுககு ஆபத்து
நோநதகாலததில தானே ரக்ஷிககின்றவ னெனபதறகும்,

என்னும்

தன்னையேயாவருஞ் சரணமடையவேண்டியதென்பதற்கும் ஹேதுவாகச் சிவபெருமானைத் தரித்திருக்குமவுடையாளங்களி லொன்றாகவும் பெரியோர் கூறுகின்றனர். இத்தகைய வுண்மைகளை மறைத்துவிட்டு விஷ்ணுவே விஷபானம்பண்ணினாரென்று கூறுவதை எந்த விதவான்களோ வொப்புவார்கள்? (తస్మాగ్రేవాగంబిశ్విపర్యద్ధో ప్రవర్త్య మత్సర్వదసహ్యవీర్యః। భీతాఃప్రజాఃమద్రువుఠంగచేశ్వరాః అర ఒదూణార్థ్య రణంసదాశివం) என்னும் பாகவதவசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசத்திலும், பூமியிலும் பரந்து ஸஹிக்கக்கூடாத வுபத்திரவத்தைச் செய்திருந்த காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்து ஒருவராலுங் காப்பாற்ற முடியாமற் கைவிடப்பட்டவர்களாய்த் தங்கள்பிரபுக்களுட்படப்பிரஜைகள் பரமேசுவரனைச் சரணமடைந்தார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. அங்ஙனஞ் சரணமடைந்தவர்கள் "నతేగిరిత్రాఖిలలో కపాల విరించివైకుంఠసురేంద్రగమ్యం। జ్యోతిఃపరంయత్రరజస్తమశ్చ సత్వంనయద్బ్రహ్మనిరస్తభేదం" என்று துதித்தார்களாகையால், அதனுண்மையையுங் கொஞ்சம் விரிப்பாம். (ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள் - பிரஹ்மா - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலான யாவர்களாலும் அடையக்கூடாதது. ஸத்வரஜஸ்தமோ குணரஹிதமாகவும், பேதரஹிதமாகவு முள்ளது) என்றுவெளிப்பட்டது. இவ்விரண்டு வசனங்களாலுஞ் சிவோத்கர்ஷமானது கண்டாகோஷமென முழங்குகையால், அப்பேதைகள் இனி நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டியதைக்காட்டிலும் வேறு கதிகாணோம்.

மேலே கூறிய முதலவசனத்தில், பிரஜைகள் தங்க பிரபுக்களுட்படச் சிவனைச் சரணமடைந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டமையால் அந்தப்பிரபுக்களாவார் பிரஹ்மவிஷ்ணுவாதிகளென்றே அறியவேண்டியது. பிந்திய சுலோகத்தில் வைகுண்டநாதன் முதலினோருமடை

யக்கூடாத ஜ்யோதியா யுள்ளவனொன்று சிவபெருமான் துதிக்கப்பட்டமையால், விஷவேகத்தா லிரிந்தோடிய அவர்கடன்மையைக் கண்டே தேவர்களவ்வாறு கூறினரென்று கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதுநிற்க, விஷ்ணுமுதலினோர் அப்போது எங்கிருந்தார்கள்? சிவனெங்கேயிருந்தார்? தேவர்கள் ஸ்ரீகைலாசத்துக்குப்போய் முறையிட்டதாகக் கூறேசவிஜயக்காரனே ஒப்புக்கொண்டாருகையால், சிவன் அப்போது சமீபத்திலில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. விஷ்ணுவோவெனின், "ఏవం తేషాం మంత్ర భగవాన్ భవానీం పక్ష్యభావనః | తద్విపక్షు మారేచ్ఛే ప్రభావజ్ఞో స్వమోదత | తతః కరతలీకృత్య వ్యాపిహాలాహలం విషం | అభక్షయన్మహాదేవః కృపయాభూతభావనః | నిరాస్యకరభ్రత్సంభోః దేవదేవస్యమీఢుషః | ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చ శశంసిరే" என்னும் பாகவதவசனத்தில (ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చ శశంసిరే) என்ற பகுதியால ஸமீபத்திலிருந்ததாகவே வெளிப்படுகின்றது. அன்றியும், எங்கும் வியாபித்துத் தகிக்கும் பிரபாவத்தைக் கொண்டிருந்த காளகூடத்தை மஹாதேவரானவர ஸாவபூதங்களிடத்தும வைத்த கருணையால் தமது கைத்தலத்தில வாங்கிப் பட்சணம்பண்ணினாரென்றும் அதனாற் பெறப்படுகின்றது. ஸமீபத்திலிருந்தும விஷ்ணுவாதிகள் அந்த விஷத்தை ஹரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியரல்லாதது கொண்டே யன்றோ தூரத்திலிருந்த சிவனையே தேவர்கள் சரணபுக நேரிட்டது? விஷ்ணுவானவர் சமீபத்திலிருந்து பட்டபாட்டையும், கெட்டகேட்டையுங் கொஞ்சம் விரிக்கின்றோம். பிரஹ்மாண்டபுராணத்தில "తస్యః వేగం సహితుం వాపి సర్వే వా సురపుంగవాః | న శక్తా వయం తే వై నోఢుం వేగమస్యత్ర శంకరాత్ | విష్ణో స్త్రిష్టముఖేన కాలానలసమత్విషా | నిర్దగ్ధోఽకృష్ణగాత్రం గః కృతః కృష్ణో జనార్దనః" என்னும் வசனத்தால் அந்தவிஷத்தினுடைய வேகத்தைப் பரிபத்தற்கு நானும், விஷ்ணுவும், ஸாவமான தேவர்களும ஸமர்த்தரரகமாட்டோம்,

என னும

சஙகரனைககாட்டிலும ஸமாததா வேறேயொருவருங் கி
டையாது, அந்தவிஷமானது விாததியடைநது காலான
லததைபபோ லெழுமபி ஜநாாததனராகிய விஷ்ணுவை
இரகதமயமான செநநிறமாககிக கறுககசசெயது கிருஷ
ணராககிவிட்டது என்று பிரஹ்மதேவா சொனனதாக
வெளிப்பட்டது வாயுபுராணததில, "తంస్పృష్ట్వారక్తగౌరాం
గం కృతంకృష్ణంజనార్దనం। భీతాస్సర్వేవయందేవ త్వామేవ శరణంగతాః"
என்னும வசனததால விஷததால இரகதமடமான செ
நநிறநதோயநத ஜநார்த்தனா கறுததுக கிருஷணராயவி
டட பயஙகர வடிவததைப பாாதது நாஙகள ஸஹிகக
மாட்டாமல பயநது தேவரீரைச சரண மடைநதோம்
என்று தேவாகள சிவபெருமானைப பாாததுச சொனன
தாக வெளிபபடடது. இவவிரணடு வசனஙகளும சிவபு
ராணம, அலலது விஷ்ணுபுராணஙகளிற சோநதனவன
று இரணடுககும மததியஸதமான புராணஙகளிற சோ
நதனவாகையால, பாரபக்ஷமுசொலலமுடியாது. இவ
றறினுணமையால ஸமீபததிலிருநத விஷ்ணுவினுடைய
கௌரவம வெளிபபடடது. இபபெருநதகையாரிடததி
லோ பிரஜைகள முறையிடடுககொளவாாகள? காலிற
றனைபபடடு இடறிவீழநதனறவொருவனையோ மறறொருவ
னை தனனுடைய தலையைக கழறறதத தேடிககொளவானா?
காலகூடாகனியால பரிபூதராகி யோடியொளிககுமவிஷ
ணுவைநோககிததேவாகள சரணமடையவேணடிய அவ
சியமிலலையாகையால, அவர்கள சிவனையேதேடிச சரண
மடைந்தார்கள் தேவரினத்திறசோந்து விஷ்ணுவும சி
வனை அடைககலம புகுநதாராகையால அவாகளை ரக்ஷி
ககவேண்டி அந்த விஷததைபபானம்பணணியருளியது
சிவனாது பெருஙகருணையெனறு யாம்துணிவதேமரபு

இஙஙனமிறக, காகுத்தன, கடடுவாஙகதன, முசுகு
நதன், சகரதன், அாஜுனனித்யாதியர்பால ஒவவோாகா

லத்தில் தேவர்கள் சரணமடைந்தார்களாகையால், அப்படியே சிவனைப்பக்க லிப்போது சரண மடைந்தார்கள், விஷ்ணுபக்கல் சரணடையாததுகொண்டு விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் அந்தக்கட்டுவாங்கதன முதலினோ ருயர்ந்தவராகிறபோது வேண்டுமாயின், விஷ்ணுவைக்காட்டிலுஞ் சிவனுமுயர்ந்தவராகட்டுமென்று ஒரு பேயுக்திசொன்னார்கள் எந்தெந்தக்காரியங்களை யார் யாரால் முடித்துக்கொள்ளவேண்டுமோ, அந்தந்தக் காரியங்களை அவரவர்களால் முடித்துக்கொள்வார்கள். காருத்தனமுதலினோரும் அவரவர் சத்திக்குத் தக்க காரியங்களையே செய்வார்கள் அப்படியே இந்திரன் சத்திக்குத் தக்கதும், பிரமன் சத்திக்குத்தக்கதும், விஷ்ணு சத்திக்குத்தக்கதுமாகிய காரியங்களையே அவரவர்களுஞ் செய்யாநிற்பார்கள் விஷ்ணுவாலாகத்தக்கதைப் பிரமனும், பிரமனாலாகத்தக்கதை இந்திரனும், இந்திரனாலாகத்தக்கதை மற்றையருஞ் செய்யமுடியாதாற்போலவே யன்றோ சிவனாலாகத்தக்க காரியத்தைச் சிவனைத்தவிர விஷ்ணுமுதலான யாவராலுஞ் செய்யமுடியாது அனணியஸாத்தியமாகாத காரியங்களைச் சிவனொருவரே முடிக்கின்றவரென்பதற்கு ஜலந்தராந்தக ஷிந்துராஸுர திரிபுரவிஜயப் பிரஸங்கங்களே போதும். அன்றியும், மேல்வசனங்களில் (నిస్సర్వదుస్సర్వ సహ్యైర్వ్యః) என்றும், (అరక్షమాణాశ్చ రేణాంసదా శివం) என்றும் போந்த பிரயோகங்களால் விஷ்ணுமுதலான யாவராலுங் கடக்கமுடியாதசத்தியை யுடையதென்று விஷத்தையும், அந்த விஷ்ணுமுதலான யாவராலுங் காப்பாற்றமுடியாமல் கைவிடப்பட்டார்களென்று பிரஜைகளையும் பிரஸ்தாபித்திருப்பதால், சிவனைக்காட்டிலும் விஷாபஹாரஞ் செய்யத்தக்கவர்கள் வேறொருவருங் கிடையாதென்பதும், அதைச்சாதிப்பதற்கு அவரொருவரையே சரண மடையவேண்டியதென்பதும், அப்படியே தேவர்கள் சரணமடைந்தார்களென்பதும்,

எ ன னு ம

அஙஙனமடைநதது காகுததன முதலினோரை அவாக ளடைநததுபோலாகாதெனபதுஞ சாதிககபபடடது.இனனும யோசிககில, இரணியனைககொலலும பொருடடும, இராவணாதிகளை வதைககுமபொருடடுந தேவாகள விஷ்ணுபககல சரணமடைநததும அததேவாகள கடடுவாஙகதன முதலினோா பககலபோய முறையிடடதறகுச சமானமாகி விஷ்ணுவுககும அபகாஷ முணடாய விடுமலலவா? அபபேதைகள சிவனிட மேறபடுபுகுநத தூஷணம அபபடியேதிருமபித தஙகளவிஷ்ணுவின றலையிலேதானே யேறிககொணடமையால, அவாகளகநதை யடஙகி இனியாவது ஒடுஙகிககிடபபாராக.

இனி விஷ்ணுவே விஷமுண்டாரெனறு அவாகள குலைககுங குலைபபையும அடககுவாம இதறகுபபிரமாணம எஙகே? பாகவதம, இராமாயணம இதயாதி விஷ்ணுமஹிமாவாணனைகளையுடைய நூலகளிற கூறியிராத தொனறை அவாகள கண்டுபிடிததது ஆசசரியம! ஆசசரியம!! அவைகளிலும, பாரதததிலும பரமதயாபாமூாததியாய விளஙகும ஸ்ரீபரமேசுவரா தமது ஸ்வஸாமாததியததால காலானலததை ஹரிததாா எனறு சொலவதறகு மாறாக விஷ்ணுவே அதை ஹரிததா ரெனறு சொலவது முழுமோசமனறி வேறிலலை. ஸ்ரீஹரிவானஞாதத ரசிதமாய விளஙகும பாகவதாதிகளில விஷ்ணுதகாஷஹேதுவாகிய அமருததானப்பிரஸ்தோததரமததியில் விஷ்ணு மஹிமாப்பிரகாஷகாரணமான விஷ்ணு கருத காலகூடஹரணபபிரபாவததை உபேக்ஷிததுவிடுவதறகு எனன நிமிததமுளது? மேலிடததில விஷவேகததால விஷ்ணுவுககு உடனமுழுதுஙகரிநதுபோயிறறெனறுகூறிய பிரமாணததைககாடடியிருககினறேமாகையால, அததகையோரை விஷததைபபானம்பண்ணினவரெனறு சொலவது எஙஙனமிசையும? (விடவேகததானமே

ளிவெநதமாருஞே-விடமுணடானெனனைபயிதுவீணே - விடமுண
டே - அனறுசிவனசாவாககா லறறுவிழுமேதாலி - அனறலோமென
மஙகைதனககால) எனறு சிவததவ சிநதாமணியிற் போ
நதவாறுங கண்டுணாக. (பொஙகுகடனஞசையுணடு பூமகட
கு நாமகடகு - மஙகலியபபிசசையிடவநதோனே) எனறும,
(ஓதவிடமுணடுபயஙிறததாமரைமேற - கோதையாககுசதாலி
கொடுததவரா) எனறும பெரியோாகள கூறியிருபபதனு
ணுஙகாணக. ருககவேதததில,எட்டாமட்டகததில (కేశీవి
షస్యపాత్రేణ యద్రుద్రేణాపిబత్సహ) எனறு போநதவசனத
தைககாட்டி உருததிரனுகிற பாததிரததால மயிரழகா
லே (கேசி)எனறு பெயாவகிதத விஷ்ணுவானவர் விஷ
ததைப பானமபணணினுனெனறு அபபேதைகள சாதிக
கிற பிரமாணமுணடேயெனின, அவாகள வியாககியா
னததை நிலைககப்பணணும உபபிரஹ்மணமொனறு
ங கேட்கபபடாமையாலும, அனேகமாயுளள ஸபபிர
மாணஙகளை விரோதிககினறமையாலும அவாகூறும
பொருள நிலைககமாட்டாது. அநத வேதவாகயததுககு
ஸாவஸமபிரதிபனனமாக யாம பொருள கூறுகினறோ
ம. (సోమకేశో భవో భీమో। స్థాణూరుద్రఉమాపతిః) எனறு அ
மரஸிஹ்மததிற படிககபபட்டபடிச சிவனை வியோ
மகேசனெனறு வேதாதிகள கூறுகினறன. ஆதலால
(கேசி)எனபது ஆகாசததைக கேசமாகவுடைய சிவன
எனறு பொருளபடும ஆகவே, அநதக கேசியாகிய
சிவன பயஙகரமான பாததிரததால விஷததைப பா
னமபண்ணினுனெனறு கொளவதே பொருநதும். ருத
ரசபததுககுப (பயஙகரம) எனறு பொருளுணடா
கையால, எமது வியாககியானம நிலைதளரமாட்டாது.
இன்னும வேறுவிதமாகவுங கூறுகினறோம். எஙஙன
மெனின், விஷநதோனறியகாலததில அதை யெடுதது
ககொண்டு வருமபடித தமது ஸாரூப்பியததை யடைந
துளள கணஙகளுககுத தலைவராகிய ஸ்ரீஸுநதரமூாததி

எ ன ஞ ம

கருப் பரமேஸ்வரர் கட்டளையிட்டனர். அப்படியே ஸுந்தரர் போய்க் கொண்டுவந்து கொடுத்தாராகையால், அவருக்கு (ஆலாலஸுந்தரர்) என்று காரணப்பெயர் உண்டாயிற்று. ஸுந்தரரு மோருருத்திரராகையால் (உருத்திரனுக்கிற பாத்திரத்தால்) என்பதை ஸுந்தரமூர்த்தி யிடம் ஸமர்த்தித்து வியோமகேசியாகிய சிவனே விஷமுண்டானென்று யாம் சாதிப்பதி லென்னத்தடையுள்ளது? இவ்வுண்மை ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்திற் பெறப்பட்டமையுங் கண்டடங்குக. இப்படி எல்லாவிதத்தாலுஞ் சிவோத்கர்ஷமே நிலைத்தலால், விஷ்ணுவுண்ட சேஷத்தையே சிவன் உண்டானென்று அவர்புலம்பும் மற்றைரோதனத்தையும் இனி அடங்கச்செய்வாம்.

விஷ்ணுவானவர் விஷத்தையுண்டானென்றே கொள்வாம். அதில் சிலபாகம் சேஷமாய் நின்றுவிட்டதேனோ? விஷ்ணுவுக்கு வயிறுபிடிக்காமற்போச்சுதா? அல்லது உண்டு தெவிட்டிப்போச்சுதா? அல்லது சேஷத்தையுஞ் சாப்பிடுவதற்குள்ளாக விஷந் தலைக்கேறிப்போச்சுதா? அல்லது சேஷித்தபாகம் ருசியிற்குறைந்துபோச்சுதா? அல்லது முன்னையின்றதைக் காட்டிலும் வேகம் அதிகரித்துப்போச்சுதா? அல்லது கொஞ்சம் அதில் வேண்டுமென்று சிவனே கேட்டாரா? அல்லது விஷ்ணுவே சிவனைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தாரா? இவ்வாறு பரிஹாஸத்தைப் பெறவொழிதலால், விஷ்ணுசேஷத்தைச் சிவனுண்டானென்று கூறுங் கலதிகண்மதங் காலைவாரிக்கொண்டது. சாக்களைப்பொங்கல், புளியோரை, ததியோதனங்களாயிருந்தாலுஞ் சேஷத்தை ஒருவன் அபேக்ஷிக்கக்கூடும். விஷாக்னியையோ ஒருவன் பக்ஷிக்க ஆசைகொள்வான்? அதிகமாயுண்ட விஷ்ணுவுக்கு உடன்முழுதுங் கறுத்தது எனவும், அற்பமாயுண்ட சிவனுக்குக் கண்டமாத்திரங் கறுத்தது எனவும் அவர்களே

கூறுவதுண்டாகையால், உடன்முழுதுங் கறுத்துத் தியந்துபோன விஷ்ணுவைச் சிவன் அப்போது நேரில்கண்டிருந்தும், அத்தகைய விஷசேஷத்துக்கு ஆசைப்படுவாரா? விஷ்ணுவே வலிந்துகொடுத்தாலும் வாங்கிக்கொள்வாரா? தான்கெடவோ ஒருவன் மருந்து கொள்வான்? இந்தமூடக்கதை ஸர்வாநுசிதமென் றறிந்திடுக. எப்போது விஷத்தால் விஷ்ணுவுக்கு உடல்கறுத்தது விகாரமுண்டாயிற்றோ, அப்போதே அந்த விஷத்துக்கு இன்னும் அதிகவிகாரத்தைச்செய்யுமாற்றல் உண்டென்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது அதனால் அப்போதிருந்த விஷத்தால் உடல்மட்டுங் கறுத்தது எனவும், இன்னும் அதிகவிஷமிருந்துண்டால் ஆளையே கொல்லும் எனவும் ஏன் யோசிக்கக்கூடாது? சிவனது கண்டத்தில் விஷந்தங்கி நீலகண்டமானது அவரது திருமேனி விகாரப்பட்டதன்று பளிங்குப் பாத்திரத்தில் வைத்த பொருளொன்றை அது வெளிப்படக்காட்டி மந்நிலையிற் கொள்ளத்தக்கது சிவபெருமான் தெளிபளிங்கனை திருமேனியுடையாரென்பது வேதத்தின் றுணிவாகையால், அவர் கருணையால் நிறுத்திய கறுத்தநிறத்தையுடைய விஷசாரமேயே அச்சிவனாதுகண்டம் நீலமாயினமைக்குக் காரணமென்றறிக.

இதுகாறுஞ்செய்துமுடித்தவிசாரத்தால் விஷ்ணுவானவர் விஷமுண்டதில்லையென்றும், விஷ்ணுவினுடைய சேஷத்தைச் சிவனுண்டதில்லையென்றும், விஷமுழுதையுஞ் சிவனே விஷ்ணுமுதலானவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு உண்டருளினாரென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டதாகையால், அவர்களுடைய திருட்டுத்தனத்தை இன்னுங் கொஞ்சங் காட்டியொழிப்பாம் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில், "హాలాహలం విషం సర్వం సజగ్రాహామృతోపమం" எனவும், நாரசிங்கபுராணத்தில், "మధితాద్వారిధేర్జాతం కాలకూటమహా

என்னும்

విషం। మృత్యుంజయస్త్వయాసర్వం గిళితంసురసన్నిధౌ" எனவும் போந்த வசனங்களால் அதிகவிஷத்தை விஷ்ணுவுண்டார், கொஞ்சம் விஷத்தைச் சிவனுண்டார் என்று பெறப்படாமல் விஷமாத்யந்தத்தையுஞ் சிவனேயுண்டருளினானென்று பிரஸித்தியாக வெளிப்படுதலையுங்கண்டு நாணுவாராக. ஸர்வவிஷத்தையுஞ் சிவபெருமானே பானம்பண்ணிவிட்டானென்று வான்மீகிபகவான் முதலியோர் கூறியிருப்பதை இனியாவதறிந்து அன்னோர் குணப்பட்டு எரிவாய் நிரயத்துக்கிலக்காகாமல் தப்பித்துக்கொள்வாராக.

இன்னுமொரு விசித்திரம் பகர்ந்தனர் - அது சிவன் விஷமுண்டபோது கருடனைத் தியானித்து உண்டானென்பதேயாம். கருடன் ஸர்ப்பவைரியாகையால் விஷாபஹாரத்துக்கு அவனையுங் காரணமாகக் கற்பித்துக்கொண்டார்கள். அவன் ஸர்ப்பவைரியென்பது உண்மையானாலும், அதுவும் ஓர் காலத்திற் பொய்யாயொழிந்தது. எங்ஙனமெனின், சிவதரிசனத்துக்கு ஓர்காலத்தில் விஷ்ணு போயிருந்தனர் அப்போது உடன்போயிருந்த கருடனைப் பார்த்து, சிவஜடாமண்டலத்தி லூர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஸர்ப்பமொன்று (ஏன்கருடா சுகமா) என்று கேட்டது. கருடன் வெட்கி (இருக்குமிடத்திலிருந்தால் ஸௌக்கியந்தான்) என்று பதிலுரைத்தான். இது லோகப்பிரஸித்தியான நிதரிசனமாகையாலும், இதையுபமானமாகக் கொண்டு (மெலியார்வலிய விரவலனாயஞ்சார் - வலியார்தம்மைத் தாமருவில் - பலியேல் - கடவுள்விரிசடைமேற் கட்செவியஞ்சாதே - படர்சிறையப்புள்ளரசைப்பார்த்து) என்று நீதிநூலொன்றிற் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றமையாலுங் கருடனது யோக்யதை வெளிப்பட்டது. சிவனுடைய பலத்தால் ஸர்ப்பத்துக்கு ஆதிக்கமுண்டானபடியே விஷ்ணுவினுடைய பலத்தால் கருடனுக்கு ஆதிக்கமுண்டாகக்

கூடாதா? சிவனுடைய சாபால ஸாபபததுககு முன்னிலலாத ஆதிகயமுணடானதும, விஷ்ணுவினுடைய சாபால கருடனுககு முனனிருநத ஆதிக்யம போன துமே யனறே இதனுல வெளியாயிறறு? விஷ்ணுவும அபபோது கூட்விருநதேயனறித தூரமானதில்லையே! இதையோசிககையில கருடனுதிகயமும, விஷ்ணுவாதிகயமு மாகிய விரணடுமேயனறே போயினவாக வெளிபபடுகினறது? இபபடிபபடடவாகளையோ சிவன தேடிககொணடனா? விஷ்ணுவைத தியானிததாரெனறுசொலவதே சிரிபபைத தருமாலுல, கருடனைத் தியானிததாரெனறு சொலவது என சூததாறசிரிககச செயயாது? இனனுமநதககருடன நநதிபகவானிடததில ஓா காலபாதபபடடுப படடபாடுங கெடடகேடுஞ சொலலிமுடியாதே! நநதி யெமபெருமான ஸ்வாஸமவிட்டபோது அததகாறறுமல காதவழிதூர மெசசிறகலையாகப பறநதும, அதை யுளளேவாஙகுமபோது கூடவெவநது நாசிததுளையிற புகுநது அழிநதும பலதுனபததுககாளாகிய வுணமை ஸ்ரீஸகாநததநிற சொலலபபடடிருககினறதே! அனறியும, முருககககடவுளது வாஹனம,டககயம இவைகளாலும நலலவுதைககளைபபெறறுககாலொடிநது, மூககொடிநது, சிறகொடிநது அழிநத மஹிமையும ஷெ புராணததிலேதானே சொலலபபடடிருககினறதே! இததகைய மஹாசூரனையோ சிவன தியானிதது விஷமுணடனா? சபாசு நனறு! நனறு!!

இனனுஙகொஞசமயோசிபபாம கருடனைத்தியானித்தமாததிரததில விஷததைககடககு மாறறல சிவனுககுணடானபோது அநதககருடனுககு எவவளவு மஹிமை யுணடாகவேணடும? ஆகவே, மஹிமையைத்தநத கருடனை விடடு மஹிமையைபபெறற சிவனபககல தேவாகள் சரணபுகுநததெனனை? அப்போது கருடன என

கே போயிருந்தான்? அவன் செத்தொழிந்தானா? உயி
ரோடுதா னிருந்தானென்னின், விஷ்ணுவாவது ஏன் அவ
னுக்கு விஷத்தைப் பானம்பண்ணக் கட்டளையிட்டிலர்?
அல்லது அவனேயாவது ஏன் வலிந்துவந்து விஷத்தைப்
போக்கி யுபகரித்திலன்? அவனுக்கே வெகுசுலபத்தில்
முடியத்தக்க காரியத்தை விஷ்ணுவே ஏனோ சாதிக்க
வெளிப்படவேண்டும்? இப்படி அலக்கணுற்றழியுங் கரு
டனது மாகமியங் காருடமாகவே கொள்ளத்தக்கதாயிற
று. இவனுடைய எஜமானனென்று கொண்டாடப்படும்
விஷ்ணுவே கரிகறுத்து வெந்து புழுங்கி விஷத்தைக்கட
க்க முடியாமலோடிப்போய்விட்டானெனில், கேவலம்
அற்பனாகிய இந்தக்கருடனேயோ அந்தவிஷத்தைக் கட
க்கு மாற்றலுடையவனென்றும் சிவனுக்கு உபகரிக்கு
மாற்றலுடையவ னென்றும் விவேகிகள் மதிப்பார்கள்?
விஷ்ணுவாதி தேவர்க ளகந்தை யடங்கவே சிவனது ஆ
ணையால் போராற்றலைப் பெற்றுவந்த விஷவேகத்துக்கு
முன்னா யாவர்தான் நின்று சாதிக்கவல்லார்கள்? எல்
லாமுடையவனும், எல்லாம் அறிபவனும், எல்லாம்
வல்லவனுமாகிய ஜகதீசனுடைய பெருமை தெரியாம
ல் பிதற்றும் பேதைகள் சொல்லினமயங்கி ஸாதுக்கள்
கெடாவண்ணமே இந்தப்பிரவாதக்கம் எமக்கு சித்தமாயி
ற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, சிவன் பானம்பண்ணிய விஷந்தான
யாது என்று விசாரிப்பாம். தேவர்களும், அசுரர்களு
ம் ஓர்காலத்தில் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள்
அதனாலிருதிறத்தவருள்ளும் பலர் இறந்தார்கள். மற
றையர்கள் பயந்து சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத் தாங
கள் சாகாதிருக்கத்தக்க யோசனையைப் பிரமனிடங் கே
ட்டார்கள். பிரமன் விஷ்ணுவினிடம் யோசித்தான்.
விஷ்ணுவானவர் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து, அதிலுள

டாகும் அமிர்ததததைப பானம்பண்ணலாமென்று சொலலித தேவாகளைககூட்டிககொணடுபோய் அதறகாரமபிததனா. அப்போது மநதரகிரியை மததாகநாட்டி, வாசுகியைத தாமபாகப்பூட்டித தேவர்கள வாலபககமும், அசுராகள தலைப்பககமுமாகநின்று பாற்கடலைக் கடைநதாாகள அவாகளசெயலால அமிாதமுண்டாவதற்குப பதிலாக வாசுகியால விஷமுணடாசசுது. அநத விஷததையே சிவன உணடருளினா பினபு சிவன கடடளையால மறுபடியுங கடைநதாாகள. அமிாதமுண்டாசசுது. அதைததேவாகள உணடு மகிழநதாாகள. இதனால, தேவாகள அமிாதமுணடாாகளெனறும, சிவன விஷமுண்டாரென்றும ஏறபடுகினறது. அமிாதமோ மரணததைக கெடுப்பது. விஷமோ மரணததைககொடுபபது. அமிாததததை யுணடவாகள விஷ்ணுவாதிகள. விஷத்தை யுணடவா சிவபெருமான அமிாதததை யுணடதனால விஷ்ணுவாதிகள் சாகாதிருநதாாகளோ? விஷத்தையுண்டதனால் சிவன சாவெயதினரோ? (சதுாியுகமவையிரணடாயிரநதானசெனறுற சதுமுகனுககொருதிவசந தகையாாவாணி - பதிமகிழுநதினததிலொரு பகலிறறுனே பதினால்வாிநதிரர்தம பதமபோமிநத - விதியடைவேபிரமரொரு கோடிநீஙகில விணடுவினுககொருபகலாய விழிமிறறுஞசு - மதிதிருமாலொருகோடி யிறககுஙகால மலரளகமவிழததுமையாண முடிககுநேரம) என்ற பிரமாணமே விஷ்ணுவாதிகள கதியையும, சிவனாது திதியையுங காட்டும. அமிாதததையுண்டும விஷ்ணுவாதிகள வாழநததிலலை விஷத்தையுண்டுஞ சிவன் செததிலலை. இதனால அநித்தியாகளாகிய விஷ்ணுவாதிகள் அமிாதததையுண்டாலுஞ சாகிறவாகளெனறும, நித்தியராகிய சிவபெருமான விஷததையுண்டாலுஞ சாகாதவரென்றும் ஏறபடுகினறது. அமிாதமும விஷ்ணுவாதிகளுககு விஷமாயிற்று. விஷமுஞ சிவனுககு அமிாதமாயிற்று இதுநிறக, அமிர்தங்கடைநத தேவர்களோடு

என னு ம சிவன் சோநதாரா? அலலது, அதில பாகங்கொணடாரா? அவரோ அமிர்தசொரூபியாகையாலனறோ அது வேண்டாராயினா? மிருதரூபிகளாகையாலனறோ விஷ்ணுவாதிகள அதை விருமபிப பரிபவததுககுளளானா கள? இவறறைகசூாநதறியாமல (கூரேசவிஜயம) எனனுங குருட்டுச சுவடியைக கையிறபிடிததுககொண்டு நமமுடிசசூர்ததாதா கொடடிககுலைததெலலாங கூண்டோடே சாயநததென வறிக. இனனும விரிககிறபெருகும.

இங்ஙனநிற்க, காயததிரிபபொருளாயுளளவா விஷ்ணுவெனறானையிடததொடஙகிப பிராஹ்மணனகாலையில நித்திரைவிட்டெழுநதது முதல இராததிரி நிததிரைககுப போகிறவரையில அவனசெயயுமொவவொரு காமஙகளையும விஷ்ணுப பிரீதியாகவே செயயவேணடியதெனறும, அந்த விஷ்ணு மநதிரஙகள அசசுதாதி நாமத்திரயஙகளும, கேசவாதி பனனிரண்டு நாமஙகளும், புண்டரீகாக்ஷஸ்மரணை இதயாதிகளுமே யாகுமெனறும, இவவாறு வியாஸஸ்மிருதி - மநுவிககியானம இவைகளிற் சொல்லபபட்டிருககிறதெனறும நமமுடிசசூாததாதர் உபந்யஸிததனா. காயததிரிக்குப பொருள் சிவனேயெனபதும, பாககமபததததாற பிரதிபாதிககப்பட்டபொருள அவரோ யென்பதும சிவாதிகயரதநாவளி உ-வது பாகததில ககசு-வது முதல, ககஅ-வது பககம வரையில விளஙக வுரைததிருககின்றோ மாயினும இன்னுங் கொஞசம் விரிப்பாம். நமமூதேவிமுதலியாா (ధ్యేయ స్సదా సవితృమండలమధ్యవర్తీ) எனறதொரு ஸாமானியவசனத்தையே காயததிரி விஷ்ணுபரம என்பதறகாதாரமாகக் காட்டினா. மேலவசனததால ஸ்வாநமயமான தேஜஸ்ஸென்று பாககசபதததுககு அாததமுண்டாகிறதெனறும அவர் கூறினா. "యఏషో౽న్తరాదిత్యే హిరణ్మయః" என்னுஞ்சுருதியில், ஆதித்தியாந்தராத்மா இரணமய புருஷ

னென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரணமயத்வம் யாருக்குரியதோ அவரே சூரியாந்தராத்மாவென்று சொல்லியபின்னர் "ஏஷ ஸர்வேஷாம் பூதானாமதிபதி:" என்று அவரினது ஒளபத்தையும் பிரகாசப்படுத்தியது (ஈசான: ஸர்வவித்யானாம்) என்றிக்கண்டுவசனமானது பூதாதிபத்தியினுடனொன்றுவித்தது. இரணமயத்வம் சிவனுக்கேயுரிய ஸ்வரூபமாகக் கூறும் வேறொருசுருதியையும் மீண்டும் தருகின்றோம் "நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யவர்ணாய ஹிரண்யரூபாய ஹிரண்யபதயேம்பிகாபதயே உமாபதயே பசுபதயே நமோநம:" என்று ஸந்தேஹநிவர்த்தியுண்டாக வெளிப்பட்டது. "ஹிரண்மயோஹம் சிவரூபமஸ்மி" என்று மற்றொருசுருதி கூறியது. இன்னும் அநந்த சுருதிகள் இப்படியே பிரதிபாதிக்கின்றன. இதற்கு உபப்பிரஹ்மணமாகக் கூர்மபுராணத்தில் "நமஸ்தே ருத்ராய பத்ராய தேஜஸ்வி மஹாகர்ணாய மஹேஶ்வராய ஹிரண்யபாஹவே தேப்யோ ஹிரண்யபதயே நம: அம்பிகாபதயே துப்யம் உமாயா: பதயே நம:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்காந்தத்தில் "ஸூர்யஶ்சமுக்ய ஶரீரந்து ஶிவஸ்ய பரமாத்மன:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஷ்டமூர்த்தியான சிவனுக்குச் சூரியன் முக்கியமான சரீரம் என்று மேலவாக்கியத்தால் விளங்குபோதராலாலும், சிவனுடைய கண்களைப் பார்வதியார் மூடுகையில் சூரியனொளி மழுங்கிவிட்டமையாலும், இப்படியே சுருதிகளுங் கோஷிக்கின்றமையாலும் சூரியனுக்கு அந்தராத்மா உருத்திரமூர்த்தி யென்பது நன்கு சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மை தேராது (கன்னங்கரேல) என்று விளங்கும் இருணமயனாகிய நாராயணனையே இரணமய புருஷனென்றும், இரணியரூபனென்றும், ஆதித்தியாந்தராத்மாவென்றுஞ் சொல்வது பெருஞ்சிரிப்பையே யன்றோ விளைக்கின்றது? விஷ்ணுவுக்குப் புராணங்களிற் சொல்வதோவெனின், ஔபசாரிகமான ஆத்தவாதமென்றறியத்தக்கது. இல்லையேல், சுருதி விரோதமுண்டாகிப்

என்னும்

பிரக்ஷிப்தமாக வொதுக்கப்படும். இன்னும், "తత్సవితుర్వ రేణ్యం భర్గో దేవస్య ధీమహి" என்று கூறி, "ఏషరుద్రభగాఽక్ష్యో బ్రహ్మవాదినో వదంతి" என்றுஞ் சுருதிகள் கூறுகின்றன. இப்படிப் பலபடியாலுங் காயத்திரிப்பொருள் சிவனுதலை விளக்கினேமாகையால், வேதபாஹ்யர்கள் கூறும் விதண்டாவாதம் இனிப் பிழைக்கமாட்டாது. ஆதித்தியபுராணத்தில், "యోఽప్యన్యథా తు మనుతే గాయత్రీం శివరూపిణీం । పచ్యతే స మహాఘోరే నరకే కల్పసంఖ్యయా" என்னும் வசனத்தால் சிவரூபமாய் விளங்குங் காயத்திரிமந்திரத்தை யாவராயினும் அன்னிய தேவதாபரமாகப் புலம்புவார்களோ, அவர்கள் கற்பகாலம் நரகத்திற்கிடந்து வருந்துவார்கள் என்று பெறப்பட்டது. அன்றியும், "యో గాయత్రీ పరం తత్త్వం దేవదేవో మహేశ్వరః। ఇతి జ్ఞాత్వా జపేద్విద్వాన్ గాయత్రీఫలమశ్నుతే" என்னும் வசனத்தால் காயத்திரியே பரதத்துவமென்றும், மஹேச்வரரே தேவதேவனென்றும் அறியவேண்டியது. இவ்வாறு அறிந்து ஜபிக்கின்றவர்கள் காயத்திரியின் பலத்தை அடைவார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இவைகளை வைதிகர்பாற் கேட்டறியாது நமமுடிச்சூரந்தகர் தம்முடைய காலைத் தாமே குமபிட்டுக்கொள்வது ஸமுத்திரத்தை யொருபோதுங் கண்டுங்கேட்டுமிராதவன் ஓர் நாற்றமிருந்த குட்டையைக் கண்டு மகிழ்ந்து அம்மட்டில் வியந்துரைக்குமாபோலவே முடிந்தது.

இனி ஏனைய பகுதிகளுக்கும் ஸமாதானஞ் சொல்லுகின்றோம். பிராஹ்மணனுடைய ஸாவகாமங்களுஞ் சிவனையே முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பனவன்றி விஷ்ணுவாதிகளைக் கொண்டிருப்பனவன்று. எங்ஙனமெனின், வேதங்களில் சிவபெருமான் மாத்திரமே பிராஹ்மணர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவோவெனின், பரிஷ்காரமாக க்ஷத்திரியனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனால், பிராஹ்மணனிருக்கின

றசிவனையே பிராஹ்மணர்கள் ஸர்வகாமஸமாராத்யனாக அறிந்து வழிபடவேண்டியது முக்கியமாயிற்று. (జ్ఞాననిష్ఠో భవేద్విప్రో మహాదేవప్రసాదతః। ప్రసాదేనహి రుద్రస్య బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణో భవేత్'' என்று போந்த பாராசரபுராணவசனத்தால் மஹாதேவரிடத்திலேதானே பிராஹ்மணர்களுக்கு ஞானநிஷ்டை இதயாதி ஸம்பந்தங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அன்றியும், "బ్రాహ్మణో భగవాన్ రుద్రః క్షత్రియః పరమో హరిః" எனவும், "శివ బ్రాహ్మణ ఇత్యుక్తః క్షత్రియో విష్ణురుచ్యతే" எனவும், "రుద్రఏవ సదా సాక్షాద్ బ్రాహ్మణో బ్రహ్మభావితః" எனவும், "మహాబ్రాహ్మణమీశాన ముపధావన్న చేతరం" எனவும் போந்த பிரமாண வசனங்களாலுஞ் சிவனே பிராஹ்மண தெய்வமென்பது வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மையைப் பிரகாசப்படுத்து மோரிதிஹாஸத்தையுங் கூறுகின்றோம்.

பிருகுவம்ஸஸ்தனான (ருசீகன்) என்னும் பிராஹ்மணன (காதி) என்னும் க்ஷத்திரியனுடையபெண்ணை மணந்து, தன்னுடைய மனைவிக்கும், அவளுடைய தாயக்கும் பிள்ளைகளுண்டாகவேண்டியாகோறப்பநமானசைவ *சருவையும், வைஷ்ணவ *சருவையும் முறையேயுண்ணும்படிக்கொடுத்தபோது அவர்களில், தாயானவள் சைவசருவையும், பெண்ணானவள் வைஷ்ணவசருவையும் விபரீதமப்ப முறைதப்பியுண்டுவிட்டார்கள். அந்தக்காரணத்தால க்ஷத்திரியப்பெண் வயிற்றிற்பிறந்தவனும், அவன் ஸந்ததியாரும் க்ஷத்திரியர்களாயிருந்துந் தங்களுக்கு வேறாகிய பிராஹ்மண தர்மங்களுக்கே உரியவராய்விட்டார்கள். இதற்கு விசுவாமித்திரபகவானே ஸாட்சியாயினார். இப்படியே ருசீகமுனிவரது பத்தினி காப்பத்திற பிறந்தவனும், அவன ஸந்ததியாரும் பிராஹ்மணர்களாயிருந்துந் தங்களுக்கு வேறாகிய க்ஷத்திரிய தர்மங்களுக்கே உரியவராயவிட்டார்கள். இதற்குப் பரசுராம மூர

* சருவென்பது அன்னம்.

என னு ம

ததியே ஸாட்சியாயினா. இவவுண்மை பாரதாநதர்கதத மாகிய ஹரிவமஸததிறசொல்லபபட்டிருககின்றது. இத லை, அந்தந்த(சருககளின)ஸாமாததியவிசேஷமே வெளிபபடடது. சைவசருவால பிராஹ்மணதவமும, வைஷ்ணவசருவால க்ஷததிரியதவமும விததிககுமுணமை தெளியபபடுதலால, விஷ்ணுவுககு க்ஷததிரியதவமேயனறிப பிராஹ்மணதவமும, சிவனுககுப பிராஹ்மணதவமேயனறி க்ஷத்திரியதவமுஙகிடையாதெனபது நாடடபபடடது. இபபடி விசாரிககுமபோது. பிராஹ்மணதேவதை சிவனெனறே யேறபடுதலால, அவனையே எலலாககருமஙகளிலும பிராஹ்மணாகள ஆராதிககவேணடியதென்றும, ஆராதியாதவாகள பிராஹ்மணாகளாக மாட்டாாகளெனறும நிசசயிககவேணடியிருககினறது.

இவவுணமையைப பிரமாண பாஹுளயஙகளைககொண்டும விசிதபபடுததுகினறேம. கஶ்யபஸ்மிருதியில, "బ్రహ్మణోహృదయంవిష్ణుం విష్ణోరపిశివస్స్మృతః। శివస్యహృదయంసంధ్యా తస్మాత్సంధ్యాముపాసయేత్" எனனும வசனததால ஸநதியானது சிவனுடைய ஹ்ருதயமெனறேததபபடுதலால ஔபாஸனதி அஶ்வமேதபரியநதமான அவ்யகவ்யஙகளில சாதருதவஙகள யாவும சிவைகநிஷ்டமென்பதே ஸததியமாயிற்று. ஸாயமபிராதஸ்ஸநதிகளில, ஆசமனவினியோகத்தில "అగ్నిశ్చసూర్యశ్చేతి" எனனு மநதிரஙகளில சிவைகருடமாய் "ఇదమహంమామమృతయోనౌ" எனறு சிவமாகிய அமிர்தஸபதஸ்மாணை செயயபபட்டிருககின்றது. ஸாவகாமாரமபஙகளிலும "తపశ్చతేజశ్చ" எனறுபககிரமிதது, "రుద్రాధిపతయేనమః" எனறு பிரஸமஸிதது, "తద్రుద్రరూపా శ్రీః" என்று கூறவேண்டுவதைஸாமவேதம பிரதமமநதிரம்பிரகாசப்படுததாநின்றது. இவ்வுண்மையேசைவபுராணத்திலும் "అపవిత్రంపవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివా। యస్స్మరేద్రుద్రరూపాక్షం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்னும வசனத்தால் பிர

காசப்படுததபபடடிருககின்றது. மானவீய ஸம்ஹிதை யில, "ఆగ్నేయం భస్మనాస్నానం వాయవ్యం రజసాగవాం। ఆర్ద్రేణవాససాచాంద్రం మానసం శివచింతనం। స్నానానామపి సర్వేషాం మానసస్నానముత్తమం" எனறு ஸநானலக்ஷணங கூறபபடடிருககினறது. பராசரபுராணததில, "శ్రౌతలింగంతువిజ్ఞేయం త్రిపుణ్డ్రోద్ధూళనాదికం। అశ్రౌతంతూర్ధ్వపుణ్డ్రాది నైవతిర్యక్త్రిపుణ్డ్రకం" எனவும, "భస్మనావేదమంత్రేణ త్రిపుణ్డ్రస్యతుధారణం। ః నావేదోదితాచారైః స్మార్తస్యానఘకారణః" எனவுமபோநத உபபிரஹ்மணஙகளையுடைய "నపహభస్మా జ్యోతిషి" "మానస్తోకేతిమంత్రేణ మంత్రితం భస్మధారయేత్" என்னுஞ்சுருதிகளும பிரஸிததியடைந்திருககினறன. அனறியும, "శంఖం ప్రపద్యే వారుణం దైవమంభసాం పతిమూర్జితం" எனவும, "సాన్నిధ్యమస్మిన్ సేతౌ యే స్థీయతాం మదనుగ్రహాత్। రుద్రాన్ ప్రపద్యే వరుణాన్ సర్వాన పృష్ఠదస్త్వహం" எனவும போநத சுருதிகளால ஜலமததியி லிருககுந தேவதாஸ்தோததிரபபிரபாவம வெளிப்படடிகின்றது. இப்படி வெளியாயுள்ள பிரமாணஙகளைத திரககமாயோசிபபவாகள்ஸநதியைவிஷ்ணுபரமெனறும, பாஹ்யாநதரசுசிதவிதாயகஙகளுககுப (புணடரீகாக்ஷஸமரணேயே) உசிதமென்றும, மிருஜ்ஜலாதிகளுடையதாரணஙகளும,கேசவாதிநாமசிநதனஙகளுமே அவசியமென்றும, "మృజ్జలాభ్యాంకృతంబాహ్యం మాంతరంవిష్ణుచింతనాత్" எனபதையே ஆதமதேகசுததிகளுககு ஆதாரமாககொளளவேணடியதென்றும என ஸ்மரிபபாரகள்? விஷ்ணு தாமோததரததில, ஸ்மாரததாசமன லடசணததை முதற்கட்கூறி, அநந்தரம், (அதவாசேஶ யாதிபி) எனறுகூறினமையாலுமன்றோகேஶவாதி நாமஙகளைககொணடு செயயும் ஸநதிகள யாவும கௌணபடசமாகவும, அவைதிகாநுகரஹக மாகவும் பெரியோரமதிததிருககினறனா? இஃதுஶ்ரௌதமன்றெனவேறபடலால இதனைப புராணசமந்தியாதிகளாகக் கொள்வதே மரபு. ஶ்ரௌதாசமனததை வைதிகர்கட்

என்னும

ரும், ஸ்மார்த்தாசமனத்தை ஸ்மார்த்தர்கட்கும, புராணாசமனத்தை இவவிருவரில வேறானவர்க்கும உணமை நூலகள விதிக்கும. புராணம அவைதிகமோ வெனின், வைதிகமெனப்பிறபட்டிலலையேனும் வைதிகத்திலபடிகுறைந்தமையே எண்டிப பிரகாசப்படுத்தலாயிற்று. வைதிகாசமனத்தின உபசங்கிரமோபஸம்ஹாரங்களில சிவநாமோச்சாரணையே கேட்கப்படுகின்றமையால, கேசவாதிநாமங்களுக்குப பிரபாவங கூறித திரிவார்கோள குணமினமையாய முடிந்தது. இப்படியே, அஸ்ரௌதங்களாகிய ஊர்த்துவபுண்டரம் இதயாதிகளுடைய வாஜனங்களும வெளிப்படுவதறியாது ஸ்ரௌதங்களாகிய பஸ்மதாரணமிதயாதிகளைத தூஷித்துச்சைவங்களையிறபழுத்தொழுகும பட்டிமாடுகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகளும, அவர்களுக்கு வக்கிலாக வெளிப்பட்டுக் கைகொண்டது, காயிதங்கொண்டது என்றுமனங்கொண்டதைககிறிவிட்டுக கர்விதது திரிந்த முடிச்சூர்க்குணுங்கும என்னகதிக்காளாவார்களோ தெரியவிலலை. இன்னும விரிக்கிற்பெருகும

இங்ஙனமிறக, பொய் சொல்லாதவராகிய வியாஸபகவான காசியில கங்கைக்கரையினகண் (கேசவனேதைவம) என்று ஸத்தியஞ்செய்துரைத்ததாக நம்முடிச்சூரார அழுதுமாயந்தனர். இப்படிப் பலதரமழுதிருக்கின்றாராகையால, இவரை யெத்தனைதரம ஓயப்படுத்தினும் இவருடைய அழுமூஞ்சி வழக்கம போகிறதில்லை எத்தனைதரந்தானயாம ஓயப்படுத்திச சலிப்படைவது? இவரழுகையை (சிவபராமயப்பிரதசிதி)யில (௨௬)வது பக்கத்திலும, (சிவதத்வசிந்தாமணி)யில (௨௪) வது பக்கத்திலும ஓயப்படுத்தியிருக்கின்றோமாகையால, ஆணடுக் கண்டுதெளிக. இவ்வளவேயன்றி விஷ்ணுபுராணத்தில், பராசரபகவான் நாராயணனைக் காட்டிலுந் தெய்வ

மில்லையென்று ஸததியஞ்செய துரைததாரொனறும், பா கவததில சுகயோகீந்திரர் நாராயணனே தேயபபொ ருளென்று பிரமாணம்பண்ணிச்சொன்னுரென்றும், கா சியில சிவன ஜானகீநாதனுகிய இராமனே பரபபிரஹ் மம என்று பிரமாணததாலுரைததாரென்றும், போதா யனா தமமுடைய சிஷ்யாகளுககு விஷ்ணுவே தைவ மென்று உறுதிமொழி கூறினுரென்றும, நாலுவேதங களிலும நாராயணனே பரமாகச சொலலபபட்டிருக கிறதென்றும, கேசவனேபரதவமென்று தாபிதத வியா சருககுக கையும, நாவுந தமபிததபடி அவரைபபோ லவே ஸததியஞசெயத மறறையருககேனுண்டாகவில லையென்றும ஒருஜாமமவரையில குரைததனா. இவை களைப பிரஸதாபிதது யாம பதிலசொலவது அவ்விய மலல. வேதஙகளிலும, உபநிஷததுககளிலும, புராண ஙகளிலும,ஸ்மிருதிகளிலும,இதிஹாஸஙகளிலும,ஏனைய நூலகளிலுஞ சிவனே பரததவபபொருளென்று பிரதி பாதிபபதையே இநத நூலில ஆதியநதமாக யாமசொல லிவநதோமாகையால,புததிமானகள வேறு பிரமாணம வேணடாாகள ஆயினும, மநத மதிகளுடைய பிரமை நிவிரததியாாததம இன்னுஙகொஞசம உரைபபாம்

ருகவேதததில சிவனே வீரன என்று சொல் லபபட்டிருககினறது. ஸாமவேதததில, ஸாவாதமககளுக கும அதிபதி சிவனேயென்று கூறபபட்டிருககினறது. அனறியும, அவரில வேருகாதவரும,அவருடைய குமா ராகள்ளென்று சொலலபபட்டவாகளுமாகியவிநாயகா, ஸுபரஹ்மணயாஎன்னுமிருவர்களுந்துதிககபபட்டிருக கின்றனா. அதாவசிரஸில, ஸமஸ்ததததையுங் கைவிட்டு மோக்ஷததினபொருட்டு ஆதமாககள் சிவனையே தியா னிககவேண்டியது என்றும,மோக்ஷததுககுஹேதுவாகி யவார்த்தை இஃதொனறேயொழிய வேறிலலையென்று

என னு ம
று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எஜுர்வேதத்தில சிவ னுடையதாரதம்மியமாயவிளங்குஞ்சிவசக்திமஹிமைகூறப்பட்டிருக்கின்றது. கலபஸூத்திரத்தில, சிவபெருமானை அவருடைய தர்மபத்தினியாரோடு பூசிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும எஜுர்வேதத்தில பக்கத்தில உமாதேவியாரையும், நடுவில ஸ்கந்தரையுங் கொண்டு விளங்கும ஸோமஸ்கந்தமூர்த்தியையும, அவருடைய துவாரபாலகர்களையும, அவருடைய பத்தினியாராகிய உமாதேவியாரையும், தேவஸேனையாராகிய ஸ்கந்தருடையபத்தினியாரையும, ஸ்கந்தரையும, க்ஷேத்திரபாலகர்களையும பூசிக்கவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. போதாயனத்தில, விரூபாக்ஷராகிய சிவபெருமானைப் பிராட்டியாரோடும, திருக்குமாரராகிய விருவரோடும, கணங்களோடும, பாரிடர்களோடும அஷ்டமிப்பிரதோஷத்திற பூசிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவவுண்மை, ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளசெய்தருளிய ஸ்ருதிஸூக்திமாலையில (௬௫)வதுமுதல (௭௦௫) வதுவரையிறபோந்தசுலோகங்களாலும, அவற்றினதுவியாக்கியானங்களாலும இனிதுவெளிப்படும. இங்கே வெளிப்பட்ட வேத பாகங்களை நோக்குகையில நமமுடிசசூர முதலியார காட்டிய புராணவசனங்களுக்கு எங்கே ஜீவனமுண்டாகும? அவைகளுட சில அாததவாதங்களும, சில கறபிதங்களுமாகையால அவைகளை யாம நிஸபுருஹமாத்திரமாகவே ஒதுக்கிவிட்டனம. அன்றியும, அத்தகைய வாக்கியங்களையும, அவைகளுக்குரிய அர்த்தங்களையும எமது கிரந்தங்களிலபலவிடங்களில்ஸந்தாபிததபோதெலலாமவருவித்துப பூர்வபட்சஞ்செய்து ஸித்தாந்தவசனங்களால உண்மையையும பிரகாசிப்பித்திருக்கின்றோமாகையால், எமக்கிங்கே வீணுழைப்புக்கிட முண்டாகாமற்போச்சுது. பராசரபகவானமுதலியோர் விஷ்ணுவே

பரமென்று ஸ்துதியுஞ் செய்தார்களென்று அம்முடிச் சூராச்சூக்கரம் புலம்பியதற்குச் சிவத்தவசிந்தாமணியில், "திருமால் பரனென்னச் செப்பினோர் சூளா - லொருவார்த்தை யேனுமுரையாய் - கருவார்த்தை - நீங்கும்படி முனியா நின்மா லேசங்கரனுக்-கோங்குபரஞ் சொன்னானுவந்து" எனவும், "தக்கன் சிவநிந்தை தானிழைத்தன் றேதலையை - அக்கணமேபோக்கிக் கொண் டானதனால் - மிக்கசிவ-நிந்தைகொண்டுவரோ நீடுமுனி வோருமெவர் - விந்தைக்கே னுஞ்சொல்வார் மேல்" எனவும் யாம் கூறியுள்ள ஸமாதானமே போதுமாகையால், இம் மட்டிலுபரதியடைந்தாம்.

இதுகாறுஞ்செய்துமுடித்த தீர்மானத்தால், நம் முடிச்சூராளி வெளியிட்ட (லிங்கமத்கண்டனம்) பங்கம டைந்துபோய்விட்டது. இனி, அம்மூதேவிமுதலியாரு டைய குஞ்சுகள் வாய்திறக்கவிடமில்லை. (பாஞ்சராத்தி ரமதசபேடிகை) ஆகிய இந்தச் (சைவசூளாமணியை) ஸாதுக்களுடைய உபயோகத்துக்காகவே யாம் வெளியி ட்டோமாகையால், இது எமது காழிப்பிரான் றிருவரு ளால் உயிர்களுக்கு க்ஷேமத்தைச்செய்து நீடூழிவாழக் கடவது. சுபம்! சுபம்!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகாழிப்பிரான்றிருவடிவாழ்க.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

ஆகிய

சைவசூளாமணி

முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ சிவோரக்ஷது

வெற்றிக்காளம்ஊதுதல்.

———:o·———

கண்ணிகள்.

ஒன்றேபிரமமென்றூதேடாகாளம
உருததிரநாதனெனறூதேடாகாளம. (௧)

நாரணணுகியரூதேடாகாளம
நறபரமாகாரொனறூதேடாகாளம. ௨)

மாலுமூலசீவனெனறூதேடாகாளம
மாணடுபிறநதானெனறூதேடாகாளம (௩)

ஊழிககிறைவனென்றூதேடாகாளம
ஒப்பில்சிவனஎஙகோனூதேடாகாளம (௪)

மாலயன்சாமபொனறூதேடாகாளம
மாதேவன்பூசுதலூதேடாகாளம. (௫)

மால்சிரமெனபுகளூதேடாகாளம
மாலைசிவனுககெனறூதேடாகாளம. (௬)

சூலததினுச்சியிலூதேடாகாளம
தோன்றுவன்மாலோனென்றூதேடாகாளம (௭)

சக்கரந்தந்தானென்றூதேடாகாளம்
சஙகரன்மாலுக்கெனறூதேடாகாளம. (௮)

மாலெருதானுனென்றூதேடாகாளம்
மாதொருபாகனுககூதேடாகாளம். (௯)

அரனிடந்தோன்றினுரூதேடாகாளம
அரிமுதலானேனென்றூதேடாகாளம். (௧௰)

மூவரின்மேலோனென்றாதேடாகாளம்
மூககணனெந்தையெனறாதேடாகாளம (கக)

பகவன்புருடனெனறாதேடாகாளம
பஙணமூலபங்கனெனறாதேடாகாளம். (கஉ)

* தேயபபொருடெரிநதாதேடாகாளம
தேசிகனஶமபுவெனறாதேடாகாளம. (கங)

கூறுமபிரமாணமூதேடாகாளம
கோடிமறைகளெனறாதேடாகாளம. (கச)

இநதிரனசாபமணனுதேடாகாளம
இட்டாரிழிஞரொனறாதேடாகாளம. (கரு)

தோளகளிறசுட்டாரொனறாதேடாகாளம
துடிபபரிறநதுமெனறாதேடாகாளம (கசா)

பொயபபாஞசாராதிரமூதேடாகாளம
போறறுதலகூடாதெனறாதேடாகாளம. (கஎ)

வைதிகமாகாவெனறாதேடாகாளம
வைணவநூலகளெனறாதேடாகாளம. (கஅ)

பூதியணிநதவரூதேடாகாளம
புண்ணியராவரொன்றாதேடாகாளம். (ககூ)

கணமணிபூணடவரூதேடாகாளம
காஞாதுயாககடலூதேடாகாளம. (உ0)

ஐநதெழுததோதிஞரூதேடாகாளம
அழிவிலாநநதரொனறாதேடாகாளம (உக)

‡ உடையவாபூசையெனறாதேடாகாளம்
உததமாகொளவரொனறாதேடாகாளம். (உஉ)

---

* இயாணிககபபடுபொருள. ‡ உலகுயிர்களை முறையே உடைமையாகவும, அடிமையாகவுமுடைய பரனதுபூசை. இஃதுஆத்மாாததமாகிய சிவபூசையென றறியததக்கது.

ஞானந்திரிவிதமூதேடாகாளம்
நாடிலமுன்னிரண்டேதேடாகாளம். (௨௩)

எஞ்சியதொன்றேயென்றாதேடாகாளம
எற்குஞ்சிவஞானமூதேடாகாளம். (௨௪)

முத்திநிலையிவையூதேடாகாளம்
முத்தாகளபெற்றுமொன்றாதேடாகாளம். (௨௫)

சாற்றுயகுருபரனூதேடாகாளம
சம்பந்தநாதனென்றாதேடாகாளம். (௨௬)

காழியி லவநதானென்றாதேடாகாளம
கண்மணி யாவானெனறாதேடாகாளம. (௨௭)

மாலுக்குமுததிதநதூதேடாகாளம
மாணருளசெயதானெனறாதேடாகாளம (௨௮)

இந்திரனமாலயனூதேடாகாளம்
ஏததுமடியரொன்றாதேடாகாளம். (௨௯)

மெயயடியாாகேவலூதேடாகாளம
மேவியபணிவோமென்றூதேடாகாளம். (௩௦)

சைவந்தழைததோஙகலூதேடாகாளம
சதுமறைசான்றெனவூதேடாகாளம. (௩௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.